Giới thiệu Trộm Tâm

Editor: Moe

Bìa truyện: Gieo

Thể loại: Thanh xuân vườn trường, tình đầu, ngọt sủng, hài hước, song xử.

Số chương: 67 chương + 15 ngoại truyện.

Nhân vật chính: Hứa Hoài Thâm & Cam Niệm

Văn án 1:

Mặc dù bị làm lơ, nhưng Cam Niệm vẫn kiên trì đứng trước cửa lớp đợi Hoài Thâm.

Đây đã là lần thứ ba, Cam Niệm tay cầm sách giáo khoa,a mày hơi nhướng lên, trên môi là nụ cười đẹp đến câu hồn:

"Hứa Hoài Thâm, tớ muốn hỏi cậu một đề vật lý, có được không?"

Hứa Hoài Thâm im lặng, sau đó đẩy tay cô ra, mắt nhìn thẳng, lạnh nhạt rời đi.

…

Vào một ngày nọ sau khi tan học.

Hứa Hoài Thâm nghe nói Cam Niệm muốn chạy bộ với một nam sinh cùng lớp, cậu trực tiếp đi đến bên cạnh bàn học của Cam Niệm và ngăn cô lại:

"Về nhà ngoan ngoãn làm bài tập!"

Cam Niệm cụp mắt, tỏ vẻ tủi thân:

"Giải nhiều bài tập như vậy mà cậu không thèm liếc mắt nhìn tớ một cái, vậy tớ còn giải làm cái gì?"

Ai ngờ Hứa Hoài Thâm lại cúi đầu xuống, đem một nụ hôn nóng bỏng đặt lên khoé môi cô, thanh âm cậu trầm thấp:

"Có về làm bài tập hay không?"

Văn án 2:

Trước đây trong giấc mộng của Hứa Hoài Thâm vốn dĩ chỉ có Toán, Lý, Hoá.

Mãi đến khi trong lúc vô tình nhìn thấy vòng eo nhỏ nhắn có thể ôm trọn trong vòng tay của Cam Niệm…

Từ đó về sau, trong giấc mộng hàng đêm của Hứa Hoài Thâm đã thay đổi thành những giấc mộng xuân kiều diễm.

Bạn đang đọc truyện *Trộm Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Mật địa bị xâm phạm

Cuối giờ trưa, những tia nắng chói chang chiếu xuống hành lang lát gạch men sứ dẫn đến khu văn phòng của khối mười một.

"*Em là… Cam Niệm — học sinh mới chuyển đến đúng không?*" Cô giáo Hách đứng dậy, ánh mắt nhẹ nhàng quét một vòng trên mặt nữ sinh rồi cười hỏi.

Nữ sinh gật gật đầu, bờ môi hé mở: "*Xin lỗi cô giáo Hách, sáng nay nhà em có việc nên buổi chiều mới có thể đến báo danh, khiến cô thêm phiền toái rồi.*"

"*Không có vấn đề gì, giờ em đi đóng học phí, sau đó điền thông tin cá nhân vào tư liệu chuyển trường này cho cô.*" Hách Bội Bội nói.

Cam Niệm nhận bút, cô cúi người điền thông tin, môi đỏ hơi mím, mái tóc đen nhánh che khuất nửa gương mặt trắng trẻo.

Thấy Cam Niệm viết xong, cô giáo Hách nói tiếp: "*Em mang tư liệu nộp ở phòng giáo vụ. 6 giờ 30 phút tối nay, tại hội trường có tổ chức tiệc chào mừng năm học mới, em đừng đến muộn nhé.*"

"*Vâng, em nhớ rồi ạ.*"

Cam Niệm rời khỏi văn phòng, cô đi xuống dưới lầu, ngẩng đầu nhìn ánh mặt trời gay gắt thì rất tự giác bật ô ra che nắng.

Tháng chín ở thành phố T nóng hơn rất nhiều so với quê của cô. Bởi vì công việc của bố mẹ nên cả gia đình cô đều chuyển đến thành phố T, cũng vì thế mà cô phải chuyển trường cấp ba.

Đi trong sân trường xa lạ, Cam Niệm hưng phấn nhìn xung quanh một vòng, cô cũng không thấy mệt mỏi khi phải kéo theo cả vali hành lý.

Cam Niệm đang đi, bỗng nhiên có một tờ giấy rơi xuống bên cạnh chân mình, cô đoán có lẽ của nữ sinh đi đằng trước không cẩn thận đánh rơi.

Cam Niệm khom lưng nhặt giấy, vừa nhìn đã thấy một tiêu đề nổi bật — "*Bảng xếp hạng thành tích kiểm tra cuối học kỳ của năm học 20xx*". Trong đó tên người đứng hạng nhất

được tô đậm bằng bút nhớ màu hồng vô cùng nổi bật.

Trời ạ, thành tích 950 điểm … Cho dù có đưa sách vở cho cô chép thì cô cũng không làm được bằng đấy điểm.

Cam Niệm gọi một tiếng: "*Bạn ơi…*", sau đó đuổi theo đưa giấy cho cô bạn: "*Đây là của bạn sao*?"

Vóc dáng nữ sinh hơi lùn, khuôn mặt tròn trịa, sau lưng là ba lô màu hồng nhạt, nhìn có vẻ dễ thương.

Nhưng mà ngay giây tiếp theo, cô bạn này đã nhíu mày lườm Cam Niệm một cái rồi giật lại tờ giấy trong tay Cam Niệm. Cô bạn phủi bụi bẩn dính trên tờ giấy, một câu "Cảm ơn" cũng không nói đã xoay người rời đi.

Cam Niệm ngây người không kịp phản ứng, đây là cái dạng người gì vậy? Là "*Báu vật nữ sinh*" sao?!

Cô có lòng tốt nhặt hộ tờ giấy, không được cảm ơn thì thôi lại còn bị người ta trừng mắt chán ghét? Như kiểu cô là kẻ trộm tờ giấy vậy…

Nghĩ đến bảng xếp hạng thành tích vừa nhìn được, vì bị người ta làm cho bực mình mà cô quên khuấy mất tên người đứng đầu bảng là gì.

Chỉ nhớ mang máng cậu ta họ Hứa…

Mà thôi mặc kệ đi, nghĩ đến cái này làm gì cơ chứ?! Cam Niệm thu lại suy nghĩ rồi bước nhanh về phía phòng giáo vụ. Lúc tìm được đến nơi thì cô giáo lại không ở đây, cô đành phải vào trong ngồi đợi.

Phòng giáo vụ rất lớn, ở giữa có một cánh cửa nhỏ kết nối với văn phòng bên cạnh, nơi này đặt mấy cái giá sách, bên trên giá sách là một loạt hồ sơ màu xanh.

Đợi năm phút đồng hồ mà giáo viên vẫn chưa tới, Cam Niệm nhàm chán đi dạo xung quanh rồi đánh giá gian phòng.

Lúc đi gần đến cánh cửa nhỏ thông qua phòng bên cạnh, cô có thể nhìn thấy bên trong phòng có người qua lớp kính mờ.

Một nam sinh ngồi trên ghế sô pha đang đưa lưng về phía cô, thân hình cậu cao gầy, ánh nắng chiếu lên bộ đồng phục của cậu dường như đang phát sáng… chỉ tiếc cô không thấy được mặt của nam sinh kia.

"*Em là…*" Tiếng nói của giáo viên vang lên sau lưng Cam Niệm.

Cam Niệm vội vàng rụt cổ về và nói: "*Em chào cô, đây là tài liệu mà em muốn nộp…*"

Sau khi mọi chuyện xử lý xong xuôi, Cam Niệm rời khỏi phòng giáo vụ. Lúc đi qua văn phòng bên cạnh, Cam Niệm nhìn thoáng vào bên trong nhưng nam sinh kia đã không còn ở đây.

***

Tìm được phòng của mình trong ký túc xá, Cam Niệm gõ cửa, đến khi nghe được bên trong có người đáp lại thì cô mới đi vào.

Trong phòng ngủ có hai nữ sinh, gần cô nhất là một nữ sinh mập mạp, cô bạn là người đứng lên nói đầu tiên:

"*Cậu là? Cậu là học sinh mới chuyển trường phải không?*"

"*Xin chào, tớ là Cam Niệm.*"

Nữ sinh mập mạp nhiệt tình tự giới thiệu: "*Tớ tên là Ngải Minh.*"

Nữ sinh tóc ngắn đeo mắt kính khác cũng đứng dậy, dáng vẻ ngoan ngoãn, cười phất tay với Cam Niệm: "*Còn tớ là Huệ Hân Nhi.*"

"*Phòng của chúng ta còn một người nữa, nhưng cậu ấy đi ra ngoài rồi. Cậu vào sắp xếp hành lý trước đi.*" Ngải Minh nhiệt tình giúp Cam Niệm đẩy vali vào trong phòng.

Cam Niệm gật đầu, lúc nhìn giá sách bụi bẩn, cô mới nhớ ra mình quên mua giẻ lau nên đành phải lấy giấy lau tạm.

Huệ Hân Nhi ở ngay bên cạnh đã phát hiện ra, cô đưa giẻ lau của mình cho Cam Niệm:

"*Cậu lấy giẻ của tớ lau đi, dùng giấy sẽ không được sạch đâu.*"

Cam Niệm ấm lòng cười: "*Cảm ơn cậu.*"

"*Không cần khách khí.*"

Cam Niệm xếp quần áo vào tủ, ký túc xá lại một lần nữa rơi vào yên tĩnh.

Cửa đột nhiên bị đẩy ra, một nữ sinh có mái tóc uốn sóng đi vào, giọng nói có vẻ không vui:

"*Mẹ à, con thấy phòng ngủ này quá nhỏ, con ở không quen, đã thế lại còn phải tự mình giặt quần áo…*"

Nữ sinh oán giận một hồi rồi cúp điện loại, lúc này cô mới chú ý đến Cam Niệm:

"*Cậu chính là học sinh mới chuyển tới?*"

Cam Niệm gật đầu, Ngải Minh bèn đi tới giới thiệu hai người với nhau, thì ra nữ sinh kia tên là Tần Ý.

Sắp xếp xong mọi thứ thì đã đến giờ ăn cơm, mọi người trong phòng nói cùng nhau đi ăn cơm, Cam Niệm quay đầu nhìn bạn cùng phòng đều thay đồng phục.

"*Tối nay phải mặc đồng phục sao?*"

"*Đúng vậy.*" Huệ Hân Nhi trả lời Cam Niệm, "*Cậu còn chưa có đồng phục nhỉ? Phải làm sao bây giờ…*"

Ngải Minh nhanh nhẹn nói, "*Tớ có một bộ đồng phục được phát năm lớp mười, vì quá nhỏ so với tớ nên cậu mặc nhất định vừa, nếu cậu không chê thì để tớ tìm cho cậu nhé?!*"

"May quá, *cảm ơn cậu nha*." Cam Niệm không muốn tối nay phải mặc áo phông xanh nước biển đứng giữa một đội hình áo trắng khiến người ta phải chú ý.

Cam Niệm thay đồng phục rồi từ phòng tắm bước ra, Ngải Minh cùng Huệ Hân Nhi nhìn đến ngẩn người.

Kiểu dáng của đồng phục trông rất quê, ai mặc vào nhìn đều vừa lùn vừa xấu, nhưng khi Cam Niệm mặc lại khiến các cô phải cảm khái:

"*Quả nhiên quần áo cũng phải nhìn mặt người mặc*."

Cam Niệm lớn lên quả thực xinh xắn, nhìn một lần sẽ làm người ta không nhịn được mà nhìn lần thứ hai. Tay chân cô thon dài, hơn nữa hàng năm luyện múa nên dáng người càng mềm mại thon thả.

Cam Niệm cười cười, "*Chúng ta đi thôi*."

"*Tần Ý, cậu không đi cùng sao?*" Ngải Minh nhìn về phía Tần Ý đang trang điểm.

"*Không đi, tớ không thích ăn đồ căn tin, dầu mỡ chết đi được. Tý nữa tớ tự ra ngoài ăn.*" Tần Ý lẩm bẩm nói.

Ba người cũng không nói gì nhiều, lập tức đi xuống lầu. Trên đường đến căn tin có thể nhìn thấy một hồ nước trong vườn trường, ánh hoàng hôn chiếu lên mặt nước làm sóng nước trông lấp la lấp lánh.

"*Tớ nghe có người nói tối nay Hứa Hoài Thâm sẽ lên đài để diễn thuyết, hai tháng không thấy, chỉ nghĩ thôi đã thấy kích động*." Ngải Minh nói.

Huệ Hân Nhi giật mình, "*Thật hay giả vậy?!! Xem ra tối nay nhất định sẽ có rất nhiều nữ sinh…*"

Cam Niệm đi bên cạnh nghe, cảm giác tên mà bạn cô vừa nhắc đến có chút quen tai, nhưng cô vẫn không nhớ ra nổi:

"*Các cậu đang nói ai vậy?*"

Vẻ mặt Ngải Minh bát quái, cô bạn bắt đầu phổ cập giáo dục cho Cam Niệm: "*Là người đứng đầu của khoá chúng ta, vừa học giỏi lại vừa đẹp trai, đúng chuẩn nam thần.*"

Nhìn hai người bên cạnh vẻ mặt hoa si, Cam Niệm rất tò mò không biết Hứa Hoài Thâm rốt cuộc là người như thế nào.

Ngải Minh hứng khởi nói với Cam Niệm về lịch sử huy hoàng của Hứa Hoài Thâm:

"*Tớ không hề khoa trương đâu, nhớ rõ đợt thi giữa kỳ năm lớp mười, giáo viên muốn ra đòn phủ đầu với đám học sinh mới nên đã ra đề đặc biệt khó, vậy mà Hứa Hoài Thâm lại đạt điểm tối đa! Ngay cả giáo viên cũng không dám tin!*"

"*Sau đó cậu ấy còn tham gia thi học sinh giỏi vật lý cấp tỉnh và nhận được huy chương vàng. Lúc ấy có thí sinh cũng dự thi đã nói Hứa Hoài Thâm gian lận, còn mắng cả giám khảo. Hứa Hoài Thâm mới nói hai người bọn họ một đấu một, kết quả cậu kia bị ngược cho tơi tả, xấu hổ khóc ngay tại điểm thi*."

"*Ảnh chụp dự thi của Hứa Hoài Thâm còn được tung lên mạng, từ đó cậu ta có thêm vô số người hâm mộ. Nhưng việc khiến tớ vui vẻ nhất chính là chúng ta học chung một lớp với cậu ấy, sau này mỗi ngày đều có thể nhìn thấy trai đẹp đó nha*."

…

Ba người cơm nước xong xuôi đã là 6 giờ 15 phút, cách thời gian tổ chức tiệc chào mừng chỉ còn mười lăm phút. Bọn họ nhanh chóng di chuyển đến hội trường, giờ phút này bên trong đã ồn ào tiếng người, khắp nơi đều một màu trắng của áo đồng phục.

Lớp bọn họ xếp thành hai hàng, mọi người không ai muốn ngồi ngay dưới tầm mắt giáo viên, mà ba người lại đến chậm nên chỉ có thể ngồi ở đằng trước.

Sau khi ngồi xuống, Ngải Minh vẫn luôn ngoái đầu nhìn ra sau, một lúc lâu sau cô mới quay đầu lại, vẻ mặt buồn bực nói:

"*Sao vẫn chưa thấy Hứa Hoài Thâm?*"

"*Chắc cậu ấy đang ở cánh gà để chuẩn bị diễn thuyết*."

"*Cũng đúng.*" Ngải Minh đứng dậy đi nói chuyện với các bạn học khác, Cam Niệm và Huệ Hân Nhi vẫn ngồi yên tại chỗ.

Thấy Cam Niệm cúi đầu nghịch móng tay, Huệ Hân Nhi thấy thế bèn nhỏ giọng nói:

"*Cam Niệm, tớ thấy mấy nam sinh lớp bên cạnh cứ nhìn cậu suốt*."

Cam Niệm quay đầu, quả nhiên thấy mấy nam sinh kia nhanh chóng xoay sang chỗ khác. Cam Niệm cong môi, nở nụ cười nhẹ nhàng, bộ dáng không hề ngạc nhiên.

6 giờ 30 phút, tiệc chào mừng năm học mới chính thức bắt đầu.

Người dẫn chương trình đi lên, thổi thổi micro rồi mở miệng nói:

"*Kính thưa các vị đại biểu, kính thưa quý thầy giáo cô giáo cùng toàn thể các bạn học sinh thân mến! Chúc mọi người buổi tối tốt lành, một mùa tựu trường nữa lại đến…*"

Nhóm học sinh phía dưới không ai có tâm tư nghe mấy lời khách sáo này, trong lòng bọn họ chỉ ngóng trông phần diễn thuyết của đại diện học sinh.

Rốt cuộc lời dạo đầu cũng xong, người dẫn chương trình tuyên bố: *"Kế tiếp xin mời Trương Tam Tam lớp 11A2 lên đại diện cho toàn bộ học sinh chúng ta nói về phương pháp học tập, mọi người cho Trương Tam Tam một tràng pháo tay hoan nghênh!"*

Dưới khán đài bắt đầu ồn ào, rõ ràng nói Hứa Hoài Thâm sẽ diễn thuyết, sao bây giờ lại đột nhiên đổi người?!

Ngải Minh tức giận nói: "*Đây rõ ràng là lừa quân dối dân?! Không ngờ chúng ta lại bị lừa thế này!*"

Tiếng diễn thuyết bắt đầu vang lên, những âm thanh bất mãn cũng dần dần lắng xuống.

Nghe diễn thuyết kiểu này, Cam Niệm thấy thật nhàm chán, cô muốn ra ngoài đi dạo.

Cam Niệm nhỏ giọng nói với Huệ Hân Nhi:

"*Tớ muốn đi WC, tớ đi một lát rồi về...*"

"Ừ, cậu đi nhanh đi."

Nhưng Cam Niệm căn bản không đi WC, mà là đi ra khỏi hội trường. Ánh trăng đẹp như này, nếu lãng phí ở trong hội trường thì thật đáng tiếc.

Đêm mùa hè dễ chịu với gió mát trăng thanh cùng tiếng dế kêu nhẹ nhàng bên tai. Hồ nước nằm trong khuôn viên trường có tên là "Tĩnh Hà", xung quanh bờ hồ có rất nhiều cây liễu, ban ngày học sinh có thể ngồi trên những chiếc ghế gỗ để đọc sách.

Cam Niệm đi dọc theo con đường quanh hồ và thấy được một toà tháp. Toà tháp này có hai tầng, nếu đứng ở trên tầng hai là có thể quan sát được toàn bộ vườn trường.

Cam Niệm đi đến dưới toà tháp, cô lên vào trong nên không thấy được dòng chữ in trên tấm biển đã rỉ sắt: *Không có sự cho phép, học sinh không thể vào sau 6 giờ tối.*

Bên trong tháp không có ánh đèn, trước mắt là một khoảng tối tăm. Cam Niệm mở đèn trên điện thoại di động rồi chậm rãi đi lên trên lầu.

Cầu thang nơi này được làm bằng sắt, mặt ngoài đều đã bị rỉ, mỗi khi Cam Niệm bước lên thì cầu thang còn hơi bị lay động.

Tầng thứ hai của toà tháp có hình lục giác, được bao xung quanh bởi những chiếc ghế đá, ở giữa là một chiếc bàn tròn nhỏ, từ nơi đây có thể nhìn thấy ánh trăng chiếu trên mặt hồ phía đằng xa.

Cam Niệm bước lên bậc thang cuối cùng, cô không nhịn được mà cảm khái ánh trăng đêm nay thật đẹp.

Khi đèn pin vô tình chiếu lên ghế đá đối diện, Cam Niệm thấy có một người nằm trên ghế đá!

Cam Niệm giật mình kêu lên một tiếng, cô sợ tới mức lùi về sau một bước.

Nam sinh trên ghế đá vốn nằm yên không nhúc nhích, cậu gối hai tay sau đầu, nghe được thanh âm của Cam Niệm, cậu bị ồn ào khiến cho tỉnh giấc, trước mặt cậu bỗng nhiên xuất hiện ánh sáng trắng thật sự chói mắt.

Cam Niệm chiếu đèn vào nam sinh, thấy cậu thong thả ngồi dậy, kiểu tóc hơi loạn, cánh mũi thẳng tắp, môi mỏng hơi mím. Cậu vẫn còn buồn ngủ, giữa hai hàng lông mày hiện lên vẻ không kiên nhẫn.

Cam Niệm không biết phải làm sao, ngay lúc này cô nghe được giọng nói trầm thấp, hơi khàn khàn của nam sinh:

"*Tắt đèn đi.*"

Bây giờ Cam Niệm mới kịp phản ứng, cô đã vô tình xâm nhập vào "mật địa" của người ta và quấy rầy họ ngủ.

Cam Niệm lập tức tắt đèn rồi mở miệng xin lỗi:

"Thật xin lỗi, tớ không biết ở đây có người."

Tầm mắt trước mặt lại một lần nữa khôi phục vẻ tối tăm, ánh trăng dịu dàng rọi xuống gương mặt lạnh lùng của nam sinh.

Cam Niệm đang định xuống lầu thì lại nghe thấy một giọng nói trung niên truyền đến từ phía dưới:

"*Ai đang trên đó vậy?*"

Cam Niệm lập tức rụt người về và nhìn ánh đèn pin lấp loáng dưới tháp.

Trong lòng cô thầm nói… thôi xong rồi…

Bạn đang đọc truyện *Trộm Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Nam sinh lạnh lùng

Người vừa nói đúng là bảo vệ của trường, ông vừa đi tuần tra qua chỗ này thì thấy trên đỉnh tháp có ánh đèn pin, cho nên ông đã lập tức đi tới nhìn xem tên nhãi ranh nào còn chạy lên đây chơi vào buổi tối, kiểu gì cũng phải xử phạt cho một trận.

Thấy không ai trả lời, ông đề cao âm lượng hỏi lại:

"*Là ai hả? Xuống dưới nhanh cho tôi! Đừng để tôi phải lên tận nơi!*"

Cam Niệm nghĩ nếu bảo vệ đi lên nhìn thấy cô cùng một nam sinh ở đây, chắc chắn ông ấy sẽ cho rằng bọn họ hẹn hò, nói không khéo còn bị xử phạt.

Thật sự Cam Niệm không nghĩ tới mình sẽ đụng phải chuyện như này ở ngày đầu tiên nhập học, có lẽ cô cứ thành thật đi xuống dưới là tốt nhất.

Cam Niệm xoay người, một chân đang chuẩn bị bước xuống bậc cầu thang thì tay cô đã bị giữ lại.

Bây giờ Cam Niệm mới phát hiện nam sinh kia không biết từ lúc nào đã đứng ở đằng sau cô. Vóc dáng cậu ta rất cao, đỉnh đầu cô mới chỉ đến ngực cửa cậu.

Nam sinh buông lỏng tay, sự mát lạnh từ đầu ngón tay cậu chậm rãi thâm nhập qua da Cam Niệm rồi tiến vào trong lòng cô.

Cam Niệm ngửi được mùi hương sữa tắm nhàn nhạt trên người cậu, tim cô bỗng loạn nhịp. Lúc ngẩng đầu đối diện với ánh mắt cậu, Cam Niệm thấy cậu đặt ngón trỏ lên môi để ra hiệu cho cô, vẻ mặt tựa hồ có chút bối rối.

Cậu ta muốn cô đừng lên tiếng.

Cam Niệm nhìn nam sinh trước mặt, đuôi mày chậm rãi cong lên, biểu tình trên khuôn mặt cô trở nên giảo hoạt, còn cơ thể thì đứng im bất động.

Bảo vệ quơ quơ đèn pin, Cam Niệm cùng nam sinh đứng trong góc khuất, lại không hề phát ra tiếng động nào nên bảo vệ cũng không nghĩ nhiều, xem xét xung quanh một lúc là rời đi.

Sau khi thoát khỏi tình huống nguy hiểm, Hứa Hoài Thâm lui về sau một bước, bảo trì khoảng cách với nữ sinh trước mặt.

Cam Niệm đánh giá cậu, giọng nói nhè nhẹ vang lên:

"*Bạn học, trời đã tối rồi, sao cậu lại một mình lên đây ngủ?*"

Hứa Hoài Thâm nhìn cô một cái, ánh mắt hững hờ, lạnh nhạt không nói.

Nếu đổi lại là người khác, Cam Niệm mới không hứng thú nói thêm với cậu ta, nhưng người trước mặt này… Đôi mắt hoa đào xinh đẹp chớp chớp, sóng mắt lưu chuyển cùng nụ cười tươi đẹp:

"*Bạn học này, tớ giúp cậu không bị bảo vệ bắt, tốt xấu gì thì cậu cũng phải tỏ ý cảm ơn tớ chứ?*"

Nghe được lời này, nam sinh mới ngẩng đầu nghiêm túc nhìn chăm chú vào cô, một lúc lâu sau cậu mở miệng:

"*Cậu muốn tôi cảm ơn thế nào*?"

"*Nói cho tớ biết… tên của cậu.*"

Hứa Hoài Thâm im lặng, Cam Niệm lại nhất định không buông tha:

"*Cậu yên tâm, tớ biết tên cậu thì cũng không làm gì cậu đâu.*"

Thấy cậu ta vẫn không chịu nói lời nào, Cam Niệm lại tiếp tục kêu vài tiếng:

"*Bạn học… bạn học?!*"

Có lẽ bị cô quấy rầy đến mất kiên nhẫn, cuối cùng cậu cũng chịu nói tên — "Hứa Hoài Thâm."

Cam Niệm ngẩn người, cậu ta chính là Hứa Hoài Thâm? Là người có thành tích đệ nhất toàn khối?

Ánh mắt Hứa Hoài Thâm không dấu vết rời khỏi khuôn mặt Cam Niệm, sắc mặt lạnh nhạt như ngày thường, cậu nâng bước rời đi, không nói thêm bất cứ một câu nào.

Thì ra học sinh đứng đầu khối không ở hội trường tham gia tiệc chào mừng năm học mới, mà trốn đến nơi này ngủ. Cam Niệm nhìn theo bóng dáng cậu, nụ cười trên mặt càng tươi.

***

Cam Niệm ngâm nga một khúc hát rồi trở lại ký túc xá, lúc tắm rửa xong thì những người khác cũng đã trở về.

Tần Ý cầm quần áo ra ban công, mất một giờ mới giặt xong.

Cam Niệm đi ra ngoài định rửa táo, nhìn thấy cảnh tượng ngoài ban công, cô bèn quay vào trong.

Cô gõ gõ bàn Tần Ý và nói: *"Tần Ý, chậu và khăn mặt treo bên ngoài ban công là của cậu à?*"

Tấn Ý nhíu mày ngẩng đầu: *"Thì làm sao?*"

"*Cậu cất vào trong đi.*"

"*Tôi thích để bên ngoài thì làm sao? Có người quy định không được để à?*"

Cam Niệm không chút khách khí: *"Đây là ký túc xá chung, ban công là nơi công cộng, tất cả chỗ ấy đều để đồ của cậu, cậu cảm thấy thích hợp sao?"* Vừa nãy Cam Niệm giặt xong quần áo đã phơi gọn gàng ngoài ban công, vậy mà Tần Ý vừa mới ra đã làm nơi đó hoàn toàn lộn xộn.

Tần Ý không ngờ Cam Niệm sẽ nói như vậy, giọng cô trở nên bướng bỉnh:

"*Cậu dựa vào cái gì mà quản tôi?*"

Cam Niệm đột nhiên cười, cô chống tay lên bàn Tần Ý rồi hơi cúi người nói bên tai cô bạn:

"*Tôi quả thực không có quyền gì để quản cậu, tôi chỉ hy vọng chúng ta không cần gây sự không vui ngay ngày đầu tiên, nếu chuyện truyền tới tai dì quản lý ký túc xá, hậu quả cậu có chịu nổi không? Khi đó bố mẹ cậu lại phải mất công mất việc đến đây một chuyến, vậy thì mất mặt lắm đó tiểu công chúa!*"

Giọng nói của Cam Niệm ôn hoà, nhưng lại mang theo uy hiếp, khí thế mạnh mẽ đó làm lòng Tần Ý khẽ run.

Có lẽ bị Cam Niệm nhìn chằm chằm, Tần Ý ngoan ngoãn đi ra ban công thu dọn đồ cho gọn gàng.

Huệ Hân Nhi vỗ nhẹ lên mu bàn tay Cam Niệm, *"Cậu đừng nóng giận, Tần Ý là người như vậy."*

Cam Niệm cười cười, chuyện cỏn con này không đủ làm cô phải tức giận, nhưng bệnh công chúa thì phải trị.

Chuyện này coi như được xắp xếp ổn thoả giữa hai bên. Buổi tối trước khi đi ngủ, Cam Niệm gọi cho mẹ một cuộc điện thoại.

"*Hôm nay ở trường thế nào? Con đã quen chưa?*" Cam Thanh hỏi.

"*Cũng bình thường mẹ ạ. Dượng La đâu hả mẹ?*"

"*Ông ấy vào phòng giám sát Thiên Tân làm bài tập. Con không biết đâu, dượng của con mà không chú ý một tý là tên nhóc kia lại lén lút chơi điện tử.*"

Bố mẹ Cam Niệm có một cuộc hôn nhân không hạnh phúc, sau khi bố mẹ ly hôn lúc cô học lớp sáu thì cô liền đổi sang họ "Cam" cùng mẹ, một năm sau mẹ cô cùng La Kiện kết hôn, con trai La Thiên Tân là con của La Kiện cùng vợ trước, năm nay học lớp tám.

Cam Niệm nhẹ nhàng cười, cô hàn huyên với mẹ một lúc thì nghe được giọng của La Kiện:

"*Niệm Niệm, ở trường học thế nào? Đồ ăn có hợp khẩu vị của con không?*"

"*Khá tốt ạ, đồ ăn ở căng tin cũng rất ngon, nhưng không bằng đồ ăn mà dượng nấu cho con đâu.*"

"*Ha ha, vậy cuối tuần con trở về, dượng sẽ làm món mà con thích ăn.*" Tuy rằng gia đình bọn họ là gia đình rổ rá cạp lại, nhưng La Kiện lại rất thương Cam Niệm, ông coi Cam Niệm như là con gái ruột của mình.

Vừa tắt điện thoại, Cam Niệm đã nghe thấy bạn cùng phòng nhắc đến tiệc khai giảng tối này.

"Hôm nay không được nhìn thấy Hứa Hoài Thâm… đúng là đáng tiếc."

"Cậu còn lo về sau không được nhìn thấy à? Ngày mai có thể thấy rồi…"

Cam Niệm gối hai tay sau đầu, cô nhìn lên trần nhà, ý cười trên mặt chậm rãi hiện lên.

***

Sáng sớm ngày khai giảng đầu tiên, mặt trời đã sớm nhô lên khỏi chân trời. Bởi vì lạ giường, tối qua Cam Niệm chằn chọc mãi không ngủ được, sáng nay đến tận sáu rưỡi cô mới tỉnh.

Đợi đến khi Cam Niệm đánh răng rửa mặt xong thì Tần Ý cùng Ngải Minh đã đi trước, chỉ còn mỗi Huệ Hân Nhi đang đợi cô.

Hai người cùng nhau lên lớp, lúc đến nơi vừa vặn chuông vào lớp cũng vang lên.

Hách Bội Bội — giáo viên chủ nhiệm của lớp đã đến từ sớm, cô cho học sinh xếp thành hai hàng trước cửa, nam nữ được xếp theo chiều cao để lần lượt đi vào chỗ ngồi.

Cam Niệm tùy ý nhìn xung quanh, cô thấy Hứa Hoài Thâm đứng ở phía sau, người cậu ta hơi dựa vào lan can, hai tay đút túi quần, vẻ mặt lạnh nhạt.

Cô nhai kẹo cao su, sau đó nghiêng đầu nói với Huệ Hân Nhi:

"Sau này kiểu gì cũng bị điểm danh? Tớ nghĩ không nên ngồi ở bàn đầu."

"Ừm, đúng vậy."

Dưới sự chỉ huy của Hách Bội Bội, học sinh lần lượt ôm cặp vào lớp.

Bỗng nhiên phía sau lưng Cam Niệm bị người ta vỗ một cái, cô quay đầu lại, lúc nhìn thấy người phía sau thì hơi ngẩn người.

Người vỗ lưng cô không phải là "Bảo vật nữ sinh" mới gặp buổi chiều ngày hôm qua hay sao?

Còn "Bảo vật nữ sinh" hình như không nhận ra Cam Niệm, giọng điệu cô bạn giống như ra lệnh:

"*Ê bạn, chúng ta đổi chỗ.*" Khẩu khí này như kiểu Cam Niệm thiếu nợ cô bạn.

Cam Niệm thầm nghĩ, sao lại có người vênh váo tự đắc với người khác như vậy? Nhưng Cam Niệm cũng không giận, cô cười cười, ngữ khí dịu dàng:

"Xếp hàng đi."

"Cậu…"

Sau khi Cam Niệm cùng Huệ Hân Nhi đi vào, Hách Bội Bội nói với Hứa Hoài Thâm cùng Lâm Thịnh:

"Hai em ngồi phía sau hai bạn nữ kia nhé."

Người mới nói chuyện với Cam Niệm là Lưu Y, khi thấy một màn như vậy thì cô tức đến dậm chân, nếu vừa rồi có thể đổi vị trí thì hiện tại người ngồi ở phía trước Hứa Hoài Thâm chính là cô!

Lâm Thịnh là bạn tốt của Hứa Hoài Thâm, hai người đã biết nhau từ hồi học cấp hai. Tính cách Lâm Thịnh hoạt bát, thân thiện, thấy người ngồi bàn trước là hai nữ sinh xinh đẹp, cậu bèn chủ động chào hỏi.

Lúc Hứa Hoài Thâm nhìn thấy Cam Niệm, đáy mắt cậu hiện lên một tia kinh ngạc rồi nhanh chóng biến mất.

Cam Niệm quay đầu đối diện với ánh mắt Hứa Hoài Thâm, cô cong môi cười cười.

Lâm Thịnh hỏi tên hai nữ sinh. Huệ Hân Nhi nói xong, đến lượt Cam Niệm nói:

"*Tớ tên Cam Niệm, Cam trong quả cam ngọt mát, Niệm trong nhớ mãi không quên.*"

Sau đó ánh mắt ba người đều hội tụ trên người cuối cùng.

Hứa Hoài Thâm mở miệng đơn giản dứt khoát nói:

"Hứa Hoài Thâm."

Chốc lát sau hai nữ sinh xoay người trở về, có người ném một tờ giấy nhỏ đến bàn của bọn họ. Cam Niệm mở giấy ra, vừa đọc liền cười.

"Các cậu!!! Quá hạnhphúc!!! Tớ cũng muốn được ngồi ở phía trước Hứa Hoài Thâm… hu hu … T.T" – Ngải Minh

Chỗ ngồi được sắp xếp ổn thoả, Hách Bội Bội bắt đầu bài giảng.

Tan học, Cam Niệm đang dọn dẹp lại túi bút thì nghe được phía sau truyền đến một giọng nữ, giọng nói này có chút quen tai.

Cô quay đầu lại nhìn, quả nhiên chính là "Bảo vật nữ sinh" – Lưu Y.

Lưu Y ôm sách vở đứng ở bên cạnh bàn của Hứa Hoài Thâm, cô cúi đầu nhìn cậu, giọng nói nũng nịu:

"Hứa Hoài Thâm, nghỉ hè tớ đã đọc tài liệu phụ đạo toán mà cậu để cử, quả nhiên rất hữu ích…"

Lưu Y nở nụ cười, ánh mắt chờ mong, sắc mặt còn có chút ửng đỏ, bộ dáng này khác hoàn toàn với vẻ kiêu ngạo, ương ngạnh khi nói chuyện với Cam Niệm lúc sáng… Quả nhiên nữ sinh đều có tính cách hai mặt.

Cam Niệm không có ý định nghe người ta nói chuyện, cô thong thả tiếp tục động tác trên tay, đột nhiên cây bút bi trong tay rơi "lạch cạch" xuống đất. Cam Niệm cúi xuống nhìn, cây bút vừa vặn rơi ở dưới chân Hứa Hoài Thâm.

Cam Niệm liếc mắt nhìn Hứa Hoài Thâm, thấy cậu vẫn cúi đầu đọc sách, trong tay cầm bút nhưng lại không viết gì, vừa nhìn đã biết cậu không muốn tiếp chuyện Lưu Y, đúng là rất lạnh lùng.

Huệ Hân Nhi thấy một màn này cũng nhỏ giọng nói với Cam Niệm:

"Tớ cảm giác tính cách Hứa Hoài Thâm lạnh như băng, rất khó ở chung…"

Lưu Y tiếp tục nói không ngừng, Hứa Hoài Thâm vốn đang cúi đầu, cậu lại thoáng thấy Cam Niệm xoay người rồi cong lưng như muốn nhặt thứ gì đó.

Hứa Hoài Thâm ngước mắt nhìn lên liền thấy Cam Niệm nhíu mày nhìn xuống dưới chân cậu, môi đỏ khẽ mím, còn đôi mắt hoa đào hơi chớp chớp. Hứa Hoài Thâm nhẹ nhàng di chuyển tầm mắt, cậu lập tức thấy bên chân mình có một cây bút bi màu đen.

Cam Niệm thử nhặt vài lần nhưng đều thất bại. Cô đành phải xin Hứa Hoài Thâm giúp đỡ:

"Hứa Hoài Thâm, cậu có thể nhặt giúp tớ cây bút không?"

Giọng nói thanh thúy của Cam Niệm đánh gãy lời Lưu Y.

Lưu Y đang hoàn toàn đắm chìm trong hạnh phúc chia sẻ kỳ nghỉ hè với Hứa Hoài Thâm, chính lúc đang hưng phấn nói thì bị Cam Niệm xen vào.

Lưu Y khó chịu nhíu mày, những gì đang định nói cũng đều quên. Sao lại là nữ sinh này? Cô ta không có tay hay sao?! Hay là cô ta cố ý quấy rầy cô cùng Hứa Hoài Thâm nói chuyện phiếm? Năm lần bảy lượt đều muốn phá chuyện tốt của cô!

Bạn đang đọc truyện *Trộm Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Rung động

Lưu Y nhìn chằm chằm Hứa Hoài Thâm, cô nghĩ người lạnh lùng như cậu chắc chắn sẽ không phản ứng lại Cam Niệm.

Ai ngờ…

Trong chớp mắt Hứa Hoài Thâm đã cúi người nhặt bút lên đưa cho Cam Niệm.

Trên mặt cậu không có biểu tình gì.

Cam Niệm nhận bút, cười đến có thể làm tan chảy người đối diện: "*Cảm ơn cậu.*" Giọng nói của cô thanh thuý trong vắt, âm cuối còn mang theo chút mềm mại thực sự dễ nghe.

Hứa Hoài Thâm đứng dậy, Lưu Y thấy cậu phải đi bèn vội vàng ngăn lại:

"*Lần sau tớ có thể mang đến cho cậu một quyển tài liệu…*"

Hứa Hoài Thâm lười biếng ngước mắt, cuối cùng cậu cũng chịu nhìn Lưu Y:

"Không cần, bây giờ tôi còn có việc, đi trước đây."

Hứa Hoài Thâm rời đi, Lưu Y thẹn quá hoá giận trừng mắt với Cam Niệm.

Cam Niệm hếch cằm lên, vẻ mặt mang theo chút khoe khoang đắc ý xoay người sang chỗ khác, cô mới không thèm phản ứng lại cô bạn.

Lưu Y tức giận trở về chỗ ngồi của mình.

Trong đầu Cam Niệm nghĩ lại câu nói kia của Huệ Hân Nhi, bàn tay nắm bút dần ấm áp lên, cô chống một tay lên má, đôi mắt khẽ chớp và lặng lẽ cười.

***

Tiết thứ hai của buổi sáng, tất cả học sinh xuống sân thể dục để làm lễ chào cờ.

Cam Niệm cùng Huệ Hân Nhi vừa mới xuống lầu đã thấy có vài nữ sinh đứng ở hành lang nói chuyện, lúc thấy Hứa Hoài Thâm đang đi tới từ phía sau, bọn họ liền kích động đi theo chỉ vì muốn nhìn cậu ta một cái.

Mấy nữ sinh đi ở đằng trước Cam Niệm nhìn thấy người đi đằng sau cô là đôi mắt đều sáng cả lên.

Cam Niệm định nhanh chóng về hàng, nhưng đám đông chen chúc va vào người cô, khiến cô lảo đảo ngã về phía sau và đụng vào lồng ngực vững chắc của người đằng sau.

Cam Niệm quay đầu lại… không ngờ là Hứa Hoài Thâm!

Hứa Hoài Thâm cụp mắt nhìn Cam Niệm, Cam Niệm lập tức đứng thẳng người nhưng bên tai lại bắt đầu nóng lên.

Đi đến sân thể dục, mỗi lớp sẽ xếp thành một hàng, nam sinh ở phía sau, còn nữ sinh đứng phía trước.

Lâm Thịnh đứng trước Hứa Hoài Thâm, cậu xoay người, khoác tay lên vai Hứa Hoài Thâm:

"*Tớ đoán nếu hôm nay Đoàn Trường mà nhìn thấy cậu, không biết chừng anh ta còn muốn ăn thịt cậu.*" Ngày hôm qua đáng lẽ là Hứa Hoài Thâm diễn thuyết, nhưng cậu ta nói không đi là không đi, phía Đoàn Trường cũng không có cách nào khác, đành phải gọi một người khác diễn thuyết.

"*Nói xem tối qua cậu đi đâu? Lão Chu nói lúc trở lại ký túc xá đã thấy cậu, không phải là cậu… trốn đi gặp gái đấy chứ?*" Lâm Thịnh cười hề hề như kẻ trộm.

Hứa Hoài Thâm nhìn thoáng qua Lâm Thịnh tựa như đang nhìn một tên thiểu năng trí tuệ, cậu im lặng không tiếp lời.

Lâm Thịnh cũng không truy hỏi, cậu nhìn Cam Niệm đang tán gẫu với bạn ở hàng đằng trước, đôi mắt cậu hơi nheo lại: "*Hứa Hoài Thâm, cậu có thấy Cam Niệm… rất xinh đẹp hay không?*"

***

Cuối tuần, Cam Niệm trở về nhà.

Bố mẹ cô mua một căn hộ trong tiểu khu có tên là "Thiên Uyển", khu vực này không phồn hoa nhưng giao thông thuận lợi, giá cả vừa phải, các khoản khác đều đã thanh toán xong, hiện tại chỉ còn khoản vay mua nhà.

Gia đình Cam Niệm không tính là giàu có, do trong nhà còn hai chị em tuổi ăn tuổi học nên hàng ngày chi tiêu khá nhiều.

Cam Niệm mới tỉnh dậy từ giấc ngủ trưa, cô đã nhận được điện thoại của Bối Doanh Doanh rủ cô sang nhà chơi.

Cam Niệm và Bối Doanh Doanh là bạn thân, hai người biết nhau từ tiểu học, quan hệ giữa bọn họ rất tốt nên người lớn hai nhà cũng biết rõ nhau.

Sau khi được Cam Thanh đồng ý, Cam Niệm vui vẻ thay quần áo để chuẩn bị ra ngoài. Cô soi gương rồi thoa son môi nhàn nhạt, lúc này bên ngoài có tiếng gõ cửa.

Cam Niệm quay đầu đã thấy Thiên Tân đứng dựa vào cửa, vẻ mặt chán chường.

"*Chị lại định ra ngoài chơi à?*" Thiên Tân mở miệng.

Cam Niệm bĩu môi, giọng điệu nhẹ nhàng: "*Sao vậy? Em lại định quản chị sao?*"

"Cả ngày không chịu ở nhà."

Cam Niệm đi đến trước mặt Thiên Tân, cô gõ gõ đầu cậu:

"*Tên nhóc như em lại học đòi dạy dỗ chị, đúng là không biết lớn nhỏ."*

Thiên Tân trợn trừng mắt: *"Còn lâu đi, chị cũng chỉ hơn em có mấy tuổi bọ thôi…"*

Cam Niệm mỉm cười, "*Ngoan ngoãn làm bài tập đi, nếu không tý nữa dượng sẽ mắng em đó."*

Thiên Tân bực bội vò loạn mái tóc rồi trở về phòng. Cam Niệm qua phòng chào Cam Thanh, sau đó mới ra khỏi cửa.

Hôm nay Cam Niệm mặc một chiếc váy liền thân màu xanh nhạt, dây đai bên hông được buộc thành một chiếc nơ xinh xắn, phần chân váy phối ren hoa kết hợp với dáng người thon thả của Cam Niệm tạo cảm giác thướt tha, nhẹ nhàng.

Thật vất vả mới có ngày không phải mặc đồng phục, Cam Niệm đương nhiên muốn bản thân thật xinh đẹp ra cửa.

30 phút sau, Cam Niệm đã đến nhà Bối Doanh Doanh, cô chào hỏi bố mẹ Bối Doanh Doanh, sau đấy hai người dắt tay nhau lên lầu.

Tiến vào phòng ngủ, Bối Doanh Doanh lập tức lượn một vòng quanh người Cam Niệm:

"Niệm Niệm, cậu mặc váy này thật đẹp."

Cam Niệm sờ sờ đầu Bối Doanh Doanh, cười nói:

"Cậu vẫn luôn đáng yêu như vậy."

Bối Doanh Doanh và Cam Niệm có dáng vẻ hoàn toàn trái ngược nhau. Bối Doanh Doanh là dạng baby cute, làn da trắng mềm cùng khuôn mặt tròn trĩnh, nhìn hơi ngốc nghếch. Còn Cam Niệm lại thiên về dạng thiếu nữ thanh thuần pha lẫn vẻ xinh đẹp yêu mị, vừa giống tiểu bạch thỏ lại vừa giống hồ ly giảo hoạt.

Hai người ngồi trên ghế sô pha kể chuyện về năm học mới, Bối Doanh Doanh đột nhiên nghĩ tới một người:

"Có phải trường bọn cậu có một người tên là Hứa Hoài Thâm?"

Cam Niệm ngạc nhiên, "Sao cậu lại biết?"

Bối Doanh Doanh giải thích: *"Mấy ngày trước tớ thấy cậu ta trên báo của trường, trên đó viết Hứa Hoài Thâm nhận được huy chương vàng khi tham gia cuộc thi số học vào năm ngoái, cậu ta được đánh giá là một trong những người tiềm năng nhất của năm đó. Thầy giáo dạy toán của chúng tớ còn thường xuyên nhắc đến Hứa Hoài Thâm để làm tấm gương cho bọn tớ noi theo."*

Cam Niệm cười, *"Thì ra cậu ấy nổi tiếng như vậy!"*

"Cậu biết cậu ấy sao?"

Cam Niệm dựa người vào sô pha, khoé môi hơi cong, hàng mi dài khẽ chớp: *"Ngồi sau bàn tớ."*

Bối Doanh Doanh ngây người, *"Trùng hợp như vậy sao?! Cậu ta thật sự lợi hại như thế sao?"*

Cam Niệm gật đầu, giọng điệu có chút kiêu ngạo, *"Ừ, học tập xuất sắc khỏi phải bàn, đã thế lại còn rất đẹp trai, nhưng mà... cậu ta cực kỳ lạnh lùng, tớ ngồi ở ngay trước bàn cậu ấy mà nói với nhau không quá mười câu."*

Cam Niệm đã âm thầm quan sát Hứa Hoài Thâm, cô phát hiện ra cậu rất yên lặng ít nói, cả người toả ra một lại cảm giác xa cách.

Hai người tiếp tục trò truyện rồi lôi điện thoại ra xem video, Bối Doanh Doanh vô tình thấy video của một đàn chị xinh đẹp đang múa điệu múa dân tộc.

"Ni*ệm Niệm, tớ nhớ rõ cậu cũng múa giống như này."*

Từ nhỏ Cam Niệm đã đi học múa, cô rất am hiểu múa dân tộc, hơn nữa còn biết sơ qua các loại múa đương đại.

Điệu múa này Cam Niệm đã học từ rất lâu, cô nhìn video mấy lần rồi đứng dậy nhảy theo, rất nhanh đã bắt đúng nhịp. Cam Niệm uốn người vươn tay, thân thể uyển chuyển như cuộn sóng, chuyển động vừa mềm mại vừa mạnh mẽ, nhìn đúng là cảnh đẹp ý vui.

Bối Doanh Doanh giơ ngón tay cái lên khen ngợi: *"Cậu nhất định sẽ là một nghệ sĩ múa nổi tiếng trong tương lai."*

Cam Niệm mỉm cười, đáy mắt hiện lên chút cô đơn. Cô rất thích múa, hồi lớp mười cô đã tham gia một lớp vũ đạo, dự định lên đại học có thể tiếp tục theo nghiệp múa… Nhưng học phí trường nghệ thuật quá cao, kinh tế nhà cô lại không theo được, cho nên Cam Niệm đem ước mơ của bản thân thành sở thích.

***

Buổi tối cơm nước xong xuôi, hai người cùng nhau làm bài tập một lát, đến 8 giờ Cam Niệm chuẩn bị về nhà.

Sau khi chào tạm biệt Bối Doanh Doanh, Cam Niệm một mình đi ra hướng trạm xe buýt. Màn đêm yên lặng buông xuống, bầu trời cũng xuất hiện những ngôi sao lấp lánh, đường phố phồn hoa đã lên đèn.

Cam Niệm đi xuyên qua công viên, thời điểm này có rất nhiều cụ già cùng trẻ nhỏ ra ngoài đi dạo, khung cảnh thực náo nhiệt.

Cam Niệm chậm rãi đi tới, đột nhiên cô thấy phía trước có một hình bóng quen thuộc, bước chân Cam Niệm lập tức dừng lại.

Cô không nghĩ tới sẽ gặp được Hứa Hoài Thâm ở đây.

Hứa Hoài Thâm dắt theo một con Poodle màu trắng, một mình ngồi trên ghế. Cậu mặc một chiếc áo phông đen rộng thùng thình, ánh đèn mờ nhạt trong công viên chiếu lên sườn mặt cậu, khắc hoạ thành đường nét vô cùng tinh xảo.

Cam Niệm thấy cậu cúi đầu trêu đùa chó nhỏ, mặt mày ôn hoà khác hẳn ngày thường.

Cam Niệm bước nhanh tới gần, vui vẻ gọi tên cậu:

"Hứa Hoài Thâm—".

Hứa Hoài Thâm ngẩng đầu, đáy mắt hiện lên vẻ kinh ngạc.

Lúc này Poodle đã lên đến bên chân Cam Niệm, nó chạy tới chạy lui, bộ dáng nhiệt tình hiếu khách. Poodle chỉ cao đến cổ chân Cam Niệm, dáng người nho nhỏ, lông tơ mềm mại như cục bông.

"Thật là đáng yêu."

Hứa Hoài Thâm nhìn Cam Niệm ngồi xổm xuống vươn tay vuốt ve chó nhỏ, nhìn cô mắt ngọc mày ngài, cười vui vẻ đơn thuần như một đứa trẻ.

Cam Niệm ngẩng đầu nhìn cậu, đáy mắt là những tia sáng lấp lánh:

"*Đây là chó của cậu sao? Nó tên gì vậy?"*

Hứa Hoài Thâm đáp: *"Gạo Nếp."*

Cam Niệm gật đầu cười, cô không ngờ người lạnh lùng như Hứa Hoài Thâm lại nuôi động vật nhỏ.

"Gạo Nếp dính người thật đó, mà nó được bao nhiêu tháng tuổi rồi?"

"Hơn một tháng."

Cam Niệm vuốt lông Gạo Nếp, giọng điệu mềm mại nói:

"Hồi tớ học tiểu học, trong nhà cũng nuôi một con chó, nhưng sau này lại không thể nuôi nữa… thật sự tớ rất hâm mộ cậu." Cam Niệm thích chó, nhưng do em trai cô bị dị ứng lông chó, cho nên con chó kia chỉ có thể cho người khác, khoảng thời gian ấy cô toàn lén chui vào trong chăn khóc mỗi đêm.

Vì Cam Niệm quá thích chó, giờ phút này nhìn thấy Gạo Nếp đáng yêu như vậy, cô không nhịn được mà mong chờ hỏi: *"Tớ có thể chơi với Gạo Nếp một lúc không?"*

Hứa Hoài Thâm nhìn đôi mắt long lanh của Cam Niệm, cậu khẽ "Ừm" một tiếng.

Do trước đây từng nuôi nên Cam Niệm biết cách chơi với nó, lúc thì cô giơ tay cao, lúc thì thấp khiến Gạo Nếp nhảy lên nhảy xuống, mà Cam Niệm thì cười hết sức vui vẻ.

Đôi mắt Cam Niệm cong cong như ánh trăng khuyết, khuôn mặt rạng rỡ xinh đẹp làm Hứa Hoài Thâm không thể rời mắt trong thoáng chốc.

Chơi đủ rồi, Cam Niệm xoa đầu Gạo Nếp rồi đứng dậy: *"Tớ đến nhà bạn chơi, hiện tại phải trở về rồi, sợ muộn quá sẽ lỡ chuyến xe cuối cùng, tớ về trước đây."*

Hứa Hoài Thâm gật đầu, nhưng do không cầm chặt dây xích nên Gạo Nếp lập tức đuổi theo Cam Niệm, quanh quẩn bên chân cô không muốn tách rời.

Cam Niệm bế Gạo Nếp lên, cô nhìn Hứa Hoài Thâm đang đi tới rồi trêu đùa:

"Xem ra Gạo Nếp bị tớ mua chuộc dễ như chở bàn tay."

Bạn đang đọc truyện *Trộm Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Tâm tư hỗn loạn

Hứa Hoài Thâm đón lấy Gạo Nếp và ho nhẹ một tiếng, bản thân cậu cũng không ngờ Gạo Nếp sẽ như vậy, bình thường nó không bám cậu thế kia…

Lúc này cậu mới để ý Cam Niệm mặc váy sát nách, lộ ra cánh tay mảnh khảnh cùng làn da trắng như tuyết. Lúc ở trường học, Cam Niệm đều mặc đồng phục rộng thùng thình, hiện tại dưới bóng đêm mờ ảo, Hứa Hoài Thâm mới thấy rõ vòng eo nhỏ nhắn kia của cô có thể ôm trọn trong một vòng tay.

Hứa Hoài Thâm không được tự nhiên dời mắt sang chỗ khác.

Cam Niệm ngửa đầu nhìn cậu, khoé miệng hơi cong lên: *"Tớ đi trước đây, thứ hai gặp lại."* Cam Niệm cố ý dịu giọng xuống, cảm giác mềm mại tựa như kẹo bông gòn.

Hứa Hoài Thâm rũ mắt đối diện với ánh mắt của Cam Niệm, cậu im lặng hai giây rồi mới trầm giọng mở miệng: *"Ừm."*

Giọng nói ấy của Hứa Hoài Thâm không oi bức giống đêm hè, mà mát mẻ dễ chịu như cơn gió mùa thu khẽ thổi bên tai Cam Niệm, làm cô lại thêm một lần rung động.

Hứa Hoài Thâm trở về biệt thự, trong phòng khách rộng lớn chỉ có một mình bố cậu đang ngồi, trước mặt là chiếc gạt tàn thuốc lá, đèn thuỷ tinh chiếu trên đỉnh đầu càng làm lộ rõ vẻ mệt mỏi của ông.

Hứa Hoài Thâm định đi lên lầu thì bị Hứa Chấn gọi lại: *"Tình hình ở trường học gần đây thế nào?"*

"Vẫn bình thường."

"Nếu thiếu tiền thì cứ nói với bố, dạo này bố rất bận nên không có thời gian để ý đến con."

Hứa Hoài Thâm cười nhạo một tiếng, *"Bố vẫn nên xử lý tốt chuyện với mẹ thì hơn."*

"…." Hứa Chấn nhìn bóng dáng con trai, trong lòng khẽ thở dài.

Hứa Chấn với Hồng Hân là hôn nhân thương mại, không hề có tình yêu. Sau khi kết hôn, đối mặt với thứ tình cảm vô vọng, bọn họ đều sức cùng lực kiệt và nghĩ đến chuyện ly hôn, nhưng Hồng Hân lại có thai ngoài ý muốn, chính vì vậy việc ly hôn mới không thành.

Ông biết tính cách Hứa Hoài Thâm trở nên quái gở như hiện tại là do ông cùng Hồng Hân tạo nên.

Hứa Hoài Thâm trở lại phòng ngủ, cậu tắm rửa sạch sẽ cho Gạo Nếp rồi mới đi tắm, sau đó ôm Gạo Nếp nằm trên giường.

Con poodle này được cậu mua ở cửa hàng thú cưng đợt nghỉ hè, mới đầu còn bị Hồng Hân phản đối, nhưng cậu vẫn khăng khăng muốn nuôi. Bây giờ Hồng Hân lại có tình cảm với Gạo Nếp nên cũng không nói gì nữa.

Hứa Hoài Thâm lấy điện thoại ra chụp Gạo Nếp một kiểu rồi đăng lên weibo. Tất cả mọi người xung quanh đều không biết cậu dùng weibo, mà ở trên weibo cậu cũng chỉ đăng toàn ảnh của Gạo Nếp, ghi lại những câu chuyện nhỏ liên quan đến nó, thỉnh thoảng cũng có người lạ like bài viết của cậu.

Hứa Hoài Thâm nhàn nhạt cười, cậu xoa đầu Gạo Nếp, bỗng nhiên trong đầu lại hiện ra bộ dáng đêm nay của Cam Niệm.

… Rực rỡ, mềm mại, xinh đẹp động lòng người.

***

Tiết học đầu tiên của thứ hai, giáo viên chủ nhiệm nói về việc bầu chọn cán bộ lớp.

"Lớp chúng ta sẽ tiến hành bầu chọn cán bộ lớp, các em có thể đề cử danh sách với cô rồi chúng ta sẽ tiến hành bỏ phiếu, cô rất vui nếu các em tự ứng cử để thử sức chính bản thân mình." Giáo viên chủ nhiệm nhìn về phía Hứa Hoài Thâm, *"Hiện tại lớp trưởng sẽ tạm thời do ... Hứa Hoài Thâm đảm nhiệm, em thấy có được không?"* Đây là dựa vào thành tích xếp hạng học tập của năm ngoái để chọn ra.

Tất cả mọi người đồng loạt quay đầu nhìn về phía Hứa Hoài Thâm, cho nên cậu đành phải gật đầu đồng ý, nhưng mà nhìn qua có vẻ không vui.

"Được rồi, vậy chúng ta bắt đầu bài học, các em mở trang thứ bảy trong sách giáo khoa..."

Huệ Hân Nhi nhỏ giọng hỏi Cam Niệm: "*Cậu có muốn tham gia tranh cử không?"*

Cam Niệm xua xua tay: *"Làm cán bộ lớp quá vất vả, trọng trách nặng nề này vẫn nên nhường lại cho những bạn học khác thì tốt hơn, vậy còn cậu?"*

Huệ Hân Nhi cũng lắc đầu không tham gia.

Sau khi tan học, Cam Niệm mang dụng cụ thực hành vật lý đến văn phòng. Cô tìm được bàn làm việc của thầy dạy vật lý, lúc ngẩng đầu lên tình cờ nhìn thấy giáo viên chủ nhiệm lớp đang đi đến, theo ở đằng sau chính là Hứa Hoài Thâm.

Bàn làm việc của thầy vật lý ở phía sau bàn giáo viên chủ nhiệm, mà giờ phút này cô giáo cũng không chú ý tới cô.

Cam Niệm nhìn Hứa Hoài Thâm, cô đang chuẩn bị đi thì lại nghe được Hách Bội Bội nói với Hứa Hoài Thâm:

"Hoài Thâm, thật sự cô rất mong em sẽ tham ra tranh cử chức lớp trưởng."

Hách Bội Bội đã âm thầm quan sát, cô phát hiện ra Hứa Hoài Thâm tuy rằng học rất giỏi nhưng tính cách lại quá hướng nội, hơn nữa phía ban lãnh đạo cũng đặc biệt dặn dò cô để ý đến đứa nhỏ này. Cho nên cô đã nghĩ nhân cơ hội bầu chọn ban cán sự để cho Hứa Hoài Thâm rèn luyện kỹ năng giao tiếp.

Cam Niệm lập tức dừng lại, cô giả vờ cúi đầu sắp xếp dụng cụ trên mặt bàn, nhưng thực chất lỗ tai lại đang vểnh lên để nghe bên kia nói chuyện.

Chủ nhiệm lớp nói một thôi một hồi, cuối cùng Hứa Hoài Thâm cũng đồng ý tham gia tranh cử chức lớp trưởng.

Thấy Hứa Hoài Thâm đã rời đi, Cam Niệm mới đi đến trước bàn chủ nhiệm.

"Em chào cô..."

Hách Bội Bội nhìn thấy cô bé trước mặt, *"Cam Niệm? Có chuyện gì vậy em?"*

Cam Niệm kiên định mở miệng: *"Cô ơi, em muốn tranh cử chức lớp phó."*

***

Cam Niệm ngâm nga hát, cô tung tăng trở về lớp học.

Huệ Hân Nhi thấy Cam Niệm vui vẻ như vậy, cô tò mò hỏi:

"Sao đi cất dụng cụ thực hành lại vui vẻ như vậy? Cậu được thầy giáo khen ngợi à?"

Cam Niệm sờ sờ cằm, cô thu lại cảm xúc, *"Làm gì có chuyện đó... tớ cũng không trông cậy vào việc đi cất dụng cụ lại được khen ngợi đâu."*

Huệ Hân Nhi cười một tiếng rồi tiếp tục làm bài tập. Một lát sau Cam Niệm sát lại gần, cô chống cằm nhìn Huệ Hân Nhi:

"Hân Nhi, tớ quyết định sẽ tham gia tranh cử chức lớp phó."

Huệ Hân Nhi giật mình: *"Không phải vừa nãy cậu còn nói quá vất vả sao?"*

Cam Niệm thở dài, cô lắc đầu, giọng điệu nghiêm túc:

"Tớ cẩn thận suy nghĩ thì thấy vì lớp chúng ta, tớ nên "tự thân vận động". một chức vị quan trọng như vậy, nếu tớ không tiếp nhận thì sẽ vất vả cho những bạn học khác, mà tớ thì không đành lòng."

Huệ Hân Nhi: "……"

Hai người đang trò chuyện thì Ngải Minh chạy tới, cô bạn hỏi chung một đề tài với bọn cô. Ngải Minh nói muốn làm uỷ viên đời sống, thấy Cam Niệm cũng tham gia tranh cử thì cô liền an tâm.

Chuông reo báo hiệu đến tiết thứ hai, mọi người đều trở về ổn định chỗ ngồi. Giáo viên tiếng Anh vừa đến đã phát kết quả kiểm tra bài cũ cho mọi người.

Giáo viên dạy tiếng Anh là một người tương đối nghiêm khắc, đương nhiên những học sinh được cô dạy dỗ sẽ đều đạt thành tích khá giỏi trở lên.

Tổ trưởng trả bài, còn cô giáo thì nói bên cạnh: *"Bài kiểm tra này chủ yếu kiểm tra kiến thức cơ bản của lớp chúng ta, nhìn tổng thể không được khả quan cho lắm.... Những bạn làm bài kiểm tra không đạt điểm trung bình có tới mười mấy người, những bạn này xem lại bài làm của mình, không hiểu có thể đến văn phòng tìm cô.*

"Bên cạnh đó vẫn có những bạn rất xuất sắc, giống như Hứa Hoài Thâm — 98 điểm, còn có Hách An — đạt 97 điểm."

"...Đặc biệt là Hách An, cô còn nhớ rõ năm lớp mười, tiếng anh của em ấy rất kém, nhưng sau một thời gian chăm chỉ học tập và thường xuyên tìm cô để hỏi bài thì kết quả năm nay đã khác. Các em hãy học tập theo Hách An nhé."

Cam Niệm nhận lấy bài kiểm tra, cô nhanh chóng dùng tay che lại rồi hít một hơi thật sâu và chậm rãi di chuyển tay.

…65 điểm.

Cam Niệm thở phào nhẹ nhõm, vẫn còn may mắn lắm… nhưng đến khi nhìn thấy điểm của Hứa Hân Nhi là 85 cùng với 98 điểm của người trâu bò nhất lớp kia, trong lòng Cam Niệm liền thấy chán ghét bản thân mình.

Cô nhỏ giọng nói với Hứa Hân Nhi:

"Hách An mà cô giáo vừa nói là người nào vậy?"

Huệ Hân Nhi chỉ vào nữ sinh thắt hai bím tóc ngồi ở bàn thứ ba, góc ngoài cùng bên phải: *"Cậu ấy có học lực xếp thứ hai mươi toàn khối."*

Dáng vẻ yên tĩnh kia của Hách An, vừa nhìn đã biết là nữ sinh ngoan ngoãn được các thầy cô yêu thích.

Huệ Hân Nhi nói hồi lớp mười cô cũng học cùng lớp với Hách An, Hách An rất được các bạn yêu quý, tính cách cô bạn dịu dàng, làm người lại khiêm tốn lễ phép. Có nhiều nam sinh theo đuổi Hách An, tuy nhiên Hách An đều cự tuyệt, cô bạn nói muốn tập trung cho việc học hành.

Trong lòng Cam Niệm thầm bội phục Hách An, cô cảm thấy bản thân quả nhiên không có thiên phú về học tập…

***

Buổi chiều ngày hôm sau, Hách Bội Bội công bố danh sách tên các ứng viên tham gia tranh cử ban cán sự lớp.

Trong đó ngoài ý muốn nhất chính là Hứa Hoài Thâm lại tranh cử chức lớp trưởng.

Rất nhiều nữ sinh hy vọng Hứa Hoài Thâm sẽ được chọn làm lớp trưởng, như vậy bọn họ sẽ có nhiều cơ hội tiếp xúc với cậu. Chính vì vậy mà Hứa Hoài Thâm đã nhận được phiếu bầu cao nhất.

Cam Niệm hơi lo sợ, Huệ Hân Nhi bèn an ủi: *"Tớ nghĩ cậu nhất định sẽ được chọn, trong ký túc xá cậu có quan hệ khá tốt với mấy phòng bên cạnh, còn các nam sinh thì khỏi phải nói, không cần nghĩ cũng biết bọn họ sẽ bầu cho cậu."*

Ngày thường Cam Niệm ở chung với mọi người rất hoà nhã, chứ đừng nói là lớn lên xinh đẹp, được vô số nam sinh yêu thích.

Cam Niệm quay đầu liếc mắt nhìn Hứa Hoài Thâm rồi lại quay trở về.

Kỳ thật cô để ý nhất chính là Hứa Hoài Thâm sẽ bầu chọn cho ai, liệu cậu ấy có hy vọng cô làm lớp phó hay không? Nhưng giờ phút này cô đâu thể không biết xấu hổ mà đi hỏi.

Cũng may cuối cùng Cam Niệm cũng được chọn, mà Ngải Minh cũng trở thành uỷ viên đời sống, còn Hách An là uỷ viên học tập.

Hách Bội Bội thông báo sau khi kết thúc hai tiết tự học buổi tối ngày hôm nay, toàn bộ ban cán sự lớp sẽ đến văn phòng để họp.

Tiếng chuông tan học buổi tối vang lên, mấy người trong ban cán sự lớp lập tức đi đến văn phòng.

Vừa ra khỏi cửa, Hách An đã ôm theo sách vở đi đến bên cạnh Hứa Hoài Thâm.

Cam Niệm ở phía sau nhìn thấy Hách An nói chuyện cùng Hứa Hoài Thâm, hai bím tóc đung đưa, thỉnh thoảng cô bạn còn cúi đầu khẽ cười. Mà Hứa Hoài Thâm… dường như cũng không có kháng cự.

Ngải Minh đi tới, thấy sắc mặt Cam Niệm không được vui, cô bèn hỏi:

"Được làm lớp phó mà còn không vui sao?"

Cam Niệm rũ mắt rồi than nhẹ một tiếng: *"Không phải…"* Chẳng qua nhìn thấy Hứa Hoài Thâm đi cùng nữ sinh khác, trong lòng cô bỗng thấy khó chịu không vui.

Ánh mắt Cam Niệm luôn không tự giác dừng ở hai người trước mặt, Ngải Minh cũng chú ý tới, cô bạn nhanh nhảu nói:

"Cậu nhìn kìa, trông Hứa Hoài Thâm và Hách An rất xứng đôi."

Cam Niệm lập tức dừng lại bước chân, chỉ thiếu nước là dậm chân tại chỗ, cô bĩu môi, giọng nói có chút run run:

"Bọn họ xứng đôi chỗ nào?"

Ngải Minh bắt đầu phân tích:

"Thứ nhất chiều cao của hai người tương xứng, thứ hai Hách An cũng thuộc dạng xinh xắn. Mấu chốt ở chỗ hai người bọn họ đều là học sinh xuất sắc, ở bên nhau sẽ có nhiều đề tài chung để nói."

Mấy lời của Ngải Minh… quả thật rất có đạo lý. Cam Niệm rầu rĩ nói:

"Đấy… đấy chỉ là trên lý thuyết."

Ngải Minh kỳ quái nhìn phản ứng khác thường của Cam Niệm, cô sờ sờ đầu Cam Niệm rồi cười nói:

"Làm sao vậy? Cậu đang nghĩ cái gì thế?"

"Không có gì." Cam Niệm ngẩng đầu nhẹ nhàng cười, cô giữ chặt cánh tay Ngải Minh, *"Chúng ta đi nhanh lên",* Cô nắm tay Ngải Minh bước nhanh qua Hứa Hoài Thâm và không thèm liếc mắt nhìn cậu ta một cái.

Hứa Hoài Thâm nhìn Cam Niệm, tầm mắt hơi dừng lại trên người cô.

Hách An đi bên cạnh không nhận ra được sự khác thường của cậu.

Đến phòng họp nhỏ bên cạnh văn phòng, tất cả mọi người đều đi vào, Cam Niệm ngồi ở chỗ gần cửa, bên tay trái cô là Ngải Minh, còn bên phải thì không có ai.

Cô quay đầu nhìn về phía sau không thấy Hứa Hoài Thâm, nhưng lại nghe được giọng nói của Hách An:

"Lớp trưởng đi về lớp lấy tài liệu, tớ sẽ để chỗ trống bên cạnh cho cậu ấy."

Cam Niệm ngượng ngùng thu hồi tầm mắt, cô nhìn bài thi mình mang theo, tính toán làm tạm mấy đề. Tuy nhiên tâm tư đang loạn cào cào, cô hoàn toàn không thể tập trung làm bài, cuối cùng Cam Niệm đành phải chống tay lên cằm ngồi phát ngốc tại chỗ.

Một lát sau, Hứa Hoài Thâm đẩy cửa tiến vào.

Hách An nhìn thấy Hứa Hoài Thâm, khuôn mặt lập tức tươi cười định tiếp đón cậu đến đây ngồi, ai ngờ Hứa Hoài Thâm đảo mắt dạo quanh một vòng, sau đó trực tiếp kéo chiếc ghế bên cạnh Cam Niệm và ngồi xuống.

Nụ cười trên mặt Hách An cứng đờ, xen lẫn vài tia xấu hổ, nhưng cô vẫn mở miệng nói:

"Lớp trưởng, cậu qua đây ngồi đi, chỗ kia gần cửa quá chật."

Sắc mặt Hứa Hoài Thâm bình tĩnh phẳng lặng như mặt nước hồ, cậu nhàn nhạt đáp:

"Không sao cả."

—ooOoo—

Tác giả có lời muốn nói.

- Huệ Hân Nhi: *"Tớ cảm thấy Hứa Hoài Thâm và Hách An rất xứng đôi."*
- Cam Niệm: *"Đấy chỉ là trên lý thuyết…"*
- Cam Niệm: *"Trên thực tế thì tớ cảm thấy tớ với Hứa Hoài Thâm mới càng xứng đôi." _(:з" ∠)_#*

Bạn đang đọc truyện *Trộm Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Thẳng thắn thừa nhận

Hứa Hoài Thâm mới nhìn thoáng qua bài thi thì Hách Bội Bội đẩy cửa tiến vào.

"Đã để các em đợi lâu rồi."

Cam Niệm đành phải cất bài thi để tý nữa hỏi lại. Cũng vì Hứa Hoài Thâm lựa chọn ngồi bên cạnh cô nên tâm tình của cô lại tốt lên.

Đầu tiên Hách Bội Bội tỏ ý cảm ơn mọi người đã nguyện ý giúp cô quản lý lớp, sau đó cô bắt đầu giao nhiệm vụ cụ thể cho từng người.

Cam Niệm chủ yếu phụ trách việc điểm danh hàng ngày và giúp đỡ Hứa Hoài Thâm trong các hoạt động lớn nhỏ.

"Gần đây cô nghe thầy Nhậm phản ánh giờ tự học buổi tối của lớp chúng ta khá là mất trật tự. Cô tính toán bắt đầu từ tối mai, mỗi một bạn trong ban cán sự sẽ thay phiên nhau đến trực lớp, các em vẫn làm bài tập như bình thường, chỉ cần lớp duy trì trật tự là được, ai cố ý làm sai thì báo tên người đó cho cô."

Phân công xong mọi việc, cũng không còn việc gì lớn nên Hách Bội Bội không làm mất thời gian của mọi người, cô cho tất cả về lớp tự học.

Ngải Minh nói mình bị đau bụng, cô bạn nhanh chân chạy đến WC, còn Cam Niệm sẽ về lớp trước.

Vừa ra khỏi cửa phòng họp, Cam Niệm tự nhiên đi đến bên cạnh Hứa Hoài Thâm, *"Hứa Hoài Thâm, bài này làm như thế nào vậy?"*

Đèn hành lang chiếu lên khuôn mặt sạch sẽ của Hứa Hoài Thâm, khiến cậu trở nên gần gũi hơn, cậu tiếp nhận bài thi từ tay Cam Niệm.

Lúc này Hách An cũng đi tới, cô bạn thoải mái đi bên phải Hứa Hoài Thâm

Cam Niệm đối diện với ánh mắt Hách An, thấy khoé miệng cô bạn khẽ cong, ánh mắt dương dương tự đắc mang theo địch ý cùng tuyên thệ chủ quyền.

Cam Niệm hơi ngẩn người, mà Hứa Hoài Thâm ở bên cạnh lại nhíu mày.

Hứa Hoài Thâm nhìn về phía Hách An, Hách An còn tưởng Hứa Hoài Thâm đang định nói chuyện với mình, cô chờ mong nhìn vào khuôn mặt cậu, không nghĩ tới cậu lại hỏi—

"Còn có việc gì sao?"

Nụ cười trên mặt Hách An lại một lần nữa cứng đờ, cô á khẩu không trả lời được.

Mãi sau cô mới mím môi nói, *"Không… không có việc gì. Vậy các cậu tiếp tục bàn luận đi, tớ về lớp trước đây."*

Hách An cũng là người thông minh, cô đương nhiên hiểu ý Hứa Hoài Thâm là đừng quấy rầy cậu ta cùng Cam Niệm.

Cô biết tính cách Hứa Hoài Thâm lạnh nhạt, cô tưởng rằng nếu mình đi cùng thì cậu ta nếu không kháng cự thì sẽ là cam chịu. Nhưng dựa vào cái gì mà Cam Niệm có thể đi cùng cậu, còn cô thì không?

Hách An bước nhanh về phía cầu thang, cô quay đầu lại nhìn Cam Niệm, đôi tay chậm rãi nắm chặt.

Toàn bộ quá trình Cam Niệm đều ngây ngốc, mãi đến khi Hách An rời đi thì cô mới phục hồi tinh thần.

Tâm tư thiếu nữ màu hồng lại bắt đầu xuất hiện, cô lấy bài thi trong tay Hứa Hoài Thâm rồi nhẹ nhàng cười nói:

"Đến lớp học tớ hỏi lại."

Bởi vì vui vẻ nên giọng Cam Niệm cũng trở nên bay bổng, tựa như lông chim quét vào lòng Hứa Hoài Thâm.

Đi bên cạnh hai người còn có những người khác trong ban cán sự, bọn họ đều nhìn Hứa Hoài Thâm cùng Cam Niệm với ánh mắt khác lạ, xen lẫn tò mò và sợ sệt. Còn Cam Niệm lại không hề để ý.

***

Buổi tối trở lại ký túc xá, Ngải Minh cùng Huệ Hân Nhi nói chuyện phiếm, Tần Ý vùi đầu vào đống mỹ phẩm, Cam Niệm ngồi xem video khiêu vũ của một vũ đoàn, miệng lẩm bẩm hát theo, tai thì nghe hai người bên cạnh nói chuyện về ban cán sự.

"Càng nghĩ càng thấy kỳ quái, tớ không ngờ Hứa Hoài Thâm lại tranh cử chức lớp trưởng." Ngải Minh nói.

"Đúng vậy, làm lớp trưởng rất vất vả, lại còn phải nói chuyện với tất cả các bạn trong lớp…"

Cam Niệm đột nhiên quay đầu sang, cô cười nói: *"Người ta cũng đâu phải người câm, làm sao lại phải ngại việc nói chuyện. Với lại Hứa Hoài Thâm học rất tốt, làm lớp trưởng cũng không ảnh hưởng đến việc học của cậu ấy."*

Ngải Minh nghe ra được ý che chở trong lời nói của Cam Niệm, cô bèn trêu chọc:

"Cậu mới chỉ ngồi trước bàn Hứa Hoài Thâm mà đã bắt đầu nói tốt cho cậu ấy… Có phải cậu đã thích người ta rồi hay không?"

Cam Niệm khẽ nhướn mi, bình tĩnh thừa nhận: *"Đúng vậy, tớ rất thích cậu ấy!!!"*

"???!!!!"

Ngải Minh, Huệ Hân Nhi lập tức chạy đến bên cạnh Cam Niệm, bọn họ vây xung quanh Cam Niệm với vẻ mặt khó tin:

"Cam Niệm, cậu nói nghiêm túc sao? Là loại thích nào vậy?!"

"Khụ khụ…" Cam Niệm suýt chút nữa thì bị họ doạ đến, "*Các cậu kinh ngạc như thế làm gì?"*

Ngải Minh xua tay nói, *"Trước đây cậu còn từng nói với tớ là cậu không phải dạng mê trai đẹp! Không phải dạng nữ sinh nông cạn!"*

Cam Niệm gãi gãi chóp mũi giải thích: *"Hứa Hoài Thâm không chỉ đẹp trai… Những mặt khác còn rất ưu tú."*

"Chậc chậc chậc…" Đùa giỡn trong chốc lát, các cô bắt đầu giúp Cam Niệm phân tích "Tình hình chiến đấu":

"Tớ thấy người cạnh tranh với cậu có rất nhiều. Nhưng cậu lại có ưu thế ở chỗ — thứ nhất nhan sắc thuộc hàng giá trị cao, thứ hai mưa dầm thấm lâu, đặc biệt thứ ba là da mặt dày."

"Cậu mới da mặt dày ý!"

Mọi người cười đùa vui vẻ, Huệ Hân Nhi mới nhớ ra một chuyện: *"Tớ nghe mọi người nói hình như Hách An cũng rất thích lớp trưởng."*

"Đúng đúng đúng, tối nay tớ với Cam Niệm đi đến phòng họp còn nhìn thấy Hách An đi cùng Hứa Hoài Thâm!" Ngải Minh nói.

Cam Niệm thầm nói: Đấy là cậu còn chưa nhìn thấy tớ và Hứa Hoài Thâm cùng nhau trở về…

Nghe mọi người nói chuyện, Cam Niệm ngược lại rất bình tĩnh. Trải qua mấy ngày tiếp xúc, hảo cảm đối với Hứa Hoài Thâm tăng dần, cậu ấy không chỉ đẹp trai học giỏi, mà còn sẵn sàng giúp đỡ mỗi khi cô cần.

Cam Niệm cảm thấy Hứa Hoài Thâm không phải người lạnh lùng từ trong xương cốt.

***

Chiều thứ sáu, mặt trời như nướng chín mặt đất, từng tia nắng gay gắt xuyên qua tán lá cây, ngay cả những cơn gió cũng mệt mỏi đến mức lười phải nhúc nhích.

Dưới thời tiết như này mà vẫn phải học thể dục, quả thực là muốn mạng người.

Học sinh mới chạy được một vòng quanh sân mà đã mệt đến sắc mặt đỏ bừng, miệng đắng lưỡi khô.

Thầy giáo dạy thể dục thấy vậy thì cũng không nỡ lòng bắt học sinh tập dưới nắng, sau khi xong phần khởi động liền cho bọn họ tự do hoạt động.

Tất cả mọi người đều hướng về phía ghế đá râm mát dưới hàng cây hoặc chỗ có mái che ở khán đài.

Cam Niệm cùng Huệ Hân Nhi nhìn xung quanh một vòng, thấy mấy chỗ râm mát đều đã có người ngồi, còn phía mái che chỗ khán đài có một đám nam sinh đang ngồi. Cam Niệm cũng không muốn qua đó, cô và Huệ Hân Nhi đành đứng dưới một cái cây, nhưng vẫn rất là nóng.

Lâm Thịnh ngồi chỗ ghế đá mát mẻ nhìn thấy một màn này, cậu giơ khuỷu tay chọc chọc người ngồi bên cạnh, giọng nói không đành lòng:

"Hứa Hoài Thâm, cậu nhìn Cam Niệm cùng Huệ Hân Nhi kìa…Ngồi ở chỗ nóng như vậy, chẳng may bị cảm nắng thì sao?!"

Hứa Hoài Thâm cúi đầu nghịch khối rubik, nghe thấy Lâm Thịnh nói, cậu bèn ngẩng đầu nhìn về phía đằng xa.

Cam Niệm chống cằm ngồi xổm trên mặt đất, thỉnh thoảng hơi nhíu mày, khuôn mặt nhỏ nhắn bị phơi nắng đến đỏ bừng, từng giọt mồ hôi chảy dọc xuống gò má.

Lâm Thịnh vỗ bả vai Hứa Hoài Thâm, cậu nói:

"Hay là tớ gọi hai cậu ấy đến đây ngồi nhé?"

Ghế đá mà bọn họ ngồi được đặt ở đầu đoạn đường nhỏ râm mát dưới tán cây dẫn vào khu vườn trường, mà phía đối diện bọn họ vẫn còn ghế đá trống không. Có lẽ khí tức toát ra từ Hứa Hoài Thâm quá mức lạnh lùng nên chiếc ghế đá kia không có ai ngồi… Đáng lẽ vừa nãy còn có mấy nữ sinh, nhưng sau đó đều đứng dậy rời đi.

Hứa Hoài Thâm thu hồi tầm mắt, cậu xoay khối rubik trong tay và mở miệng nói:

"Tuỳ cậu."

Lâm Thịnh cười hề hề nói: *"Được, để tớ qua gọi."*

Lâm Thịnh tự nhận là huynh đệ chơi thân nhiều năm với Hứa Hoài Thâm, cậu coi như cũng hiểu biết về con người cậu ta. Tuy lời vừa rồi nghe không ra cảm xúc gì nhưng cậu biết đây là âm thầm đồng ý.

Lấy tính cách nội liễm của cậu ta, sẽ không bao giờ có thái độ chủ động với nữ sinh. Còn nếu như cậu ta không đồng ý thì sẽ luôn trả lời đúng một câu — "*Cậu rảnh nhỉ?"*

Cam Niệm đang nói chuyện với Huệ Hân Nhi thì thấy Lâm Thịnh chạy tới.

"Các cậu qua bên kia ngồi với chúng tớ đi, chỗ này quá nóng."

Cam Niệm đứng lên, cảm giác trước mắt có chút quay cuồng, cô đứng yên tại chỗ một lúc, dùng mu bàn tay lau mồ hôi bên bá rồi hỏi: *"Chỗ các cậu ở đâu?"*

Lâm Thịnh chỉ về phía đằng xa, Cam Niệm nhìn theo liền thấy một mình Hứa Hoài Thâm đang ngồi đó, mấy nữ sinh ngồi ở ghế đá đối diện đều đã không thấy đâu.

Cam Niệm liếm môi cười, cô kéo tay Huệ Hân Nhi:

"Đi thôi."

Trên đường đi, Cam Niệm cười hỏi Lâm Thịnh: *"Đây là ý của cậu hay là ý của Hứa Hoài Thâm vậy? Nhỡ bọn tớ qua đấy, cậu ấy lại thấy phiền thì sao?!"*

"Không có chuyện đó đâu, cậu ấy biết tớ qua đây gọi các cậu."

Hai người cùng nhau ngồi xuống ghế đá đối diện, Cam Niệm liếc mắt thấy Hứa Hoài Thâm đang chơi rubik.

Nghe thấy tiếng động, Hứa Hoài Thâm ngước mắt nhìn thoáng qua Cam Niệm, cậu thấy đôi môi cô hơi mím, lông mi run rẩy tựa như cánh bướm bị giọt nước rơi trúng.

Cam Niệm dùng khăn ướt lau mặt: *"Nơi này của các cậu thật mát mẻ."*

Sau đó mọi người không ai nói gì, có lẽ bầu không khí quá mức yên ắng, mà Huệ Hân Nhi cũng đoán ra tâm tư Cam Niệm, vì thế cô đứng lên nắm tay Cam Niệm rồi nói:

"Cam Niệm này, tớ muốn đi căn tin mua nước. Cậu muốn uống gì? Tớ mua giúp cho."

Cam Niệm ngẩng đầu thấy Huệ Hân Nhi đang nháy mắt với mình, cô lập tức hiểu ra, tươi cười nói:

"Mua giúp tớ chai nước khoáng được rồi, cảm ơn cậu nha."

Huệ Hân Nhi gật đầu, cô quay sang hỏi hai nam sinh đối diện: *"Các cậu có uống không?"*

Lâm Thịnh lập tức đứng dậy, *"Tớ cũng muốn uống, để tớ đi cùng với cậu. Hứa Hoài Thâm, tớ sẽ mua nước cho cậu, cậu cứ ngồi đấy đi."*

Cam Niệm nghe vậy liền muốn ôm mặt, sao Lâm Thịnh lại đi như vậy, nhưng may mắn Hứa Hoài Thâm không nói gì, cô cũng thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Hai người kia đi rồi, Cam Niệm lặng lẽ ngẩng đầu nhìn người đối diện vẫn đang mê mẩn chơi rubik, ngón tay cậu thon dài, tốc độ xoay rubik vừa nhanh vừa thành thạo. Cam Niệm hoàn toàn bị dáng vẻ tập trung của cậu hấp dẫn.

… Thật là đẹp trai!

Cam Niệm liếm môi, mỉm cười đứng dậy rồi ngồi xuống bên cạnh Hứa Hoài Thâm.

Hứa Hoài Thâm ngẩng đầu liền thấy Cam Niệm, vẻ mặt cô tò mò nhìn khối rubik trong tay cậu.

Cam Niệm mở miệng: *"Cậu có thể ... xoay lại một lần nữa về như cũ cho tớ nhìn được không?"* Tuy rằng cô nhìn cũng không hiểu nhưng không phải cô đang tìm đề tài chung với cậu đây sao…

Cam Niệm cũng rất sợ cậu sẽ không buồn phản ứng lại cô, ai ngờ Hứa Hoài Thâm thật sự xoay lại một lần nữa, tốc độ nhanh chóng làm cô hoa cả mắt.

"Woa, cậu thật lợi hại..." Cam Niệm vươn tay, giọng điệu mềm nhẹ, *"Cậu để tớ xáo trộn rubik được không?"*

Hứa Hoài Thâm dừng lại hai giây rồi đưa khối rubik cho cô.

Cam Niệm nhanh tay nhận lấy, cô khẽ cắn môi đỏ, vẻ mặt nghiêm túc chuyên chú, chóp mũi còn điểm vài giọt mồ hôi.

Cam Niệm muốn xáo trộn khối rubik thật loạn, đến khi thấy hài lòng, cô mới đưa cho Hứa Hoài Thâm và nghịch ngợm cười nói:

"Được rồi, của cậu đây."

Hứa Hoài Thâm nhận lấy rubik, cậu quan sát trong giây lát rồi đầu ngón tay bắt đầu chuyển động, không đến 30 giây đã khôi phục lại nguyên dạng.

Cam Niệm nhìn đến choáng váng, *"...Cậu có thể dạy tớ không?"* Trò này thực sự quá ngầu, quá thú vị!

Hứa Hoài Thâm nhìn đôi mắt mong chờ của Cam Niệm, cậu ho nhẹ một tiếng và cố gắng nhịn cười, giọng điệu nhàn nhạt nói:

"Trò này khảo nghiệm trí thông minh."

Cam Niệm: *"....!"*

—ooOoo—

Tác giả có lời muốn nói.

Cam Niệm: *"Anh nói em không đủ chỉ số thông minh???"* ヽ(‘⌒?メ)ノ

Cô lập tức lấy ván giặt đồ cùng vỏ sầu riêng ném bên chân Hứa Hoài Thâm.

"Hứa Hoài Thâm, anh chọn một trong hai cái này mà quỳ đi!" (?‘へ??;)ﾄ

Bạn đang đọc truyện *Trộm Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 6: Ngoài ý muốn trợ giúp

Thời gian lặng lẽ trôi qua, chẳng mấy chốc đã đến giữa tháng chín, thành phố T cũng chậm rãi vào thu.

Trước khi vào tiết học ngày thứ hai, chủ nhiệm lớp thông báo một sự kiện:

"Giữa tháng sau, trường chúng ta sẽ tổ chức một lễ hội văn hoá với quy mô lớn, trong đó còn có cả chương trình văn nghệ. Hiện tại chúng ta phải bắt tay vào chuẩn bị cho hoạt động lần này, mỗi một học sinh đều có thể đăng ký tham gia và nhà trường sẽ có buổi sàng lọc tiết mục."

"Cô khuyến khích các em nên tham gia một số hoạt động, các em vẫn chưa phải lớp 12 nên vẫn còn khá nhiều thời gian. Cho nên nếu ai hứng thú thì hãy đi đăng ký, ví dụ như ca hát, nhảy múa, đóng kịch... đều được."

"Được rồi, bây giờ chúng ta bắt đầu học."

…

Sau giờ học, Cam Niệm cùng Huệ Hân Nhi đi lấy nước cho lớp. Trên đường đi, Huệ Hân Nhi bèn hỏi Cam Niệm:

"Cậu có muốn đăng ký tham gia văn nghệ không? Tớ nhớ không nhầm thì cậu biết múa, nếu được diễn vào tiệc tối thì quả không tồi."

Cam Niệm thoáng suy nghĩ, kỳ thực cô rất có hứng thú tham gia, *"Ừm, tớ đi đăng ký thử xem."*

Hách An cùng bạn đi lướt qua người Cam Niệm cùng Huệ Hân Nhi, bọn họ cũng đang nói đến chuyện này, cô bạn kia cười nói với Hách An:

"An An, cậu múa ba lê giỏi như vậy, năm nay đăng ký tham gia đi, khẳng định tiết mục của cậu sẽ được chọn."

Hách An cong môi cười, khiêm tốn nói: *"Cũng chưa chắc đâu, lâu lắm rồi tớ không múa."*

"Thôi đi, cậu cái gì cũng đều giỏi như vậy, nếu không là cậu thì còn có thể là ai được chứ? Hơn nữa tớ đoán tiết mục múa độc diễn không nhiều lắm, khẳng định cậu sẽ được chọn."

Hách An mỉm cười, kỳ thực cô tràn đầy tự tin với khả năng của bản thân, nhiều năm múa ba lê cũng không phải là để không.

Cô bạn lại tiếp tục nói nhỏ bên tai Hách An: *"Hơn nữa tớ còn nghe nói tiệc văn nghệ lần này, Hứa Hoài Thâm cũng là một trong những người phụ trách xét duyệt, cậu mà được chọn sẽ có nhiều cơ hội tiếp xúc với cậu ta. Nếu Hứa Hoài Thâm thấy cậu múa giỏi, nói không chừng sẽ mê mẩn cậu luôn đó."*

Hách An đỏ mặt đẩy cô bạn, ý cười trên mặt không tài nào che dấu.

Cô cảm thấy Hứa Hoài Thâm đối xử hờ hững với mình là vì chưa nhìn thấy ưu điểm của cô mà thôi. Nếu tiệc văn nghệ hôm ấy, cô thể hiện được tài năng trước bao nhiêu người, nhất định Hứa Hoài Thâm cũng sẽ bị cô hấp dẫn.

***

Chạng vạng lúc tan học, Hách An tìm uỷ viên văn nghệ để đăng ký tham gia.

Uỷ viên văn nghệ thấy Hách An cũng muốn múa độc diễn liền cười nói:

"Xem ra nữ sinh lớp chúng ta đúng là đa tài đa nghệ."

"Cậu có ý gì?"

"Cam Niệm cũng vừa đăng ký múa độc diễn xong."

Hách An thấy thế, sắc mặt khẽ biến đổi.

Đi ra khỏi lớp, bạn cô liền nói:

"Cam Niệm kia cũng sẽ múa sao? Thật sự không nhìn ra." Giọng nói của cô bạn mang theo vẻ khinh thường.

Hách An cười cười, *"Cậu không thấy vóc dáng cậu ta thon thả vậy sao?!"*

"Thôi thôi, gầy có gì mà ghê gớm chứ, tớ thấy cậu ta xấu chết đi được. An An, cậu chắc chắn múa đẹp hơn cậu ta gấp vạn lần, kiểu gì cũng hạ gục Cam Niệm trong nháy mắt."

Bọn họ nói chuyện bị Ngải Minh đứng ở hành lang nghe thấy, Ngải Minh duỗi tay cản hai người kia lại.

"Vừa nói cái gì thế? Ai xấu hả?"

Ánh mắt cô bạn kia có ý trốn tránh: *"Chuyện… chuyện của cậu à? Cam Niệm là bạn cùng phòng nên cậu định bênh sao?"*

Cam Niệm và Huệ Hân Nhi đi ra khỏi WC, chứng kiến một màn này, cô ngạc nhiên hỏi Ngải Minh:

"Có chuyện gì vậy?"

"Vừa nãy tớ nghe được có người khua môi múa mép, nói bậy nói bạ về cậu." Ngải Minh cười cười, nhìn chằm nhằm nhóm người Hách An.

Hách An hoảng loạn, làm ra vẻ oan ức, cô nàng nắm chặt tay Cam Niệm và giải thích:

"Xin lỗi, các cậu hiểu lầm rồi, vừa nãy tớ cùng bạn chỉ nói chuyện phiếm mà thôi. Bởi vì nghe nói cậu cũng đăng ký tham gia văn nghệ nên mới cảm thấy kinh ngạc… Nếu như làm cho cậu không thoải mái thì cho tớ xin lỗi."

Ngải Minh trợn to hai mắt, rõ ràng vừa nãy cô nghe thấy hai người này nói xấu Cam Niệm! Hách An kia đúng là đồ thảo mai, giả tạo!

Cam Niệm rút tay về, cười đến lãnh đạm: *"Không sao."*

Mặt Hách An lộ vẻ xấu hổ, còn cô bạn bên cạnh lại trừng mắt lườm Cam Niệm, không hề sợ hãi nói:

"Có vài người rất là ảo tưởng, tự cho rằng bản thân xinh đẹp thì đều có thể nhảy múa. Kỳ thật trong mắt người khác lại không đáng một xu. Nói cho cậu biết, An An múa giỏi hơn cậu rất nhiều."

Cam Niệm thu hồi nụ cười trên mặt, giọng nói cô lạnh lùng:

"Nói đến ảo tưởng, tôi nghĩ người nào đó mới đúng là ảo tưởng. Với lại các cậu cũng không cần phải đem tôi ra so sánh để thoả mãn lòng hư vinh. Hân Nhi, Ngải Minh, chúng ta đi thôi."

Đi xuống dưới lầu, Ngải Minh phẫn nộ nói:

"Nhìn mấy người kia quá là khoe khoang rồi. Hách An không phải chỉ biết múa ba lê thôi sao? Vậy mà mắt đều sắp cao hơn đầu. Cam Niệm, tớ thấy cậu chắc chắn sẽ múa tốt hơn cậu ta! Nếu lần này Hách An mà được chọn, tớ sẽ gọi cậu ta là bố!"

Cam Niệm nhéo nhéo khuôn mặt đỏ bừng vì tức giận của Ngải Minh.

"Đừng tức giận, so đo với bọn họ làm gì. Chúng ta đi ăn thôi."

***

Ba người cùng nhau đi ra ngoài ăn mì, do tới muộn nên bên trong đã kín bàn, bọn họ chỉ có thể ngồi ghép bàn.

Cam Niệm quét mắt nhìn một vòng, không ngờ lại bắt gặp Hứa Hoài Thâm. Thấy cậu đi cùng Lâm Thịnh, còn bên cạnh không có ai nên ba người Cam Niệm lập tức đi qua.

Lâm Thịnh ngẩng đầu thấy các cô, cậu nuốt nốt miếng mì rồi nói:

"Xin chào, các cậu cũng đến đây ăn mì sao?!"

Lâm Thịnh đứng dậy rồi ngồi vào bên cạnh Hứa Hoài Thâm, nhường vị trí cho ba nữ sinh.

Cam Niệm ngồi trong cùng, vừa ngẩng đầu là có thể nhìn thấy Hứa Hoài Thâm ngay trước mặt, cô chớp chớp đôi mắt, nghịch ngợm cười.

Sau khi ăn xong mì, Lâm Thịnh hỏi các cô có đăng ký tham gia văn nghệ hay không, Cam Niệm nói cô sẽ tham gia tiết mục múa.

Lâm Thịnh giật mình: "*Thì ra cậu còn biết múa nữa?! Thật lợi hại!"*

"Sở thích mà thôi."

Lâm Thịnh vỗ bả vai Hứa Hoài Thâm, *"Năm nay vị này chính là một trong những người phụ trách xét duyệt tiết mục. Cam Niệm, cậu có muốn nịnh bợ cậu ta một chút hay không?"*

Cam Niệm kinh ngạc, không nghĩ tới Hứa Hoài Thâm sẽ là người phụ trách. Cô cong mày, ý cười xinh đẹp nhìn người đối diện:

"Cậu muốn tớ nịnh bợ thế nào?"

Hứa Hoài Thâm liếc Lâm Thịnh một cái, cậu nói: *"Đừng nghe cậu ta nói bậy."*

Cam Niệm cong môi cười, đúng lúc này mì được bưng tới, cô lập tức cầm lấy đũa bắt đầu ăn mì.

Hứa Hoài Thâm ăn xong, cậu ngẩng đầu liền thấy Cam Niệm đang cúi đầu ăn mì. Cô kẹp sợi mì lên gần miệng, môi đỏ hơi chu ra để thổi cho bớt nóng, gương mặt cũng trở nên tròn trịa.

Ngón tay trắng trẻo của cô để bên cạnh bát, thỉnh thoảng còn múc một ngụm nước canh đưa lên miệng, đôi môi kia lại càng đỏ mọng sau khi uống canh nóng.

Hứa Hoài Thâm nhẹ nhàng áp xuống ý cười bên khoé miệng.

***

Buổi chiều ba ngày sau, chính là buổi sàng lọc các tiết mục văn nghệ. Mỗi tiết mục sẽ có thời gian hai phút biểu diễn, cuối cùng chọn ra những tiết mục xuất sắc nhất để diễn trong đêm văn nghệ nhà trường.

Mấy ngày nay, Cam Niệm đều chăm chỉ luyện tập. Sau khi kết thúc giờ học buổi sáng, cô cầm giày múa đến hội trường, chiều nay sẽ tiến hành sàng lọc ở đây.

Sợ thời gian không kịp nên Cam Niệm mua sẵn bánh mì, chứ không đến căn tin ăn cơm.

Sau khi ăn xong, Cam Niệm đi đến phòng nghỉ trong hội trường để luyện tập lại một lần nữa.

Hách An cũng tới sớm, cô tuỳ ý đi dạo một vòng liền nghe được tiếng nhạc truyền đến từ phòng nghỉ. Hách An lặng lẽ đến gần, vừa vặn thấy Cam Niệm đang múa.

Hách An nhìn thấy mà ngây ngẩn cả người, cô không ngờ Cam Niệm lại múa tốt hơn so với trong tưởng tượng của cô!

Bên tai cô bỗng nhiên vang lên một giọng nói mà cô nghe thấy được ở lớp sáng nay: *"Tớ nghe nói tiệc văn nghệ lần này, trong bảy lớp mười một thì chỉ chọn một tiết mục múa độc diễn, cho nên chắc chắn An An lớp chúng ta sẽ được chọn…"*

Do số lượng tiết mục hạn chế, vì thế mỗi khối chỉ được tham gia năm tiết mục. Ngoại trừ múa độc diễn thì còn múa tập thể, nhảy, ca hát… chính vì vậy Hách An không chỉ cạnh tranh với Cam Niệm mà còn cạnh tranh với những tiết mục múa độc diễn khác của khối mười một để được chọn.

Hiện tại trong lòng Hách An dâng lên một cỗ lo lắng mơ hồ… Nếu cuối cùng cô không được chọn thì phải làm sao bây giờ? Vậy cô phải làm thế nào để tiếp cận Hứa Hoài Thâm?

Cô tuyệt đối không thể để cho chuyện này xảy ra!

Đầu giờ chiều, người phụ trách tuyển chọn cũng đã đến đầy đủ.

Hách An cầm mấy hộp trà sữa tiến lên và nói với bọn họ: *"Mọi người đi lại vất vả rồi, ngoài trời lại còn nắng thế kia. Đúng lúc em mua mấy hộp trà sữa, mọi người uống cho đỡ khát."*

Hách An trong mắt mọi người chính là em gái dễ thương, bọn họ cũng biết cô gái này không những học giỏi lại còn ngoan ngoãn, đương nhiên hảo cảm đối với Hách An tăng lên rất nhiều. Trong số đó có một người bằng tuổi lên tiếng: *"Tiết mục múa chiều nay hãy biểu diễn thật tốt nha, tớ rất mong chờ tiết mục của cậu."*

"Được!" Hách An cầm một hộp trà sữa đến trước mặt Hứa Hoài Thâm, cô tươi cười nhẹ nhàng nói:

"Lớp trưởng, cậu cũng uống trà sữa đi."

Hứa Hoài Thâm khép lại danh sách tiết mục, thanh âm lãnh đạm:

"Không cần, cám ơn."

Hách An mím chặt môi, ngượng ngùng thu tay về.

Cam Niệm trở lại ký túc xá thay quần áo, lúc đến hội trường thì mọi người đã đến khá đông.

Cô thoáng nhìn trong đám đông, nhanh chóng thấy một thân ảnh khiến người ta phải chú ý — đó là Hứa Hoài Thâm.

Sắc mặt cậu trầm ổn, bình tĩnh chỉ huy công việc hợp lý, nhanh gọn.

Cam Niệm cũng không tiến lên quấy rầy cậu, cô lập tức đi đến chỗ cất đồ để lấy giày múa, nhưng khi cô vừa mở hộp ra thì không thấy giày đâu!

Cô đã tìm xung quanh một vòng, rồi lại chạy tới phòng nghỉ nhưng vẫn không thấy giày múa.

"Sao có thể thế được… rõ ràng vừa nãy còn ở đây." Cam Niệm lẩm bẩm, vẻ mặt hoảng loạn.

Hứa Hoài Thâm tình cờ đi qua nhìn thấy, cậu dừng lại hỏi cô đã xảy ra chuyện gì.

Cam Niệm cụp mắt nói, *"Tớ không thấy giày múa, tìm một vòng cũng không thấy."* Giọng nói của Cam Niệm hơi run rẩy, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên trắng bệch.

Hứa Hoài Thâm dời ánh mắt khỏi người Cam Niệm, cậu quay đầu nhìn mọi người xung quanh, nhíu mày trầm giọng đặt câu hỏi:

"Có ai thấy đôi giày múa nào không?"

Khí thế cường đại trên người Hứa Hoài Thâm đương nhiên hấp dẫn ánh mắt mọi người, có người tiến lên hỏi xảy ra chuyện gì, Hứa Hoài Thâm nhanh chóng giải thích:

"Có nữ sinh bị mất giày múa, mọi người hỗ trợ cậu ấy tìm thử xem."

Sau khi Cam Niệm nói kiểu dáng, size giày cùng màu sắc, mọi người lập tức cùng nhau bắt đầu tìm hộ nhưng cũng không thu được kết quả gì.

Hứa Hoài Thâm hỏi cô còn giày múa khác không, Cam Niệm lắc đầu.

Thấy mọi người vì chuyện của mình mà nhọc lòng như vậy, cô cũng không muốn mọi người phải mất thời gian, cuối cùng cô nói không có vấn đề gì, cô xỏ giày bình thường để múa là được rồi.

Hách An đứng từ xa nhìn thấy một màn này liền chậm rãi cười.

Lúc này đã đến giờ tuyển chọn, Hứa Hoài Thâm bị người ta gọi đi.

Tiết mục của Cam Niệm là tiết mục thứ hai từ dưới lên, cô bèn về phòng nghỉ để chuẩn bị.

Cam Niệm đột nhiên thấy mệt rã rời, cô đang định thiếp đi một lúc thì bên tai vang lên tiếng gõ cửa.

"Mời vào." Cam Niệm nói.

Một nữ sinh xa lạ tiến vào trong và hỏi: "Em là Cam Niệm à?"

Cam Niệm gật gật đầu, nữ sinh lập tức đưa hộp giày cho Cam Niệm:

"Đây là giày múa size 36, em thử xem có vừa chân không?"

Vẻ mặt Cam Niệm mờ mịt, hình như cô chưa hỏi mượn giày của ai thì phải?

Nữ sinh cười nói: "Đây là Hứa Hoài Thâm giúp em mượn của chị, em không biết sao?"

Cam Niệm: "!!!???"

Bạn đang đọc truyện *Trộm Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Kinh diễm động lòng người

Hứa Hoài Thâm cùng mấy người phụ trách bắt đầu xem tiết mục tuyển chọn đầu tiên, có người nhìn thấy sắc mặt cậu nặng nề, dường như tâm tình không được tốt lắm.

Một lát sau, có một nữ sinh ôm hộp giày đứng từ xa vẫy tay với Hứa Hoài Thâm, cậu lập tức đứng dậy, một người phụ trách gọi cậu lại:

"Anh Thâm, anh đi đâu vậy?"

"... Tôi có chút việc, các cậu cứ bắt đầu tuyển chọn đi."

Hứa Hoài Thâm rời đi, mấy người phụ trách bắt đầu buôn dưa lê.

"Hình như anh Thâm tìm nữ sinh để mượn giày thì phải?"

"Mượn giày làm gì?"

"Không phải vừa nãy anh Thâm giúp một nữ sinh hỏi giày sao? Chắc là mượn giúp cô bạn đó. Trước đây tôi chưa từng thấy anh ấy đối tốt với nữ sinh nào như vậy, đúng là thức lâu mới biết đêm dài nha."

Hứa Hoài Thâm đi đến trước mặt nữ sinh và nói cám ơn: *"Phiền chị mang đến đưa cho Cam Niệm giúp em, cô ấy đang ở phòng nghỉ."*

"Không có vấn đề gì." Nữ sinh này quen biết Hứa Hoài Thâm qua một cuộc thi, giữa bọn họ cũng có giao tình. Vừa vặn hôm nay cô cũng có tiết mục biểu diễn, nên khi Hứa Hoài Thâm đến tìm thì cô liền đồng ý cho mượn.

Nữ sinh còn trêu chọc: *"Sao cậu không tự mình mang đến? Chị nghĩ cô gái nhỏ nhà người ta nhất định sẽ vui vẻ."*

Hứa Hoài Thâm đưa tay lên ho khan vài tiếng, *"Em còn bận việc bên này."*

Nữ sinh cũng không tiếp tục vạch trần, cô gật đầu nói, *"Chị sẽ mang giày qua cho cô bé. Nhưng mà giày múa của cô bé ấy sao có thể đột nhiên không thấy được, nói không chừng có người.... Cậu nhớ lưu ý một chút."*

"... Em biết rồi."

Lúc Cam Niệm nhận được giày, lại còn do Hứa Hoài Thâm giúp cô mượn thì trong lòng như nở hoa.

Cô nhanh chóng thử giày, đôi giày rất vừa chân. Cam Niệm vội vàng nói cám ơn.

"Không có gì, người em cần cảm ơn là Hứa Hoài Thâm, chị đi trước đây."

Nữ sinh đi rồi, Cam Niệm cúi đầu nhìn giày múa trên chân, tâm dần dần trở nên ấm áp.

***

Các tiết mục chậm rãi tiến hành, lúc Cam Niệm đi ra ngoài, vừa vặn đến lượt Hách An biểu diễn.

Hách An trang điểm nhẹ nhàng, cô mặc trang phục cùng giày múa chuyên dụng của ba lê. Khi âm nhạc nổi lên, Hách An bắt đầu múa.

Nhiều năm múa ba lê, kiến thức cơ bản của cô cực kỳ vững chắc, mỗi động tác đều thực tiêu chuẩn.

Chờ Hách An biểu diễn xong, mọi người dưới khán đài đều đồng loạt vỗ tay, đây là khẳng định cho tài năng của cô.

Hách An quan sát biểu tình của mọi người, trong lòng dần dần kiên định.

Mấy tiết mục nữa qua đi, rốt cuộc cũng đến lượt Cam Niệm.

Cam Niệm đi đến giữa sân khấu rồi tạo tư thế mở màn. Cô nhìn về phía Hứa Hoài Thâm ngồi dưới khán đài, mà ánh mắt cậu cũng dừng lại ở trên người cô.

Cam Niệm nhẹ nhàng cười, giây tiếp theo âm nhạc vang lên, thân thể cô bắt đầu chuyển động.

Ca khúc vui vẻ, bay bổng. Cam Niệm nhảy theo nhạc, cô vặn eo, vung tay, động tác linh động đầy sức sống. Biểu cảm trên mặt cũng thực sống động, không hề cứng nhắc mà hoàn toàn nhập tâm.

Cả người Cam Niệm hoà theo điệu nhạc, tâm không chứa bất kỳ một thứ nào khác, trong đó chỉ có duy nhất tình yêu nồng cháy đối với điệu múa dân tộc.

Người xem phía dưới đều ngây người, dường như toàn thân Cam Niệm toát ra một loại hào quang hấp dẫn người xem, vài ban giám khảo nói nhỏ với nhau:

"Đây là tiết mục múa mà tôi thấy hay nhất trong tối nay."

"Đúng vậy, múa rất có hồn, mấu chốt ở chỗ còn cực kỳ xinh đẹp."

Hách An đứng bên cạnh nghe được mấy lời này thì tức giận đến cắn môi. Rõ ràng cô đã trộm giày của Cam Niệm, tại sao cậu ta lại có giày múa để tham gia thi? Hơn nữa còn nhảy tốt đến vậy!

Cô quay đầu sang, vừa vặn thấy Hứa Hoài Thâm luôn nhìn Cam Niệm, ánh mắt ấy chưa từng rời đi dù chỉ một giây.

Cam Niệm dùng một chân làm trụ, chân kia vươn lên chạm đến sau vai, tạo thành một tư thế kết thúc. Sau đó cô cúi đầu chào rồi đi xuống dưới khán đài.

Trong chốc lát toàn bộ tiết mục đều đã biểu diễn xong, giám khảo phụ trách cùng nhau thảo luận rồi chọn ra một danh sách gồm năm tiết mục.

Bọn họ dành lời khen ngợi cho tất cả mọi người, tiếp đó là công bố danh sách những người được chọn tham gia đêm văn nghệ, *"…. Tiết mục múa độc diễn của khối mười một, người được chọn chính là — Cam Niệm!!!!!"*

Cam Niệm cười vui sướng, còn Hách An nghe được câu này thì đỏ vành mắt.

Sau khi kết thúc buổi tuyển chọn, Cam Niệm gọi Hứa Hoài Thâm lại và nói, *"Tớ đợi cậu cùng về lớp được không? Tớ có việc muốn tìm cậu."*

Hứa Hoài Thâm gật gật đầu, Cam Niệm liền cong môi cười, *"Vậy tớ đợi cậu ở cửa."*

Hứa Hoài Thâm đi đến hậu trường để lấy đồ, cậu nhìn thấy Hách An được vài nữ sinh vây quanh.

Khuôn mặt Hách An khóc đến phiếm hồng, nước mắt rơi như mưa, nữ sinh bên cạnh an ủi nói:

"Không có việc gì, cậu múa cũng rất tốt."

Hách An nhìn thấy Hứa Hoài Thâm, cô vội vàng đuổi theo ngăn cậu lại. Hai mắt cô đỏ hoe, vốn tưởng Hứa Hoài Thâm thấy sẽ an ủi, nhưng lại không nghĩ rằng cậu chỉ bình đạm hỏi cô có chuyện gì.

Nước mắt của Hách An lại một lần nữa tuôn rơi, cô hỏi cậu:

"Tại sao tớ không được chọn, tớ học ba lê đã nhiều năm, múa cũng không kém hơn Cam Niệm. Mọi người vì cái gì mà không chọn tớ lại đi chọn cậu ta?"

Lúc này có một nữ sinh trong ban phụ trách đi tới giải thích: *"Cậu nhảy cũng không tồi, nhưng xét về tổng thể thì tiết mục của Cam Niệm thích hợp cho tiệc văn nghệ hơn. Chúng tớ chỉ chọn tiết mục ưu tú nhất, cậu đừng quá buồn."*

Hách An vẫn không tin, *"Lớp trưởng, cậu cũng nghĩ như thế sao? Có phải cậu thích Cam Niệm nên mới đem phiếu bầu cho cậu ta?"* Nếu không vì tư tình riêng thì chuyện này phải giải thích như thế nào?!

Hứa Hoài Thâm nhìn Hách An, đáy mắt hiện lên vẻ lạnh nhạt mất kiên nhẫn, cậu lạnh giọng gằn từng chữ: *"Cậu và cô ấy đều là bạn cùng lớp của tôi, hơn nữa tôi cũng không tham gia vào bầu chọn. Kết quả đều đã được quyết định, mặc kệ cậu — có chấp nhận hay không chấp nhận!"*

***

Cam Niệm đứng ở cửa hội trường đợi khoảng ba phút thì Hứa Hoài Thâm đi ra.

Cô vẫy vẫy tay với Hứa Hoài Thâm, dáng vẻ vui sướng chạy đến bên cạnh cậu, *"Hứa Hoài Thâm, tớ mời cậu đi uống trà sữa nhé?"* Cam Niệm giải thích, *"Hôm nay đặc biệt cảm ơn cậu đã giúp tớ mượn giày múa."*

Hứa Hoài Thâm cự tuyệt: *"Không cần."* Thấy Cam Niệm lộ vẻ mặt thất vọng, cậu lại bổ sung thêm một câu — *"Tôi không thích uống trà sữa."*

"Thì ra là vậy, thế thì lần tới tớ mời cậu ăn cơm được không?" Đôi mắt cô mở to nhìn cậu.

Sau một lúc lâu, Hứa Hoài Thâm rốt cuộc đồng ý.

Cam Niệm khẽ hát, đi đường còn hơi nhảy nhót, có thể nhìn ra cô đang rất vui vẻ.

Thấy khuôn mặt Hứa Hoài Thâm không cảm xúc, Cam Niệm nổi lên tâm tư trêu chọc cậu:

"Hứa Hoài Thâm, hôm nay tớ biểu diễn thế nào? Cậu có bị tớ làm cho kinh diễm hay không?"

Không thể không nói Cam Niệm hôm này đem đến cho Hứa Hoài Thâm một kinh hỉ. Cậu chỉ cho rằng cô bạn thích múa, chứ không nghĩ lại có thể múa đẹp đến vậy.

Cậu nhớ lại dáng người cùng vòng eo mảnh khảnh lúc biểu diễn trên sân khấu của Cam Niệm, sau đó mất tự nhiên rời ánh mắt đi chỗ khác, cậu đáp:

"Cũng bình thường."

"Hừ…" Cam Niệm bĩu môi, cô cũng không trông cậy có thể nghe được câu khen ngợi từ miệng cậu.

Trở lại lớp, vừa vặn kết thúc tiết học thứ hai. Cam Niệm vừa đến đã thấy hành lang xuất hiện một bóng dáng quen thuộc.

"Anh Khâu Lạc?"

"Anh chờ em lâu rồi đó." Một nam sinh vóc dáng cao ráo, tóc nhuộm vàng đi tới gần Cam Niệm.

Người này tên Khâu Lạc, là một người khá nổi tiếng ở khối mười hai, cậu ta không khác gì một đại ca trong giang hồ. Nhà họ Khâu và nhà họ Cam chơi với nhau nhiều năm, Cam Niệm có thể chuyển đến trường cấp ba danh tiếng chủ yếu dựa vào quan hệ của bố Khâu Lạc.

Cam Niệm với Khâu Lạc tính ra chính là nửa thanh mai trúc mã, bọn họ từng là hàng xóm của nhau, hiện tại vẫn giữ liên lạc.

"Sao đột nhiên lại đến tìm em? Mà tóc anh nhuộm kiểu gì thế kia, xấu chết đi được." Cam Niệm nói đùa.

"Xấu là xấu thế nào, em chẳng có mắt thẩm mỹ gì cả. Em nhìn lại em xem, khai giảng bao lâu rồi mà cũng không đến tìm anh!"

"Khai giảng xong lại khá bận rộn, anh học mười hai cũng bận lắm phải không?"

Khâu Lạc vuốt tóc, *"Với những người không đọc sách như anh thì nói làm gì. Còn em chiều nay đi đâu? Vừa rồi anh thấy em về với một nam sinh."*

"Em tham gia tuyển chọn tiết mục văn nghệ, còn cậu ấy là bạn ngồi sau em."

Khâu Lạc sờ sờ cằm, *"Nhìn cậu ta rất quen mắt, có phải tên là… Hứa Hoài Thâm?"*

"Anh cũng biết cậu ấy sao?"

"Tốt xấu gì anh cũng học ở nơi này hơn hai năm, dù anh học khác khối nhưng không phải chuyện gì anh cũng không biết. Hứa Hoài Thâm… là người đứng đầu khối các em phải không? Cậu ta quả thật rất đẹp trai, được nhiều nữ sinh yêu thích."

Cam Niệm gật đầu *"Cậu ấy xác thực rất có mị lực."*

Khâu Lạc cười đến đê tiện, *"Sao vậy? Em cũng coi trọng cậu ta?"*

Cam Niệm cúi đầu mỉm cười, mang theo vẻ ngượng ngùng đặc trưng của nữ sinh, *"Anh quản nhiều như vậy làm gì."*

"Ai ui!!! Lại còn ngượng ngùng!" Khâu Lạc đưa túi đồ ăn vặt trong tay cho Cam Niệm, *"Cho em đồ ăn vặt. Đừng vội cảm động, đây là đồ mẹ anh gửi cho em, anh mới lười đến quản em."*

"Giúp em cảm ơn cô nha!"

"Ừ."

***

Sáng sớm ngày hôm sau, Cam Niệm rửa mặt xong liền đi ra ngoài lấy nước sôi, vừa vặn Tần Ý cũng đi ra ngoài.

Tới phòng lấy nước, cô gặp được "Bảo vật nữ sinh" Lưu Y.

Lưu Y cũng đến đây lấy nước, lúc nhìn thấy Cam Niệm, cô bắt đầu mở miệng khiêu khích:

"Nghe nói ngày hôm qua cậu cướp mất suất tham gia đêm văn nghệ của Hách An đúng không? Quả thật là lợi hại."

Cam Niệm nhíu mày, người này một ngày không chọc cô thì ngứa ngáy đúng không? Cam Niệm đang nghĩ sẽ xử cô nàng một trận thì Tần Ý đã mở miệng nói trước.

"Đây là tuyển chọn, cậu nghĩ đi đâu vậy? Lại còn bảo cướp? Tôi cười chết mất!"

Lưu Y đang định mắng trả thì Tần Ý đã nhếch mép khinh thường, xoay người rời đi.

Cam Niệm bị Tần Ý doạ cho sợ, không ngờ vừa nãy Tần Ý lại nói giúp cô?!

Trở lại ký túc xá, Cam Niệm cầm hai quả quýt đặt trước bàn Tần Ý, *"Cái này cho cậu."*

"… Làm gì vậy?"

"Ngọt lắm, cậu ăn đi! Làm cái gì mà làm."

Tần Ý khẽ hừ một tiếng, cô không nói gì, xem như là đã nhận. Kỳ thật trải qua mấy ngày chung sống, cô biết Cam Niệm không phải người xấu, hơn nữa còn rất chính nghĩa. Cho nên vừa nãy nghe thấy Lưu Y nói giọng ghen ghét, cô không nhịn được mà xỏ xiên.

Cam Niệm nhìn Tần Ý đã nhận quýt, cô mím môi cười.

Do dậy sớm nên Cam Niệm một mình ra ngoài mua bữa sáng, sau đó tính toán lên lớp đọc sách.

Cam Niệm tưởng mình là người đến sớm nhất, không nghĩ rằng còn có người đến sớm hơn cô.

Hứa Hoài Thâm đứng một mình ở ngoài hành lang đọc sách. Cam Niệm lập tức cất cặp sách vào lớp học rồi cầm theo đồ ăn sáng đi ra ngoài tìm cậu.

"Lớp trưởng, buổi sáng tốt lành." Cam Niệm tràn đầy tinh thần, mặt mày trong trẻo ngập ý cười, hai má lúm đồng tiền cũng hiện ra.

"Ừm." Cậu dời tầm mắt về cuốn sách và tiếp tục đọc.

Cam Niệm cắm ống hút vào hộp sữa đậu nành, sau đó hỏi: *"Cậu đã ăn sáng chưa?"*

Hứa Hoài Thâm lắc đầu, Cam Niệm lập tức đưa bánh bao đến trước mặt cậu, *"Cậu ăn đi. Nếu không ăn sáng thì không có tinh thần học hành đâu."*

Hứa Hoài Thâm không nhận, Cam Niệm vẫn kiên trì, *"Cậu mà không ăn thì tớ sẽ luôn quấy rầy cậu."*

Cậu im lặng ba giấy, cuối cùng đành phải nhận lấy bánh bao rồi nói cảm ơn.

Cam Niệm lại hỏi: *"Sao hôm nay cậu lại đến sớm vậy?"* Thấy cậu không để ý, cô vẫn hỏi tiếp: *"Cậu đang đọc sách gì thế? Hôm nay có bài kiểm tra à?"*

Cam Niệm ríu rít nói không ngừng bên tai Hứa Hoài Thâm, cô còn nghiêng người nhìn cuốn sách trên tay cậu, sau một lúc lâu Cam Niệm mới nhận ra:

"Tớ… có phải tớ ồn ào đến cậu hay không?"

Hứa Hoài Thâm nhướn mày, âm cuối hơi kéo dài:*"Cậu đoán xem?"*

Cam Niệm: *"… Tớ yên lặng."*

Nói xong câu đó, quả nhiên Cam Niệm không nói chuyện nữa.

Hứa Hoài Thâm thấy bên cạnh yên tĩnh hồi lâu, cậu không nhịn được mà quay đầu sang, lập tức thấy cô nàng này đang uống sữa đậu nành.

Làn da của cô mềm mại trắng trẻo tựa tuyết mùa đông, môi anh đào không ngừng hút sữa đậu nành, quai hàm khi thì bạnh ra, khi thì thu nhỏ lại, mặt mày theo động tác mà trở nên tròn trịa, trông giống hệt con chuột hamster.

Yết hầu cậu khẽ động, dưới đáy lòng đột nhiên xuất hiện một loại cảm giác khô nóng.

—ooOoo—

Tác giả có lời muốn nói:

Người qua đường giáp ất: *"Kêu Cam Niệm không được ồn ào, cuối cùng lại không nhịn được mà nhìn lén người ta."*

Hứa Hoài Thâm: *"Ai bảo cô vợ nhỏ của tôi uống sữa đậu nành cũng có thể đáng yêu như vậy _(:з" ∠)_"*

Bạn đang đọc truyện *Trộm Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Lon bò húc tình yêu

Trước khi vào giờ học, uỷ viên thể dục thông báo một sự kiện của trường.

"Đại hội thể thao năm nay đã được quyết định tổ chức trước quốc khánh hai ngày, vì vậy có bạn nào muốn tham gia thì hãy đến đăng ký với tớ! Chủ nhiệm lớp đã nói rồi, khuyến khích mọi người tham gia các hoạt động của trường."

Nhắc tới đại hội thể thao, cả lớp lập tức náo nhiệt hẳn lên. Lâm Thịnh hỏi hai nữ sinh ngồi phía trước:

"Các cậu có đăng ký tham gia đại hội thể thao không?"

Huệ Hân Nhi lắc đầu, cô nhìn Cam Niệm rồi hỏi:

"Tớ không có ý định tham gia, còn cậu?"

Cam Niệm bĩu môi, cô trầm tư trong giây lát và nói: *"Tớ sẽ đăng ký chạy 800m."*

"Lợi hại! Quá lợi hại! Chân dài chính là lợi thế!" Lâm Thịnh giơ ngón tay cái lên tán thưởng.

Cam Niệm cười cười, *"Hồi ở trường cũ, mỗi năm tớ đều đăng ký tham gia đại hội thể thao. Chạy bền không có vấn đề gì, nhưng chạy ngắn thì tớ không chạy nước rút được."* Cô nhìn về phía Hứa Hoài Thâm đang làm bài tập, ngón tay trắng nõn gõ gõ lên vở bài tập của cậu ta, *"Này, Hứa Hoài Thâm, cậu có đăng ký không?"*

Hứa Hoài Thâm lắc đầu, tiếp tục chuyển động bút bi trong tay.

Lâm Thịnh biết không phải phương diện nào Hứa Hoài Thâm cũng giỏi, riêng việc chạy bộ linh tinh kia chỉ có thể xem như ở trình độ trung bình.

Lâm Thịnh khoác vai Hứa Hoài Thầm, cậu trêu ghẹo: *"Nhưng mà đến lúc đó chúng ta đương nhiên phải có hậu cần, đúng không?"*

Hứa Hoài Thâm bắt lấy cánh tay Lâm Thịnh, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Cam Niệm và Huệ Hân Nhi cũng cười theo.

Kết thúc tiết học thể dục buổi chiều, Cam Niệm lập tức đi luyện tập chạy 800m. Hôm nay thời tiết không quá nóng, không khí dễ chịu thích hợp cho việc luyện tập.

Huệ Hân Nhi bấm giờ, Cam Niệm liền bắt đầu chạy.

Hứa Hoài Thâm và Lâm Thịnh ngồi ở khán đài bên cạnh sân thể dục, Lâm Thịnh chống tay rồi hơi nghiêng người về sau, ánh mắt cậu nhìn theo thân ảnh đang chạy trên sân, cuối cùng không nhịn được cảm thán:

"Không ngờ trông Cam Niệm có vẻ gầy mà sức bền thật không tồi. Trước đây tớ luôn nghĩ Cam Niệm là loại mong manh yếu đuối, dễ dàng bị gió thổi bay."

Hứa Hoài Thâm không tự giác mà nhìn về phía Cam Niệm, thấy đôi tay cô đong đưa theo nhịp chạy, tóc đuôi ngựa cũng vung vẩy theo.

"Hứa Hoài Thâm, cậu có rảnh không?" Một giọng nói nũng nịu vang lên từ phía sau, Lưu Y cầm bài tập tiến lại gần.

Hứa Hoài Thâm ngước mắt nhìn, cậu lạnh nhạt hỏi:

"Có việc gì thế?"

Lưu Y cười xinh đẹp, cô ngồi xuống bên cạnh Hứa Hoài Thâm rồi đưa bài tập đến trước mặt cậu, *"Tớ đọc mãi nhưng vẫn không hiểu các bước hướng dẫn mà thầy giáo dạy hôm qua, cậu có thể giảng lại cho tớ lần nữa không?"*

Hứa Hoài Thâm liếc mắt nhìn qua bài tập, *"Cậu đi hỏi thầy giáo đi, thầy sẽ giảng rõ ràng cho cậu. Tôi không giải bằng phương pháp này."*

Lưu Y xấu hổ cười, *"À thế à… vậy tớ đi hỏi thầy."* Mặt Lưu Y xám xịt rời đi.

Một lát sau Cam Niệm cuối cùng cũng chạy xong, cô cùng Huệ Hân Nhi đi tới khán đài.

Lâm Thịnh vội nói: *"Dũng sĩ vận động thật vất vả nha!"*

Cam Niệm mỉm cười, ngồi xuống phía trước Hứa Hoài Thâm, cô lấy khăn giấy ra lau mồ hôi, *"Lâu lắm rồi tớ không chạy, sức bền không bằng trước kia."*

"Không sao, hiện tại cách đại hội thể thao vẫn còn nhiều thời gian, cậu luyện tập vẫn kịp." Huệ Hân Nhi an ủi.

"Ừm, tớ biết rồi." Cam Niệm quay đầu muốn nhìn xem Hứa Hoài Thâm đang làm gì, không ngờ cậu lại nhìn cô và nói hai chữ: *"Mũi kìa."*

Mũi kìa? Cam Niệm sửng sốt hai giây, cô sờ sờ cái mũi của mình mới phát hiện ra khăn giấy dính phía trên. Cô cười một tiếng rồi dùng tay lau chóp mũi.

Lâm Thịnh đứng lên nói: *"Tớ với Hứa Hoài Thâm đi quầy bán đồ ăn vặt mua nước, các cậu muốn uống gì?"*

Cam Niệm gật đầu: *"Mua giúp tớ một lon coca lạnh, cảm ơn."* Vừa mới vận động xong, cô chỉ muốn uống thứ gì đó thật mát.

Hứa Hoài Thâm gật đầu, cậu rời đi cùng Lâm Thịnh.

Huệ Hân Nhi được Ngải Minh rủ đi đánh cầu, lúc này chỉ còn mình Cam Niệm.

Cam Niệm đang ngồi nghỉ ngơi, đột nhiên có một người đi tới bên cạnh, là một nam sinh không quen biết.

Sắc mặt nam sinh ửng hồng, do khẩn trương nên đã nói lắp:

"Cậu… cậu là Cam Niệm?"

"Đúng vậy, cậu là…"

Nam sinh gãi đầu tự giới thiệu: *"Tớ là Trình Cần học 11A6, chúng ta cùng giờ tiết thể dục."*

Cam Niệm nhìn bộ dáng ngượng ngùng của Trình Cần thì cảm thấy có chút đáng yêu:

"Ừm, cậu tìm tớ có việc gì sao?"

Trình Cần chà xát tay, lau mồ hôi trong lòng bàn tay, *"À không, chỉ là tớ cũng tham gia buổi tuyển chọn văn nghệ chiều hôm nọ, lúc ấy tớ có xem cậu múa, tớ thấy… thấy cậu múa rất đẹp."*

"À…" Lời này làm Cam Niệm cũng thấy ngại ngùng, *"Vậy cậu được tiến vào vòng trong không?"*

"Được, tớ và bạn học diễn tiểu phẩm hài."

"Vậy chúc mừng cậu nha."

….

Hứa Hoài Thâm cùng Lâm Thịnh từ quầy bán quà vặt trở về, Lâm Thịnh nhớ tới một chuyện bèn trêu ghẹo người bên cạnh:

"Vừa nãy Lưu Y đến hỏi cậu bài tập, tại sao cậu lại không giảng cho người ta? Tớ nhớ rõ cậu cũng làm phương pháp mà thầy giáo dạy. Hơn nữa sáng nay Cam Niệm cũng hỏi cậu vấn đề này, cậu lập tức giảng lại cho người ta từ đầu đến cuối."

Hứa Hoài Thâm liếc Lâm Thịnh, cậu im lặng không nói.

Lâm Thịnh cũng không chọc thủng tâm ý của người bên cạnh: *"Được được được, tớ không lắm lời nữa."*

Lâm Thịnh không muốn biến bản thân thành bóng đèn, cậu lập tức chạy đi đánh bóng rổ cùng các nam sinh trong lớp, nhường nhiệm vụ đưa coca cho một mình Hứa Hoài Thâm.

Hứa Hoài Thâm cũng không phản đối, cậu nhanh chóng trở lại khán đài. Lúc về đến nơi thì thấy Cam Niệm vẫn ngồi nguyên chỗ cũ, nhưng bên cạnh lại xuất hiện một nam sinh xa lạ.

Hai người hình như đang nói chuyện, trên mặt đều mang theo vui vẻ.

Hứa Hoài Thâm đứng nhìn từ xa, cậu mím môi, mày khẽ cau.

Mà Cam Niệm nghiêng đầu một cái liền thấy Hứa Hoài Thâm đứng cách chỗ cô khoảng năm mét, trên tay cầm lon coca mà cô muốn uống.

Cam Niệm lập tức hớn hở đứng dậy, cô nói với Trình Cần:

"Xin lỗi, tớ có chút việc nên đi trước đây."

Cam Niệm chạy đến trước mặt Hứa Hoài Thầm, mặt mày trong trẻo rót đầy ý cười nhìn cậu, cô xoè tay nói: *"Coca!"*

Hứa Hoài Thâm đặt lon coca vào tay Cam Niệm.

Cam Niệm ngọt ngào nói cám ơn, sau đó cô bật nắp, uống liền hai ngụm thật to.

Lông mày Hứa Hoài Thâm dần dần dãn ra, cậu phóng tầm mắt tới nơi xa thì phát hiện Trình Cần đang nhìn bọn họ. Ánh mắt cậu lạnh như băng nhìn thẳng vào Trình Cần, Trình Cần vội vàng rời đi.

"Khụ khụ…" Do uống quá nhanh nên Cam Niệm không cẩn thận bị sặc, sắc mặt cô càng thêm đỏ.

"Uống từ từ thôi." Hứa Hoài Thâm trầm giọng, lông mày lại một lần nhíu chặt.

"Chúng ta đến kia ngồi đi?" Cam Niệm tưởng cậu sẽ cự tuyệt người khác tiếp cận, nhưng Hứa Hoài Thâm lại không nói gì, cậu lặng lẽ ngồi xuống.

Cam Niệm uống coca, cô phát hiện có vài nữ sinh trong lớp đang nhìn về phía bọn họ. Cam Niệm liếc trộm Hứa Hoài Thâm, thấy cậu biểu hiện như bình thường, dường như không hề kháng cự.

Cam Niệm thở phào nhẹ nhõm, cũng không tiếp tục để bụng người khác nghĩ như nào nữa, cô bắt đầu nói chuyện phiếm với cậu:

"Đột nhiên tớ nhớ tới Gạo Nếp, lúc cậu ở ký túc xá trường thì Gạo Nếp sẽ ở nhà sao?"

"Ừ, mẹ tôi sẽ chăm nó."

"Như vậy thật là tốt. Tớ muốn chơi với Gạo Nếp, đợi đến quốc khánh, cậu có thể mang nó ra ngoài chơi với tớ không?"

Nhìn đôi mắt mong chờ của Cam Niệm, cậu khẽ *"Ừm"* một tiếng, Cam Niệm vui vẻ cười híp cả mắt, *"Sau này trưởng thành, tớ cũng muốn nuôi một con."*

…

Chuông tan học vang lên, Huệ Hân Nhi chạy tới tìm Cam Niệm, hai nữ sinh cùng nhau đi phía trước, Hứa Hoài Thâm và Lâm Thịnh đi ở phía sau.

Lâm Thịnh uống mấy ngụm nước khoáng, sau đó cậu khoác vai Hứa Hoài Thâm, ánh mắt dừng trên người nữ sinh trước mặt, đôi mắt cậu híp lại:

"Hứa Hoài Thâm, gần đây… cậu cảm thấy có gì khác thường không?"

Hứa Hoài Thâm lau nước dính trên môi, *"Có gì?"*

Lâm Thịnh trừng mắt nhìn Hứa Hoài Thâm, bình thường đầu óc người này nảy số rất nhanh, vậy mà liên quan đến vấn đề tình cảm thì không khác gì tên ngốc.

Cậu nhỏ giọng kề sát bên tai Hứa Hoài Thâm: *"Cậu không cảm thấy… Cam Niệm có ý với cậu sao?"*

***

Tiết trời cuối thu mát mẻ cùng những tia nắng dịu mát, đại hội thể thao lần thứ 40 được tổ chức.

Trong tiếng pháo nổ thật dài, đại hội thể thao chính thức mở màn.

Bảy lớp thuộc khối mười một đã tập trung đầy đủ ở gần khu vực lớp từ sáng sớm.

Hứa Hoài Thâm cùng các uỷ viên hộ nhau di chuyển bàn ghế và bắt tay vào trang trí lớp học.

Phần trang trí lớp sẽ được tính vào tổng điểm thành tích, cho nên mỗi lớp đều cố gắng trang trí sao cho thật nổi bật, có mấy lớp còn mua cả bóng bay và poster để trang trí.

Cam Niệm thổi một quả bóng bay, sau đó dùng băng dính hai mặt để dính lên bảng đen. Cô nhón chân lên nhưng phát hiện bản thân không đủ cao làm cho quả bóng dính không được chắc chắn.

Đúng lúc này có một bàn tay xuất hiện lấy đi quả bóng trong tay Cam Niệm, cô quay đầu lại nhìn… thì ra là Hứa Hoài Thâm.

Thân hình cậu cách Cam Niệm rất gần, khiến chóp mũi cô không cẩn thận chạm tới lồng ngực cậu. Trong nháy mắt khuôn mặt Cam Niệm đỏ bừng.

Hứa Hoài Thâm dính chắc quả bóng bay lên bảng, Cam Niệm nhìn cậu và cong môi cười: *"Cảm ơn~~"*

Sau khi bận rộn một buổi sáng, Cam Niệm với mấy bạn cùng lớp cùng nhau đi xem thi đấu, Hứa Hoài Thâm với thân phận lớp trưởng sẽ duy trì trật tự trong lớp và thông báo cho mọi người những chuyện quan trọng.

Buổi chiều Cam Niệm tham gia chạy bền, cho nên cô đến từ sớm để còn khởi động, lúc lên lớp thì vẫn chưa có ai.

Cam Niệm dựa vào ghế định ngủ một lúc nhưng phía sau lại truyền đến tiếng bước chân, Cam Niệm quay đầu lại nhìn.

"Hứa Hoài Thâm? Sao cậu lại đến sớm vậy?"

Cậu nhìn Cam Niệm, *"Trưa nay tôi trực ban."*

"Ra là vậy." Trực ban thật tốt, như vậy cô có thể một mình ở bên Hứa Hoài Thâm trong chốc lát.

Cam Niệm vỗ vỗ ghế dựa bên cạnh, *"Cậu ngồi chỗ này đi."*

Hứa Hoài Thâm không nói gì, cậu lập tức ngồi xuống.

Cam Niệm quay đầu, tay chống cằm nhìn cậu rồi cười hỏi:

"Chiều nay tớ sẽ tham gia chạy 800m đó, cậu xem có nên làm gì đó để cổ vũ tớ một chút hay không?"

Khoé miệng Hứa Hoài Thâm khẽ cong, cậu hỏi ngược lại cô:

"Cậu muốn tôi làm gì?"

"Ví dụ như… làm công tác hậu cần cho tớ, lúc tớ thi đấu thì cổ vũ, sau đó thì đưa nước chẳng hạn."

"Tôi là lớp trưởng, các cậu cần trợ giúp đều có thể tìm tôi."

Cam Niệm "hừ" một tiếng, cô lẩm bẩm phản bác:

"Chuyện này không giống nhau, đây là cậu làm hậu cần cho mọi người." Không phải… làm hậu cần cho một mình cô.

Cam Niệm không nói nốt nửa câu cuối, Hứa Hoài Thâm đè ép ý cười nơi khoé miệng rồi không nóng không lạnh cổ vũ một câu:

"Chiều nay cố gắng thi đấu thật tốt."

Lúc này có người đến gọi Hứa Hoài Thâm, cậu ta liền rời đi trước.

Cam Niệm nhìn trần nhà, khẽ thở dài một hơi.

Theo lịch thi đấu buổi chiều, những học sinh tham gia sẽ xuống dưới sân.

Cam Niệm vẫn ngồi yên tại chỗ, trước mắt bỗng nhiên xuất hiện một lon bò húc, Cam Niệm quay đầu thấy Ngải Minh cùng Hứa Hân Nhi đứng ở phía sau.

"Cảm ơn." Cam Niệm đang định nhận lon nước thì Ngải Minh thu tay về, không đưa cho cô.

Cam Niệm trợn mắt, *"Có ai lại tranh nước với vận động viên chuẩn bị tham gia thi đấu như cậu không? Đưa lon bò húc cho tớ."*

Ngải Minh cười xấu xa: *"Cậu đoán xem ai đưa lon bò húc này cho cậu?!"*

"… Không phải là các cậu mua cho tớ sao?!"

"Sai rồi! Tớ nói cho cậu biết… đây là lớp… trưởng… bảo… tớ… đưa… cho… cậu!!!"

Cam Niệm kinh ngạc, *"Là cậu ấy?!!"*

"Đúng vậy, vừa rồi tớ cùng Hứa Hân Nhi xuống dưới, đúng lúc gặp Hứa Hoài Thâm, cậu ta đưa lon bò húc cho tớ để tớ mang cho cậu. Tiểu Cam Niệm của tớ ơi, cậu và lớp trưởng phát triển nhanh chóng như vậy sao? Ôi mẹ ơi, người ta còn biết mua cả nước cho cậu nữa."

Cam Niệm đoạt lấy lon bò húc, gương mặt cô phiếm hồng, không dám thừa nhận:

"Có khả năng… cậu ấy đều mua cho mọi người."

Ngải Minh và Huệ Hân Nhi cười cười, cô nhéo má Cam Niệm và cũng không tiếp tục vạch trần, *"Thôi cậu uống lon bò húc tình yêu của mình đi, tiểu ngốc tử!"*

…

Hứa Hoài Thâm vừa trở về lớp đã lại có người chạy tới tìm cậu, *"Lớp trưởng, Đoàn Trưởng hỏi cậu chiều nay có rảnh không? Anh ấy bảo chúng ta đến văn phòng một chuyến."*

"Văn phòng?"

"Đúng vậy, giờ học lần trước không phải có bài về nhà sao? Anh ấy bảo hiện tại chúng ta qua đó bàn luận một chút." Đoàn Trường tạo một lớp học nhỏ gồm hai mươi người, chủ yếu cùng nhau nghiên cứu những bộ đề có độ khó cao, mỗi tuần bọn họ sẽ học vào tiết cuối cùng của sáng thứ tư, nhưng hôm nay diễn ra đại hội thể thao cho nên mới đẩy tới buổi chiều.

Hứa Hoài Thâm nhìn đồng hồ, một lúc sau cậu mới nói:

"Tôi không đi được, tý nữa còn có việc."

—ooOoo—

Tác giả có lời muốn nói:

Người qua đường giáp ất: Bề ngoài Hứa Hoài Thâm dường như đối xử bình đẳng với mọi người, vậy mà lại đưa bò húc tình yêu cho riêng một người.

Nội tâm Hứa Hoài Thâm: "Học nhóm cái rắm! Tôi còn muốn xem vợ tôi thi chạy bền."

Tác giả cảm thán: Thâm Thâm thực sự quá sủng Tiểu Cam Niệm.

Bạn đang đọc truyện *Trộm Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Sẽ nhớ cậu

Còn 30 phút nữa sẽ bắt đầu phần thi chạy 800m dành cho nữ, ban tổ chức thông báo những người tham gia thi đến báo danh.

Huệ Hân Nhi đi cùng Cam Niệm đến báo danh, lúc trở về đã thấy Hứa Hoài Thâm ở lớp.

Cam Niệm lên tiếng chào hỏi, Hứa Hoài Thâm hỏi cô đã báo danh xong chưa.

"Xong rồi, đợi một chút nữa sẽ ra sân khởi động." Cam Niệm tiến gần đến bên người cậu, đôi mắt chớp chớp, cô cười nói: *"Cảm ơn lon bò húc của cậu."*

Hứa Hoài Thâm rời mắt khỏi khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp của Cam Niệm.

Cam Niệm thấy cậu có chút ngượng ngùng thì cười đến sáng lạn, cô nắm lấy góc áo cậu: *"Hứa Hoài Thâm, chút nữa cậu đi cùng tớ đến khu vực thi được không? Tớ sợ mình sẽ lo lắng hồi hộp."*

"Không phải còn có bạn cùng phòng cậu sao?"

Cam Niệm sờ sờ mũi, cô tìm một cái cớ: *"Các cậu ấy có việc nên chỉ có một mình tớ. Hơn nữa cậu đã nói nếu cần trợ giúp thì đều có thể nói với cậu mà."*

Thấy Hứa Hoài Thâm rốt cuộc gật đầu đồng ý, Cam Niệm mới mỹ mãn nở nụ cười.

Gần đến giờ, Hứa Hoài Thâm đi cùng Cam Niệm đến khu vực thi, trọng tài điểm danh một lần nữa rồi cho các vận động viên đứng vào đường băng tương ứng.

Thời tiết lúc này khá ngột ngạt, tia nắng gay gắt lại một lần nữa xuất hiện không đúng lúc. Cam Niệm ngẩng đầu nhìn bầu trời rồi nhíu mày.

Ngày hôm qua cô đến kỳ kinh nguyệt, bình thường mỗi khi đến kỳ sẽ không xuất hiện tình huống đau bụng kinh, nhưng không may hôm nay cô lại thi chạy 800m… không biết có vấn đề gì không.

Nhưng mà trước mặt Hứa Hoài Thâm, Cam Niệm vẫn biểu hiện tràn đầy sức sống, cô xoay cổ chân để khởi động, mắt nhìn về phía người bên cạnh, *"Lớp trưởng, tớ sắp phải thi rồi, cậu không định nói gì sao?"*

"Chú ý phân phối thể lực cho hợp lý, không cần quá cậy mạnh, biết chưa?" Tiếng nói trầm thấp của cậu nhẹ nhàng tới bên tai Cam Niệm.

Cam Niệm gật đầu, nở nụ cười xinh đẹp: *"Được, tớ đã biết."*

Trọng tài thổi còi, Hứa Hoài Thâm lui về một bên, Cam Niệm khom lưng kiểm tra lại dây giày, sau đó đứng vào vạch xuất phát.

"Pằng—" Tiếng súng hiệu vang lên, thi đấu bắt đầu.

Cam Niệm bắt đầu chạy theo chiến thuật đã đặt ra, đầu tiên cô chạy chầm chậm ở vị trí tầm trung nhằm giữ sức, sang đến vòng thứ 2 sẽ dần tăng tốc để bứt phá về đích.

Nhưng mà càng chạy nhanh, bụng Cam Niệm lại ẩn ẩn đau, cô biết trạng thái hôm nay của mình không được tốt, cộng thêm thời tiết quá oi bức, cho nên cả người cô bắt đầu mất hết sức lực.

Tuy nhiên Cam Niệm lại không giảm tốc độ, cô thở phì phò chạy tiếp, lúc thấy Hứa Hoài Thâm đang nhìn mình, cô lập tức cong khoé môi, lại có động lực để chạy.

Không thể để cậu ấy thất vọng được, cô cũng muốn bày ra bộ dáng tốt đẹp nhất trước người mình thích.

Còn 50m cuối cùng, Cam Niệm bắt đầu tăng tốc, tiếc rằng thể lực cô không theo kịp nên chỉ giành vị trí thứ hai.

Hứa Hoài Thâm và mọi người trong lớp đều đang đợi cô ở vạch đích, ngay cả Khâu Lạc nghe nói Cam Niệm thi đấu cũng đã đến để cổ vũ cô.

Huệ Hân Nhi và Ngải Minh vội vàng chạy đến đỡ Cam Niệm.

"Cam Niệm, cậu quá tuyệt vời—!"

Chân Cam Niệm bủn rủn cả ra, cô đứng không vững mà quỳ hẳn xuống, mọi người thấy thế thì nhanh chóng đến giúp đỡ cô.

Cam Niệm ngẩng đầu thấy Hứa Hoài Thâm xuất hiện xong đám người, cô muốn đi tới bên cậu nhưng bụng lại càng ngày càng đau. Cam Niệm ôm bụng rên một tiếng, Huệ Hân Nhi nghe thấy liền hỏi:

"Cam Niệm, cậu làm sao vậy?"

"Bụng tớ đau quá…"

Bạn cùng phòng lúc này mới nhớ ra Cam Niệm đang tới kỳ.

Cam Niệm uống một ngụm nước, *"Tớ muốn ngồi nghỉ một lúc."*

Khâu Lạc tiến lên trước, *"Không được, hiện tại em chưa được ngồi… Sao sắc mặt lại kém thế kia?"*

Huệ Hân Nhi giải thích xong nguyên nhân, Khâu Lạc cũng thay đổi sắc mặt: *"Để anh đưa cô ấy đến phòng y tế."*

Khâu Lạc đang định đỡ Cam Niệm thì Hứa Hoài Thâm đi ra từ trong đám người.

Tầm mắt cậu dừng ở khuôn mặt nhỏ trắng bệch của Cam Niệm, sau đó cậu đưa lưng về phía cô và ngồi xổm xuống.

Trong lúc Cam Niệm còn đang ngây ngốc thì đã nghe được giọng nói của Hứa Hoài Thâm: *"Đi lên."*

Cô cúi người nằm lên lưng Hứa Hoài Thâm và ôm lấy cổ cậu.

Hứa Hoài Thâm lập tức cõng cô lên, những người khác đều ngây người nhìn, Khâu Lạc ngăn Hứa Hoài Thâm thì thấy sắc mặt cậu âm trầm, môi mỏng mấp máy nói:

"Tôi là lớp trưởng của Cam Niệm, tôi sẽ đưa cô ấy đến phòng y tế."

Âm thanh ồn ào náo động dần dần biến mất sau tai Cam Niệm, trong lúc cô còn đang mông lung thì Hứa Hoài Thâm đã cõng cô rời xa khỏi đám người.

Tấm lưng vững chắc rộng lớn cùng bước chân ổn định của Hứa Hoài Thâm khiến cho lòng Cam Niệm càng thêm kiên định. Cô nhẹ nhàng ôm cổ người đằng trước rồi đem đầu nhỏ gối lên vai cậu.

Lúc này ngoại trừ Cam Niệm, không ai biết được cô đang cười đến nỗi đôi mắt đều cong thành vầng trăng khuyết.

Cảm giác khó chịu chậm rãi biến mất, thay vào đó là một loại ngọt ngào tựa như ong hút mật, nhè nhẹ thấm vào tận tâm can.

Hứa Hoài Thâm cõng cô đi xuyên qua vườn trường, cơn gió nhẹ nhàng thổi bay cành liễu, mùi vị nhàn nhạt của cỏ xanh hoà theo gió quẩn quanh bên chóp mũi Cam Niệm.

Sau một lúc lâu, Cam Niệm mới nhỏ giọng nói:

"Hứa Hoài Thâm… Cảm ơn cậu. Thật sự tớ không có chuyện gì nên không cần phải đến phòng y tế, tớ… tớ đang đến tháng, vì vậy bụng mới không thoải mái."

Hứa Hoài Thâm khựng lại bước chân, sau đó tiếp tục đi về phía trước, ngữ khí quyết không thương lượng: *"Vẫn nên đến phòng y tế kiểm tra."*

Cam Niệm khẽ cười, hơi thở nóng hổi của cô phả bên tai Hứa Hoài Thâm khiến cậu mất tự nhiên quay đầu sang hướng khác.

Cam Niệm không chú ý tới sự khác thường của Hứa Hoài Thâm, cô càng ôm chặt lấy cổ cậu, đầu dán đến gần và nói: *"Hứa Hoài Thâm này, hiện tại cậu là ban hậu cần của một mình tớ rồi đó."*

Nghe được giọng nói mềm mại của Cam Niệm, trái tim cậu bỗng nhiên đập "Thình thịch" đầy mạnh mẽ, thấy cô nàng còn muốn nói tiếp, cậu vội vàng cắt lời:

"Đừng nói chuyện."

Cam Niệm lập tức ngậm miệng, khuôn mặt xụ xuống trông vô cùng đáng thương, khẳng định cậu ấy cảm thấy cô rất ồn ào…

Ai ngờ sau một câu như sấm rền bên tai kia, Hứa Hoài Thâm lại bổ sung thêm: *"… cậu nghỉ ngơi một lúc đi."*

Thì ra là vậy… Cam Niệm lập tức tươi cười, đem đầu dựa lên lưng cậu rồi ngoan ngoãn *"Ừm"* một tiếng.

Đến phòng y tế, bác sĩ kê thuốc và bảo Cam Niệm ở lại đây nghỉ ngơi, đợi đến khi cơ thể khôi phục trạng thái bình thường thì có thể trở về.

Hứa Hoài Thâm nhận được điện thoại của bạn học, nói cậu hãy trở về lớp, có người đến đây điểm danh và bảo cần cậu phải ký tên.

Cam Niệm nói cậu bận thì hãy đi trước.

Hứa Hoài Thâm thấy khí sắc trên mặt Cam Niệm đã khá hơn, cậu gật đầu một cái, nhưng lúc đang định đi thì bị Cam Niệm gọi lại:

"Hứa Hoài Thâm, đợi tý nữa hết bận… cậu có quay lại không?"

Cam Niệm không biết Hứa Hoài Thâm giúp đỡ cô xuất phát từ chức trách của lớp trưởng hay vì gì, nhưng mà cô vẫn ôm một kỳ vọng có thể ở lâu bên cậu thêm một chút.

Hứa Hoài Thâm suy nghĩ trong chốc lát, sau đó nói một câu làm cô an tâm: *"Nếu như tôi không còn việc gì nữa."*

Hứa Hoài Thâm mới đi được vài bước, cửa phòng y tế lại bị đẩy ra.

"Anh Khâu Lạc?" Cam Niệm nằm ở trên giường bệnh, cô giơ tay vẫy anh.

Khâu Lạc nhìn thấy Cam Niệm, rốt cuộc cũng yên lòng, *"Không có việc gì chứ? Bác sĩ nói gì?"*

Cam Niệm lắc đầu cười: *"Em không có việc gì, làm anh phải mất công chạy đến đây một chuyến rồi."*

Cô vừa nói xong liền bị gõ một cái vào đầu, *"Anh mới lười phải quản em."*

Khâu Lạc ngồi ở mép giường, cậu quét mắt nhìn một vòng rồi ho khan vài tiếng, *"… Lớp trưởng của em sao không ở đây chăm sóc em? Anh còn sợ sẽ quấy rầy chuyện tốt của hai người."*

Cam Niệm liếc mắt nhìn Khâu Lạc: *"Cậu ấy có việc phải ra ngoài."*

"Cam Niệm, sao em làm được hay vậy?! Anh nghe mọi người nói Hứa Hoài Thâm này rất lạnh lùng, vậy mà vừa rồi anh mới thấy được chuyện gì? Cậu ta… cậu ta vậy mà lại cõng em?! Anh và bạn học của em đều kinh ngạc đến nỗi rớt cả cằm!"

Cam Niệm nghe xong thì cười đến lòng nở hoa, *"Cậu ấy khá gần gũi, hơn nữa lại còn cực kỳ tốt bụng."*

Khâu Lạc lại nói thêm một câu: *"Nhưng mà người ta chưa chắc đã thích em, em cũng đừng đâm đầu mù quáng."*

Cam Niệm gật đầu, Hứa Hoài Thâm thích cô hay không thích cô cũng không vấn đề gì cả, chỉ cần cô thích cậu là được.

Nếu cậu không quá chủ động, vậy thì cô sẽ chủ động tiếp cận.

…

Hứa Hoài Thâm trở lại lớp học, Huệ Hân Nhi và Ngải Minh tiến đến hỏi:

"Lớp trưởng, Cam Niệm không có việc gì chứ?"

"Không có việc gì, cô ấy đang nghỉ ngơi ở phòng y tế."

"Vậy là tốt rồi."

Hứa Hoài Thâm rời đi, hai nữ sinh liền nhìn nhau cười.

"Cam Niệm chắc đang sướng điên cả người."

"Chả thế thì sao…."

Hứa Hoài Thâm đang điểm danh, mấy nữ sinh đứng bên cạnh bắt đầu buôn chuyện, có người hỏi:

"Hôm nay các cậu có nhìn thấy Khâu Lạc học khối mười hai không?"

"Anh ấy làm sao vậy?"

"Hình như Khâu Lạc quen biết Cam Niệm, vừa nãy Cam Niệm thi đấu, anh ấy còn chạy đến cổ vũ."

"Oa… Không ngờ Cam Niệm lại quen anh Khâu Lạc?! Hai người họ không phải là loại quan hệ kia chứ?!"

"Cũng có khả năng đó, Cam Niệm xinh đẹp như vậy, trông rất xứng đôi với Khâu Lạc. Hơn nữa mấy ngày trước, tớ còn thấy Khâu Lạc đem đồ ăn vặt đến cho Cam Niệm…"

Hứa Hoài Thâm nghe xong bèn buông bút xuống, cậu quay đầu, thần sắc lạnh nhạt hỏi nhóm nữ sinh:

"Các cậu đã trực nhật lớp chưa?"

"….Chưa, chúng tớ lập tức làm bây giờ!"

Hứa Hoài Thâm thu hồi ánh mắt, trong đầu vẫn luôn hiện lên mấy lời mà nhóm nữ sinh vừa nói.

Một lúc lâu sau, cậu buông sổ điểm danh xuống bàn rồi nhìn về phía sân trường đã tắt nắng, ánh mắt trở nên nặng nề.

Khâu Lạc rời đi, Cam Niệm ở phòng y tế đợi một người.

"Cạch—" Cửa bị đẩy ra, Hứa Hoài Thâm tiến vào trong.

Ánh mắt Cam Niệm rực sáng, cô chạy đến trước mặt cậu, còn chưa kịp mở miệng nói thì Hứa Hoài Thâm đã hỏi:

"Sao đột nhiên có tinh thần như vậy?"

Cam Niệm sờ sờ vành tai, mỉm cười nói: *"Còn không phải là vì nhìn thấy cậu đến đó sao?"*

"Cậu nghỉ ngơi đủ rồi?"

"Ừm, chúng ta về thôi."

Ra khỏi phòng y tế, hai người cùng nhau đi trên con đường nhỏ không người.

Dưới ánh hoàng hôn, những tia nắng vàng hoe dường như còn lưu luyến, bịn rịn trên mái tóc đen nhánh, dài đến eo của Cam Niệm. Làn da cô trắng trẻo, có cảm giác gần như trong suốt.

Hai người yên lặng đi được một đoạn, Cam Niệm liền líu ríu bên tai cậu:

"Quốc khánh được nghỉ bảy ngày, cậu có dự định gì không?"

"Đọc sách."

Cam Niệm: *"…"*

"Suốt ngày đọc sách sẽ biến thành kẻ ngốc đó, cậu nên đi ra ngoài hoạt động có biết không?"

"Ồ… ví dụ như?"

"Ví dụ như… mang theo Gạo Nếp ra ngoài chơi với tớ!!!" Cam Niệm cười khanh khách.

Hứa Hoài Thâm mím môi: *"Cậu muốn gặp nó sao?"*

"Ừm, nhiều ngày không thấy nên tớ sẽ nhớ nó… cũng sẽ rất nhớ cậu." Âm cuối được Cam Niệm nhấn mạnh, cảm giác ngọt ngào như mật bủa vây vào trong lòng cậu.

Hứa Hoài Thâm hơi nghiêng đầu lộ ra sườn mặt sạch sẽ, Cam Niệm thấy cậu ngượng ngùng không nói được gì thì cười thầm.

"Này Hứa Hoài Thâm, tớ từng được nghe một câu trong tình yêu, tớ vừa mới nói với cậu đó."

Cam Niệm hắng giọng và bước đến gần cậu, cô nghiêm túc nói:

"Tớ đang tìm một cái mã."

"..... Cái gì?"

Cam Niệm xua xua tay, *"Cậu phải hỏi là — cái mã gì?"*

Sắc mặt Hứa Hoài Thâm hơi đen, nhưng vẫn phối hợp với cô: *".... cái mã gì?"*

Cam Niệm nghẹn cười và trả lời cậu: *"Mã wechat của cậu."*

Hứa Hoài Thâm: "……"

Cam Niệm che miệng cười, đôi mắt cong thành vầng trăng khuyết, hai má lúm đồng tiền như được rót đầy mật.

Thấy cậu không phản ứng, cô vươn tay đến trước mặt cậu, chớp chớp đôi mắt tỏ vẻ dễ thương, *"Mã wechat."*

—ooOoo—

Tác giả có lời muốn nói:

Rõ ràng biết thật ấu trĩ nhưng vẫn phối hợp nói lời âu yếm.

Bạn trai tài giỏi level max ngày hôm nay đã không chịu nổi trêu chọc:

"Niệm Niệm, em có thể đừng nói mấy lời đó được không? Anh cảm thấy mình sắp bị bệnh tim mất rồi."

Bạn đang đọc truyện *Trộm Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Hẹn hò ngày quốc khánh

Nghỉ lễ quốc khánh, Cam Niệm về nhà.

Vừa vào đến cửa, Cam Niệm đã ngửi thấy mùi thơm, cô hít hít cái mũi rồi nói: *"Thơm quá!"*

Cam Thanh đi ra khỏi phòng bếp, bà cầm ba lô cho Cam Niệm, *"Nhanh nào, dượng La nấu canh hạt sen móng giò cho con đó, mau vào uống đi."*

Ánh mắt Cam Niệm rực sáng, cô nhanh chóng chạy vào phòng bếp, La Kiện vừa cười vừa múc một chén canh cho cô, *"Niệm Niệm về thật đúng lúc, canh được rồi đây."*

"Con cảm ơn dượng."

Cam Niệm vừa nói xong đã bị xoa đầu, *"Còn khách khí với dượng như vậy làm gì."*

"Con không khách khí, con sẽ uống hết hai chén canh."

Cam Niệm ngồi uống canh, La Kiện trở lại phong bếp tiếp tục nấu đồ ăn, Cam Thanh tiến vào nói chuyện cùng con gái, Cam Niệm hỏi mẹ sao giờ này Thiên Tân còn chưa trở về.

"Chắc là lại bị thầy giáo bắt ở lại." Bà ngó vào phòng bếp rồi nhỏ giọng nói, *"Hôm qua Thiên Tân biết con sẽ về, nó đã rất vui vẻ."*

Cam Niệm mở to hai mắt, *"Em ấy vui vẻ cái gì vậy mẹ?"*

"Con không biết sao, Thiên Tân rất thích ở chung một chỗ với con. Khi còn học cấp 2, không phải con thường xuyên dẫn nó ra ngoài chơi sao?"

Hiện tại Thiên Tân bước vào thời kỳ phản nghịch nên không thích nghe lời, nhưng tình cảm chị em của hai người vẫn rất tốt.

Cam Niệm cười cười, *"Tối nay con sẽ chơi với em ấy."*

Buổi tối cơm nước xong xuôi, Cam Niệm vào phòng Thiên Tân đã thấy trên bàn học của em trai để đầy đồ ăn vặt mà cô thích.

"Em mua cho chị đấy à?" Cam Niệm nhướn mày hỏi.

La Thiên Tân lập tức phủ nhận, giọng điệu lại không được tự nhiên, "*Ai bảo là mua cho chị, em mua cho em ăn."*

Cam Niệm cũng mặc kệ cậu, cô bóc một túi bim bim rồi lấy di động ra:

"Cùng chị chơi bắn gà nào."

"Chị... có chơi được không đấy?" Vẻ mặt cậu ghét bỏ.

"Chính vì không chơi được nên mới cần em mang, bằng không thì muốn em chơi cùng làm gì?!"

"Được rồi…" La Thiên Tân cười nhạo một tiếng, khóe miệng lại không nhịn được mà giơ cao lên.

Sau khi bắn gà đã tay, Cam Niệm đi tắm rửa rồi leo lên giường.

Cô mở wechat, nhập mã wechat vào khung tìm kiếm rồi ấn nút thêm bạn.

Ba phút sau, wechat thông báo cô và "_GN_" đã trở thành bạn bè, hai người có thể bắt đầu trò chuyện.

Cam Niệm cầm di động mà tâm nở hoa, cô ôm điện thoại lăn qua lộn lại rồi cười một mình trên giường.

Nghĩ đến chiều qua, cô mặt dày muốn mã wechat của Hứa Hoài Thâm, cuối cùng cũng thành công, cô đã vui vẻ muốn điên lên được.

Thật ra Cam Niệm có QQ của Hứa Hoài Thâm, nhưng cô phát hiện ra ngày thường cậu rất ít dùng QQ, cho nên phải có wechat thì mới có thể gần với cuộc sống của cậu ấy hơn.

Cam Niệm lập tức nghĩ biệt danh cho cậu, nên đặt như nào được đây… Hứa Hoài Thâm? Không được, như vậy quá khách sáo.

Lớp trưởng? Cũng không được, nghe có vẻ xa cách quá.

Hoài Thâm …? Cảm giác vẫn còn thiếu thiếu thì đó.

Cuối cùng Cam Niệm gõ hai chữ: Thâm Thâm.

Vừa viết xong là mặt Cam Niệm đã đỏ bừng. Trời ạ! Thật là xấu hổ (*/ω＼*)

Sau khi đặt xong biệt danh, Cam Niệm lại bắt đầu nghĩ câu dạo đầu, phải chào hỏi như nào để có thể nói chuyện thân thiết hơn đây…

"Lớp trưởng, buổi tối vui vẻ~"

Tin nhắn được gửi đi… Hứa Hoài Thâm đơn giản trả lời một câu: "Ừm."

Người này chỉ nói mỗi thế thôi à?!… T.T

Sau một lúc lâu—

"Lớp trưởng, cậu ngủ rồi sao?"

Bình thường cô tung tăng nhảy nhót đi trêu chọc người ta, vậy mà lúc nhắn tin trên mạng, cô không khác gì một con lừa trọc đầu, toàn nói mấy câu vô vị.

Một phút đồng hồ sau, Hứa Hoài Thâm trả lời: *"Chuẩn bị."*

Cam Niệm: "……..."

Cô lập tức ngăn cậu lại: *"Cậu đừng ngủ vội nha, chúng ta nói chuyện tâm sự một chút đi."* Cam Niệm còn gửi kèm một icon *Cười đáng yêu* cho Hứa Hoài Thâm.

"Nói gì được."

Aaaaa… đúng rồi! *"Cậu chắc đang ở nhà nhỉ? Tiểu Gạo Nếp có ở bên cạnh cậu không? Tớ muốn nhìn nó!"*

Hứa Hoài Thâm liếc mắt nhìn vật nhỏ đang rúc vào trong ngực mình, cậu nhẹ nhàng cười rồi mở camera chụp mấy tấm ảnh gửi cho Cam Niệm.

Cam Niệm nhìn dáng vẻ dễ thương của Gạo Nếp, tâm như muốn hòa tan, *"Gạo Nếp đáng yêu quá, tớ muốn ôm nó. Đúng rồi, Hứa Hoài Thâm, cậu có dự định gì cho ngày lễ không?"*

"Làm sao vậy?"

"Tớ muốn gặp Gạo Nếp!!!" Còn muốn gặp cả cậu nữa…

Cam Niệm xoay người, tiếp tục nhắn tin rải đường: *"Quốc khánh mà toàn ở nhà sẽ rất chán, nếu cậu rảnh thì chúng ta có thể ra ngoài chơi, mang theo cả Gạo Nếp nữa (*/ω＼*)"*

Cam Niệm vòng vo một hồi mới bại lộ mục đích thật sự.

Nếu bảy ngày mà không thấy cậu chắc cô phát điên mất.

Đầu bên kia vẫn im lặng, Cam Niệm cho rằng cậu muốn cự tuyệt thì lại nhận được tin nhắn trả lời: *"Khi nào vậy?"*

Đây là đồng ý!!! Là đồng ý rồi!!!

Cam Niệm nhanh chóng gõ chữ: *"Ngày mai được không?"*

"Ngày mai tôi có việc rồi."

"Vậy ngày hôm sau nữa có được không?"

"Được."

Cam Niệm vui vẻ nhảy cẫng ở trên giường, *"Vậy ngày mai tớ nhắn tin lại cho cậu. Cậu đi ngủ sớm đi, chúc cậu ngủ ngon mơ đẹp."*

"Ngủ ngon."

Hứa Hoài Thâm nhìn chằm chằm màn hình di động trong chốc lát, sau đó mới cất điện thoại, khẽ cong môi cười.

***

Buổi sáng hai ngày hôm sau, Hứa Hoài Thâm dắt Gạo Nếp xuống tầng, mẹ cậu nhìn thấy thì rất kinh ngạc: *"Sao con dậy sớm vậy?"*

"Vâng." Cậu không nói gì nhiều, yên lặng ngồi xuống ăn bữa sáng.

"Con muốn ra ngoài à?" Hồng Hân hỏi.

"...Con ra tìm bạn học." Hồng Hân rất ngạc nhiên, nếu đổi lại là trước đây thì con trai cô toàn ở nhà vào ngày nghỉ, hôm nay ra ngoài tìm bạn đúng là lần đầu tiên, *"Là bạn nam hay bạn nữ vậy?"*

Hứa Hoài Thâm nhíu mày, *"Làm sao hả mẹ?"*

Hồng Hân có thể nhìn ra con trai không thích cô hỏi nhiều, *"Mẹ chỉ lo lắng mà thôi...Hiện tại việc quan trọng nhất của con là học tập, những chuyện khác đừng có nghĩ tới."*

Hứa Hoài Thâm cười nhạo một tiếng, cậu uống mấy thìa cháo rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Đi ra khỏi cửa, cậu nghĩ đến hình tượng của bản thân trong mắt mẹ cậu, lúc nào cũng phải học tập, phải đọc sách mới là ngoan ngoãn nghe lời. Kể cả việc quan trọng duy nhất trong sinh hoạt của cậu cũng vẫn là học tập.

Từ nhỏ đến lớn, ở trong trí nhớ của Hứa Hoài Thâm, quan hệ giữa bố mẹ cậu luôn không tốt, bọn họ thường xuyên cãi nhau, mà cậu chính là thứ trói chặt hai người họ trong cuộc hôn nhân không hạnh phúc này.

Mẹ lúc não cũng buồn bực không vui, đối với người con trai là cậu lại càng thêm nghiêm khắc.

Đối với mẹ cậu, nếu không có được tình yêu của bố, vậy mẹ phải biến cậu thành một người hoàn hảo, vì cậu chính là hy vọng duy nhất của mẹ.

Hứa Hoài Thâm còn nhớ rõ đợt về quê ăn tết vào mấy năm trước, do bài thi không đạt điểm tuyệt đối, cậu đã bị mẹ nhốt ở trong phòng làm bài tập, đêm giao thừa mọi người cùng ăn mừng chúc tết, vậy mà cậu chỉ có thể cắn răng ở trong phòng làm cho xong bài tập.

Hiện tại cậu đã lớn, cậu có tư tưởng độc lập và biết bản thân muốn cái gì, cho nên không ai có thể ngăn cản cậu.

***

Cam Niệm và Hứa Hoài Thâm hẹn nhau ở công viên trung tâm thành phố.

Vốn dĩ bọn họ định đi thư viện, nhưng Hứa Hoài Thâm còn mang theo cả Gạo Nếp nên cuối cùng đã đổi địa điểm sang chỗ khác.

Cam Niệm thay một chiếc váy màu trắng, mái tóc dài được uốn sóng nhẹ nhàng, đến khi đã cảm thấy hài lòng thì cô mới ra khỏi cửa.

Nghĩ đến đây là lần đầu tiên "Hẹn hò", trái tim Cam Niệm lại đập nhanh vì kích động.

Hai người hẹn nhau vào 9h sáng, Cam Niệm không muốn đến muộn nên 8h50 cô đã có mặt, ai ngờ Hứa Hoài Thâm còn đến sớm hơn cô.

Từ xa Cam Niệm đã nhìn thấy một nam sinh cao gầy đứng ở cổng công viên.

Cậu mặc một chiếc áo phông ngắn tay màu trắng cùng quần thô đen, trang phục đơn giản nhưng lại toát ra vẻ đẹp trai, năng động. Cậu đội một chiếc mũ lưỡi trai màu nâu nhạt, vành mũ che khuất nửa khuôn mặt, chỉ thấy được chiếc cằm chẻ nam tính, quyến rũ.

Cậu nắm dây xích, còn Gạo Nếp chạy tới chạy lui quanh bụi cỏ, thi thoảng có người đi qua là nó lại chạy lên vẫy đuôi tỏ vẻ dễ thương.

"Hứa Hoài Thâm—" Cam Niệm hô một tiếng rồi đi đến trước mặt cậu, cô nở nụ cười rực rỡ hơn cả ánh mặt trời.

Cam Niệm ngồi xổm xuống, xoa đầu tiểu Gạo Nếp, *"Gạo Nếp có nhớ chị không..."* Cô cong môi cười, vẻ mặt vui sướng chơi đùa cùng Gạo Nếp.

Mái tóc dài của Cam Niệm xõa tung trên bờ vai, đôi mắt hoa đào xinh đẹp, hàng mi khẽ run rẩy như cánh bướm trong gió.

Hứa Hoài Thâm cúi đầu nhìn cô, cậu bỗng nhiên cảm thấy bức tường ở nơi nào đó trong lòng mình dường như đã bị sụp đổ.

Cam Niệm đứng dậy nói: *"Chúng ta vào công viên nha."*

"Ừm." Cậu thấy ánh mắt Cam Niệm nhìn chằm chằm vào sợi xích trong tay mình, cậu bèn đưa dây xích cho cô rồi nhàn nhạt nói một câu: *"Cậu dắt nó một lúc đi."*

"Được!" Cam Niệm cười hì hì tiếp nhận, cô dắt Gạo Nếp đi vào công viên.

Mới đầu Cam Niệm và Gạo Nếp đi ở phía trước, cô quay đầu thấy Hứa Hoài Thâm vẫn còn ở phía sau thì lập tức đứng lại chờ cậu, để hai người sóng vai cùng nhau.

Cam Niệm bắt đầu nói chuyện: *"Kết thúc kỳ nghỉ lễ sẽ có bài kiểm tra, tớ còn chưa ôn tập được gì."*

"Bài kiểm tra tháng sẽ không quá khó."

"Thật à?!" Cô chớp chớp đôi mắt, *"Vậy thì tốt rồi. Tớ sợ khó quá sẽ không làm được, lúc đi học có vài chỗ tớ nghe không hiểu."*

Cam Niệm nhìn về phía Hứa Hoài Thâm, *"Hiện tại tớ đã có wechat của cậu, sau này nếu có vấn đề nào không hiểu thì tớ có thể hỏi cậu không?"*

Hứa Hoài Thâm gật đầu, mặt mày Cam Niệm lập tức hớn hở.

Hai người ngồi nghỉ trong chốc lát, Cam Niệm thấy bên cạnh có quán trà sữa. Không thấy thì thôi, vừa thấy là lại lên cơn thèm.

"Hứa Hoài Thâm, cậu uống trà sữa vị gì? Tớ mời cậu."

"Không cần đâu."

Cam Niệm nhớ ra Hứa Hoài Thâm từng nói không thích uống trà sữa, cô cũng không miễn cưỡng mà một mình chạy đi mua đồ uống.

Hứa Hoài Thâm ngồi đợi ở ghế, bên tai đột nhiên truyền đến một giọng nam:

"Anh Thâm—"

Hứa Hoài Thâm vừa quay sang thì nam sinh kia đã kích động ngồi xuống bên cạnh.

"Anh Thâm, đúng là anh rồi."

Người này học cùng cấp hai với Hứa Hoài Thâm, lên cấp ba lại học khác lớp, cậu ta cũng là một trong những người phụ trách tiệc văn nghệ.

"Sao hôm nay anh lại đột nhiên đến đây? Anh đi một mình à?"

Hứa Hoài Thâm không trả lời, cậu chỉ hỏi nam sinh có chuyện gì không.

Nam sinh bèn nói nhà cậu ở gần đây, vừa đi ăn sáng về thì đúng lúc gặp được Hứa Hoài Thâm.

Hai người nói chuyện phiếm vài câu, nam sinh đột nhiên dời đề tài: *"Anh Thâm, anh có nhớ cô bạn tên là ... Cam Niệm không?! Tiết mục múa độc diễn của cô ấy đã được chọn vào vòng trong, hình như học cùng lớp anh phải không?"*

Hứa Hoài Thâm gật đầu một cái, *"Làm sao vậy?"*

Nam sinh cười tươi như hoa, *"Anh Thâm, Cam Niệm và anh là bạn cùng lớp nên chắc chắn anh có phương thức liên lạc đúng không? Em cảm thấy rất có hứng thú với cô ấy... nên muốn kết bạn để trò chuyện."*

Cậu còn đang lo làm thế nào để liên lạc với Cam Niệm, bây giờ không phải có sẵn "Ông tơ" ở đây rồi sao?

Hứa Hoài Thâm vừa nghe, sắc mặt chậm rãi biến đổi.

Thấy nam sinh đã đem cả điện thoại ra, khuôn mặt cậu lại càng trầm xuống, thanh âm lạnh buốt như gió đông: *"Tôi không có."*

Nam sinh: *"....."*

Nam sinh: *"???!!"*

Thấy Hứa Hoài Thâm đứng lên, cậu vội ngăn lại: *"Anh Thâm, không phải anh là lớp trưởng à? Làm sao có thể không có được?!"*

Hứa Hoài Thâm không trả lời nam sinh, lúc này nam sinh chợt thấy một nữ sinh đi về phía bọn họ, tà váy bay bay, xinh đẹp động lòng người.

Nam sinh vừa nhìn đã thấy quen mắt, cậu còn chưa kịp nhớ ra thì nữ sinh đã đi đến trước mặt Hứa Hoài Thâm và đưa cho cậu ta một cốc nước: *"Của cậu đây. Tớ biết cậu không thích ngọt nên đã mua cho cậu một cốc trà chanh."*

Thấy Hứa Hoài Thâm nhận cốc nước, nữ sinh liền ngọt ngào cười.

Nữ sinh lúc này mới nhìn về phía nam sinh xa lạ, biểu tình có chút hoang mang.

Nam sinh rốt cuộc cũng nhớ ra… Con mẹ nó nữa…nữ sinh kia chính là Cam Niệm!!!!!!!!!

Xong rồi… xong rồi… xong cậu rồi!!!!!

Thì ra Cam Niệm và Hứa Hoài Thâm là loại quan hệ này…

Vậy mà cậu còn làm trò đi xin phương thức liên hệ của bạn gái nhà người ta….

Liệu cậu còn có thể nhìn thấy mặt trời ngày mai nữa không???

—ooOoo—

Tác giả có lời muốn nói:

Hứa Hoài Thâm lạnh lùng cười: *"Không được! Số điện thoại của cô vợ nhỏ nhà tôi mà cậu cũng dám xin?"*

Bạn đang đọc truyện *Trộm Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Nhìn cậu chằm chằm

Nam sinh cười gượng hai tiếng, lưỡi líu lại như thể gặp quỷ:

"Anh Thâm này... em còn phải đi mua thêm ít đồ, em đi trước đây, lần sau lại nói chuyện."

Cậu còn vội vàng bổ sung một câu: *"Chuyện vừa nãy... em chỉ vui miệng nói đùa thôi! Anh đừng tin là thật!"*

Nam sinh dường như được gắn tên lửa vào mông, nhoắng một cái đã mất hút không thấy bóng dáng.

Cam Niệm chớp chớp mắt, vẻ mặt mê mang nhìn Hứa Hoài Thâm.

"Một người bạn." Hứa Hoài Thâm giải thích.

"À..."

Cam Niệm cũng không hề nghĩ nhiều, cô bảo Hứa Hoài Thâm uống thử trà chanh.

Hứa Hoài Thâm cắm ống hút nhấp một ngụm, Cam Niệm liền hỏi:

"Thế nào?"

"Khá ngon, cảm ơn." Trà chanh lành lạnh thấm qua đầu lưỡi, mang theo vị ngọt thanh mát.

Cam Niệm vui vẻ, *"Cậu thích là được rồi. Coi như tớ mời cậu, không cần phải khách khí."*

Hứa Hoài Thâm nhìn Cam Niệm bắt đầu uống trà sữa, từng viên trân châu bị hút vào trong miệng, cô chậm rãi nhai, quai hàm phình ra như con chuột hamster.

Tiếp đó cô vươn đầu lưỡi liếm trà sữa trên môi, biểu cảm vừa hạnh phúc vừa thoả mãn.

Hứa Hoài Thâm nhìn trong chốc lát, yết hầu cậu khẽ động, cuối cùng phải nhanh chóng dời tầm mắt đi chỗ khác.

***

Giữa trưa, Cam Niệm cùng Hứa Hoài Thâm đi ăn cơm.

Sau khi ăn xong, Cam Niệm nói cô phải về nhà làm bài tập, bố mẹ không cho cô ra ngoài chơi quá lâu.

Hứa Hoài Thâm cũng tính toán về nhà, cậu cùng cô đi đến trạm xe buýt.

Cam Niệm đi ở bên cạnh cậu rồi lặng lẽ sát lại gần.

"Hứa Hoài Thâm, hôm nay cảm ơn cậu đã đi chơi cùng tớ."

"Do em trai tớ bị dị ứng lông động vật, cho nên tớ không thể nuôi chó, mỗi lần được gặp Gạo Nếp đáng yêu là tớ thật sự rất vui."

Cô hơi ngửa đầu nhìn cậu, giọng nói mềm mại: *"Cậu... hôm nay cậu có vui không?"*

Hứa Hoài Thâm cụp mắt nhìn Cam Niệm, sau một lúc lâu mới gật đầu.

Cam Niệm cũng cười theo.

Hứa Hoài Thâm về đến nhà, mười phút sau wechat báo tin nhắn của Cam Niệm:

[Tớ về đến nhà rồi~~, giờ đi làm bài tập đây >.<]

Hứa Hoài Thâm trả lời tin nhắn rồi click vào vòng bạn bè, đúng lúc nhìn thấy Cam Niệm đăng ảnh vài phút trước, đấy là những bức ảnh chụp chung với Gạo Nếp.

Trong ảnh là khuôn mặt thanh tú cùng nụ cười xinh đẹp khiến người ta không muốn rời mắt, còn có mấy bức ảnh chu môi rất đáng yêu.

Cậu nhìn ảnh chụp rồi khẽ cười.

***

Ngày học đầu tiên sau đợt nghỉ lễ quốc khánh, toàn trường nghênh đón bài kiểm tra tháng. Tuy chỉ là đợt kiểm tra nhỏ, nhưng mọi người đều rất coi trọng.

Buổi chiều ngày hôm sau là thi xong toàn bộ các môn, Cam Niệm ra khỏi phòng thi đã lập tức nhìn thấy Hứa Hoài Thâm từ xa, cô vội vàng đuổi theo cùng cậu trở về lớp.

"Hứa Hoài Thâm, câu cuối cùng kia cậu chọn đáp án nào vậy?"

"Đáp án C."

"Thật à?!" Cam Niệm kích động thiếu chút nữa thì nhảy cẫng lên, *"Không ngờ tớ lại chọn đúng!!! Ơn trời, cảm động quá đi mất..."*

Trở lại lớp học, Cam Niệm thấy mấy nữ sinh đang cùng nhau đọ đáp án, tiếp đó là những tiếng "quỷ khóc thần sầu" thay nhau vang lên.

Lưu Y ngồi ở phía trước bàn Cam Niệm, cô cũng đang đọ đáp án với bạn cùng bàn, *"Câu cuối cùng cậu chọn đáp án gì vậy?"*

Bạn cùng bàn với Lưu Y lại quay xuống hỏi Cam Niệm.

Cam Niệm trả lời: *"Tớ chọn C."*

Lưu Y lập tức trợn tròn hai mắt, vẻ mặt khinh thường: *"Cậu hỏi cậu ta làm gì? Chỉ có điên mới đi chọn C! Đấy là đáp án mà tớ loại trừ đầu tiên."*

Cam Niệm nhếch mép cười nhạo, *"Khẳng định đáp án đúng là C."*

"Cậu dựa vào đâu mà chắc chắn như vậy?"

"Tôi và Hứa Hoài Thâm chọn giống nhau, cậu cảm thấy tôi có dám chắc chắn không?"

Lưu Y nghe xong lập tức thay đổi sắc mặt, cô trừng mắt lườm Cam Niệm, giọng nói mang theo nồng đậm vẻ ghen ghét: *"Cậu là đồ da mặt dày cả ngày chỉ biết bám lấy Hứa Hoài Thâm."*

Cam Niệm lại tiếp tục cười nhạo, *"Còn hơn người nào đó… suốt ngày dùng mặt nóng dán mông lạnh."*

"Cậu—"

Cam Niệm lười phải tranh cãi với "Bảo vật nữ sinh", cô nhanh chóng thu dọn đồ đạc rồi tìm bạn cùng phòng đi ăn cơm.

Lưu Y nhìn theo Cam Niệm, cô nghiến răng nói: *"Tôi sẽ nhìn xem cậu còn huênh hoang tới khi nào."*

Sáng sớm ngày hôm sau, Cam Niệm cùng bạn đến căn tin ăn sáng.

Mọi người ngồi ăn cháo với nhau, Cam Niệm và Huệ Hân Nhi còn đang nói chuyện về bài kiểm tra tháng, Ngải Minh ngồi bên cạnh đột nhiên kêu lên:

"Các cậu… các cậu mau xem trên tường của diễn đàn trường mình đi!"

Diễn đàn này là một web nhỏ của trường trung học Nhất Trung, nơi đây là địa bàn hoạt động của rất nhiều học sinh trong trường, bọn họ có thể đăng mấy vấn đề liên quan đến nhà trường, có thể đăng công khai các thông báo sự kiện hoặc là vài chuyện bát quái xuất hiện gần đây.

Ngải Minh đưa điện thoại đến trước mặt Cam Niệm: *"Cậu xem đi…"*

Tối qua xuất hiện một bài viết, nói về học sinh mới chuyển trường của lớp 11A7 – Cam Niệm đang theo đuổi Hứa Hoài Thâm. Theo nguồn tin nóng thu thập được, quan hệ giữa Cam Niệm và Hứa Hoài Thâm thân mật trên mức bạn bè. Có người còn nhìn thấy ở đại hội thể thao, Hứa Hoài Thâm cõng Cam Niệm đến phòng y tế, điều này chứng tỏ quan hệ của hai người không giống bình thường.

Nhưng phía dưới lại có vài người phản bác, họ nói Hứa Hoài Thâm không hề thích Cam Niệm, do Cam Niệm kiệt sức vì tham gia thi đấu, mà Hứa Hoài Thâm làm vậy xuất phát từ trọng trách lớp trưởng.

Một đề tài tưởng như bình thường nhưng lại trở nên sôi nổi bởi nhiều bình luận tranh cãi.

Ngải Minh an ủi nói: *"Cậu đừng nóng giận, mấy người này ăn no rửng mỡ, qua mấy ngày mọi chuyện sẽ lắng xuống thôi. Hơn nữa người thích lớp trưởng cũng không chỉ có một người, chuyện như này từ trước đến giờ vẫn thường xuất hiện."*

Cam Niệm húp một thìa cháo, cô cười nói:

"Chuyện này có gì mà phải tức giận, trên thế giới này không thiếu những người thích buôn dưa lê."

"Nhưng chắc chắn sẽ xuất hiện rất nhiều tin đồn nhảm, hiện tại mọi người có lẽ đều đã biết cậu thích Hứa Hoài Thâm, mà có khi nào Hứa Hoài Thâm cũng biết rồi không?"

Cam Niệm dừng lại động tác bóc trứng gà trên tay, cô trầm ngâm chốc lát, trong lúc Huệ Hân Nhi và Ngải Minh đều cho rằng cô bắt đầu lo lắng thì Cam Niệm lại nói một câu:

"Tớ biểu hiện trước mặt cậu ấy… còn chưa đủ rõ ràng hay sao?"

"Hẳn là cậu ấy phải phát hiện ra tớ có ý với cậu ấy rồi chứ?" Cam Niệm chớp chớp đôi mắt to tròn.

Huệ Hân Nhi, Ngải Minh: "…"

"Cam Niệm, sao cậu không lo lắng gì thế?! Cậu không sợ sau khi Hứa Hoài Thâm biết chuyện sẽ rời xa cậu, giữ khoảng cách với cậu sao?"

"Hứa Hoài Thâm không phải loại người tin vào mấy lời đồn nhảm nhí." Hơn nữa cô dám chắc trong thâm tâm Hứa Hoài Thâm không hề chán ghét cô, nếu không đã không cho cô cơ hội để tiếp cận cậu ấy.

Tiết vật lý là tiết đầu tiên trong buổi sáng, thầy giáo vật lý bảo học sinh mở trang 41 để thầy kiểm tra bài tập về nhà lần trước giao, nếu ai không làm sẽ bị phạt đứng.

Lâm Thịnh thấy sách bài tập của Cam Niệm vẫn trống trơn, "*Cam Niệm, cậu chưa làm bài tập sao?"*

Vẻ mặt Cam Niệm mờ mịt, *"Thầy giao bài tập lúc nào vậy?"*

"Vào hai ngày trước, sau khi kết thúc đợt kiểm tra tháng là thầy sẽ kiểm tra bài tập, vậy mà cậu không làm… tớ chia buồn với cậu."

Cam Niệm thấy thầy giáo sắp tiến lại đây, cả người cô gần như lâm vào vực sâu tuyệt vọng. Cam Niệm hơi nhíu mày, chuẩn bị tốt công tác tư tưởng để chịu phạt.

Bỗng nhiên lúc này vai trái bị người ta vỗ rất nhẹ, cô quay đầu lại thì thấy Hứa Hoài Thâm đưa sách bài tập của mình cho cô, giọng cậu nhàn nhạt:

"Đổi sách đi."

Cam Niệm và hai người bên cạnh đều ngây ngẩn cả người, nội tâm cô bị hành động này của cậu làm cho ấm áp, nhưng cô vẫn cự tuyệt:

"Không được đâu, tớ thật sự chưa làm bài tập, hơn nữa chữ viết của chúng ta không giống nhau, nếu thầy giáo phát hiện ra thì chắc chắn cả tớ và cậu đều bị phạt."

Sau khi thầy giáo đi tới kiểm tra, Cam Niệm bị phạt đứng là điều không thể nghi ngờ. Tuy nhiên nét mặt cô lại ẩn ý cười, dường như không hề thấy khổ sở.

Huệ Hân Nhi viết một mẩu giấy đưa cho Cam Niệm: *"Nhìn sắc mặt cậu vui vẻ thế kia, người nào không biết còn tưởng cậu được thầy giáo khen ngợi."*

Cam Niệm trả lời: "*Cậu thấy gì chưa? Vừa nãy Hứa Hoài Thâm định chịu phạt thay tớ!!! Tớ đang rất hạnh phúc đó nha!!!"*

"*Đúng rồi, tớ cảm giác Hứa Hoài Thâm khá tốt với cậu, nếu như cậu ta đọc được bài viết trên diễn đàn mà vẫn đối xử với cậu như vậy, điều đó chứng minh ít nhấtHứa*

Hoài Thâm đã ngầm đồng ý cho cậu thích cậu ta."

Cam Niệm cười giảo hoạt, sau đó vò tờ giấy trong tay.

Thầy giáo bắt đầu giảng bài, Lâm Thịnh ngồi ở phía sau quay sang than thở với Hứa Hoài Thâm: *"Nhìn Cam Niệm thật là đáng thương, với tính khí của lão Từ, không đứng được nửa tiếng đồng hồ chắc chắn không được ngồi xuống."* Thầy giáo dạy vật lý họ Từ, đám học sinh đều ngầm gọi ông là lão Từ.

Hứa Hoài Thâm trầm ngâm không nói.

Một lát sau, thầy Từ đang giảng bài thì thấy Hứa Hoài Thâm giơ tay lên, *"Hoài Thâm, có vấn đề gì sao?"*

Hứa Hoài Thâm đứng dậy, cậu mở miệng: *"Thầy Từ, thầy có thể cho các bạn bị phạt ngồi xuống không?! Những người ngồi phía sau bị che hết tầm nhìn, không thấy được bảng đen trên bục giảng."*

Cam Niệm hơi ngẩn ra, cô quay đầu nhìn vào ánh mắt sâu hun hút của cậu.

Thầy giáo vật lý quý Hứa Hoài Thâm nhất, thấy cậu đưa ra yêu cầu nên ông cũng cho toàn bộ học sinh bị phạt ngồi xuống.

Cam Niệm tinh nghịch nháy mắt với Hứa Hoài Thâm, sau đó nhỏ giọng nói:

"Cảm ơn cậu nha."

Lâm Thịnh nhìn bầu không khí ái muội giữa hai người, cậu không nhịn được mà lắc đầu cảm thán.

***

Thời gian ban ngày trôi qua thật nhanh, chớp mắt một cái đã đến giờ tự học buổi tối.

Tối nay sẽ đến phiên Hứa Hoài Thâm ngồi ở bục giảng trực ban.

Một tay Cam Niệm chống cằm, một tay cầm bút nhưng không viết, còn ánh mắt dừng lại trên mặt Hứa Hoài Thâm.

Huệ Hân Nhi quay sang nhìn Cam Niệm, cô chọc chọc cánh tay bạn mình:

"Này, cho dù cậu có thích lớp trưởng thì cũng bơn bớt lại được không? Cậu xem cậu trồng cây si người ta bao lâu rồi?! Nước miếng đều sắp rớt xuống bàn rồi kìa!"

Cam Niệm thu lại biểu tình si mê, cô nhỏ giọng lẩm bẩm phản bác:

"Vừa nãy tớ đang suy nghĩ bài tập…" Chẳng qua đang nghĩ lại biến thành ngồi ngắm Hứa Hoài Thâm.

Với lại bài tập đâu có đẹp trai bằng cậu ấy.

"Xuỳ…"

Cam Niệm dường như không biết e lệ, cô tiếp tục ngắm người ngồi trên bục giảng. Hứa Hoài Thâm hơi cúi đầu, gương mặt chuyên chú, chiếc cằm cương nghị mê người.

Nhớ tới sáng nay trên lớp học, Hứa Hoài Thâm giải vây vì mình, Cam Niệm lại thấy ấm lòng. Một người tốt như Hứa Hoài Thâm, cô đã thích cậu thì việc gì phải lén lút!

Cam Niệm đang nghĩ ngợi, Hứa Hoài Thâm ngẩng đầu lên, tầm mắt nhìn vào mọi người phía dưới, cuối cùng dừng lại trên mặt cô.

Dường như cậu đã sớm phát hiện ra cô đang nhìn chính mình.

Nếu người bình thường lén lút nhìn bị phát hiện, nhất định sẽ hoảng loạn quay đầu đi nơi khác. Nhưng khi Hứa Hoài Thâm bắt gặp Cam Niệm đang nhìn, cô lại cong môi cười, đôi mắt kia lấp lánh như những ngôi sao.

Dáng vẻ không hề thẹn thùng.

Hứa Hoài Thâm có chút bất đắc dĩ, sau đó cậu lại cúi đầu tiếp tục làm bài tập.

Thời điểm tan học, Hứa Hoài Thâm bước xuống khỏi bục giảng, cậu ném bài tập ở trên bàn rồi uống cạn một cốc nước.

Lâm Thịnh nhanh chóng cầm lấy vở bài tập của Hứa Hoài Thâm, *"Đại ca, cho tớ mượn xem một chút."*, cậu vừa mở ra đã lập tức phát ngốc, *"Không phải chứ??? Cả một buổi học mà cậu mới giải được có một bài toán???"*

Nếu lấy tốc độ ngày thường của Hứa Hoài Thâm, làm hoàn chỉnh cả mười bài toán nâng cao cũng không thành vấn đề.

Lâm Thịnh rất ngạc nhiên: *"Suốt cả buổi tối cậu đã làm cái gì vậy…"*

Hứa Hoài Thâm liếc mắt nhìn "Đầu sỏ gây tội" đang nằm bò ra bàn ở trước mặt, cậu đau đầu day day huyệt thái dương.

—ooOoo—

Tác giả có lời muốn nói:

Hứa Hoài Thâm: *"Thật là ngượng ngùng. Cô ấy mới chỉ nhìn tôi chằm chằm mà tôi đã bị trêu chọc đến thất thần, làm không nổi bài tập."*

Bạn đang đọc truyện *Trộm Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 12: Không muốn giải thích

Cả buổi tối nhìn Cam Niệm có vẻ như trồng cây si nhưng trong lòng lại suy nghĩ rất nhiều chuyện.

Cô quyết định tìm Hứa Hoài Thâm để nói chuyện.

Giờ tự học sắp kết thúc, Cam Niệm vội vàng đi WC, lúc trở về thì tiếng chuông báo đã vang lên, bạn học cũng bắt đầu rời khỏi lớp.

Cam Niệm nhanh chóng chạy về lớp, mới vừa vọt đến cửa đã thấy Hứa Hoài Thâm thu dọn xong đồ và đang chuẩn bị bước ra ngoài.

"Hứa Hoài Thâm, đợi một chút—"

Vừa dứt lời, mọi người trong lớp đều quay đầu nhìn cô với vẻ mặt khiếp sợ.

Cam Niệm không khống chế được âm lượng, cô xấu hổ gãi đầu, cũng may Hứa Hoài Thâm nghe thấy, cậu đứng tại chỗ đợi cô.

Cam Niệm bước nhanh đến trước mặt Hứa Hoài Thâm, cô do dự mở miệng:

"Tớ có việc tìm cậu, cậu đợi tớ cùng về có được không?"

Có người tai thính lập tức nghe được những lời này, trong lòng bọn họ vừa cười nhạo vừa tò mò. Cam Niệm vậy mà dám bảo Hứa Hoài Thâm đợi? Cậu ta còn chưa đứng đợi nữ sinh bao giờ, chứ đừng nói là đợi để đi cùng nữ sinh!!! Cam Niệm này cũng quá to gan lớn mật, quả nhiên bài viết trên diễn đàn kia nói Cam Niệm thích Hứa Hoài Thâm là thật.

Vẻ mặt mọi người như xem náo nhiệt, Hứa Hoài Thâm nhìn đôi mắt sáng lấp lánh của Cam Niệm, cậu rũ mắt, trầm giọng nói: *"Còn không thu dọn đồ đi?"*

Cam Niệm: *"Được!"*

Mọi người: "????"

Cam Niệm và Hứa Hoài Thâm cùng nhau ra khỏi phòng học. Hách An ngồi yên tại chỗ nhìn bóng dáng bọn họ, sau đó cô cúi đầu cắn chặt răng.

Bạn học quay sang hỏi Hách An: *"An An, cậu nói Hứa Hoài Thâm sẽ không thích Cam Niệm cơ mà...? Nhưng vừa rồi cậu ta lại đợi Cam Niệm đi cùng!"*

Hách An cúi đầu, cô cầm đồ dùng học tập cất lung tung vào trong cặp. Bạn bè thấy bộ dáng này của cô, vội an ủi nói: *"An An, cậu đừng quá buồn, chuyện này..."*

Hách An cầm cặp sách đứng dậy, cô nhìn về phía bạn, ngữ khí kiên định mà lạnh nhạt:

"Hứa Hoài Thâm sẽ không coi trọng Cam Niệm, cậu đừng suy nghĩ quá nhiều!"

Hứa Hoài Thâm cao ngạo ưu tú như vậy, làm sao có thể coi trọng một người học kém, vô duyên lại da mặt dày như Cam Niệm?

Quả thực quá buồn cười!

***

Bóng đêm yên tĩnh, vài áng mây đen kéo nhau che khuất một nửa ánh trăng, những tia sáng mông lung đâm thủng màn đêm rồi dừng lại trên ngọn cây. Trong không gian trầm lắng là hương vị nhàn nhạt của đêm bị gió thổi tới.

Cam Niệm cùng Hứa Hoài Thâm đi xuống dưới lầu, cô nắm lấy góc áo đồng phục của cậu, giọng nói nhẹ nhàng:

"Cậu đi cùng tớ đến quầy bán đồ ăn vặt nữa nhé? Tớ muốn mua đồ..."

Hứa Hoài Thâm: "....."

Cam Niệm cười cười tỏ vẻ xin lỗi, cô cũng không cố ý nhiều chuyện như vậy. Thấy Hứa Hoài Thâm không phản đối, cô mới nhẹ nhàng thở ra.

Đi đến cửa quầy bán đồ ăn vặt, cô ngẩng đầu hỏi: *"Cậu ở đây đợi tớ hay là cùng tớ đi vào mua đồ?"*

"Đi cùng nhau." Hứa Hoài Thâm nhàn nhạt nói.

"Được."

Hứa Hoài Thâm đi ở phía sau, Cam Niệm không biết cậu muốn đi cùng cô hay là vừa vặn tiện đường.

Đi tới gian tủ mát, Cam Niệm rối rắm không biết mua sữa chua vị gì.

Hứa Hoài Thâm nhìn Cam Niệm cầm hai lọ sữa chua uống trên tay, mày liễu khẽ cong, nhìn trái nhìn phải một cái, trông ngốc nghếch lại dễ thương.

Cậu thấy dáng vẻ của cô lúc này không khác gì một đứa trẻ được bố mẹ đưa đến cửa hàng tạp hoá mua đồ. Đứng trước quầy hàng đa dạng, đứa trẻ phân vân không biết nên mua kẹo hay là mua socola.

Ngày thường cậu ít khi kiên nhẫn, chứ đừng nói là đi cùng người khác mua đồ. Nhưng giờ phút này cậu chẳng những có thể chịu đựng mà còn thấy có hứng thú.

Hứa Hoài Thâm cong khoé môi, cậu đi đến bên cạnh cô rồi lên tiếng hỏi:

"Làm sao vậy?"

Giọng nói của cậu dường như lướt qua vành tai Cam Niệm, khiến cô cảm thấy tê dại, dù bên tai đỏ ửng nhưng vẫn giả vờ trấn định trả lời:

"Tớ đang suy nghĩ nên mua sữa chua vị caramel hay là vị truyền thống."

Cam Niệm cũng ngại khi để cậu phải phân vân với cô, cuối cùng cô quyết định đặt sữa chua vị truyền thống xuống và hé môi cười: *"Tớ lấy lọ này."*

Cam Niệm đi đến quầy tính tiền, cô vừa trả tiền xong thì Hứa Hoài Thâm cũng đi tới, cô quay đầu nhìn thoáng qua thì thấy trên tay cậu là một cuốn vở và một lọ sữa chua vị truyền thống mà vừa nãy cô không lấy.

Tính xong tiền, Hứa Hoài Thâm đưa lọ sữa chua trong tay cho Cam Niệm.

"A???" Mặt Cam Niệm đầy dấu hỏi… Hứa Hoài Thâm mua cho cô uống sao?

Hứa Hoài Thâm dời ánh mắt đi chỗ khác, ngữ khí bình đạm đến mức nhìn không ra cảm xúc: *"Cậu uống đi, tôi đột nhiên nhớ ra ở ký túc xá vẫn còn vài lọ."*

"A… được." Cam Niệm nhận lọ sữa chua, cô ngước mắt nhìn cậu rồi cười ngọt ngào, *"Cảm ơn cậu nha."*

Cam Niệm mở nắp rồi uống sữa chua, trong đầu quanh quẩn những chuyện muốn nói làm lòng cô loạn cào cào.

Cam Niệm không muốn bầu không khí quá xấu hổ, cô bèn hỏi: *"Lớp trưởng, bao giờ thì có kết quả bài kiểm tra tháng?"*

"Nhanh thôi, chắc khoảng hai ngày nữa."

"Cậu nghĩ kết quả của cậu có tốt không?"

"… Vẫn như thế."

Cam Niệm thầm nói: Ở trong lòng cậu ta thì "Vẫn như thế" chính là thành tích đứng đầu toàn khối.

Ký túc xá nam ở phía sau ký túc xá nữ, cho nên Hứa Hoài Thâm và Cam Niệm cùng đường, nhìn qua giống như cậu đang đưa Cam Niệm trở về.

Mắt thấy sắp về đến ký túc xá, Cam Niệm vẫn còn rối rắm không biết mở miệng thế nào… lớn đến từng này nhưng đây lại là lần đầu tiên cô chủ động như vậy với một nam sinh.

Cam Niệm muốn nói rồi lại thôi, ngón tay đan chặt với nhau thành một khối. Hứa Hoài Thâm cũng chú ý tới, vẻ mặt cậu nghiêm lại, đối diện với ánh mắt cô:

"Cam Niệm, rốt cuộc cậu muốn nói với tôi chuyện gì?" Tối nay Cam Niệm nói một đống chuyện râu ria với cậu, nhưng mãi không thấy đi vào chủ đề chính.

Cam Niệm ngẩn người đối diện với ánh mắt trầm tĩnh của Hứa Hoài Thâm, cô phát giác ra tâm tư nhỏ của bản thân đã bị cậu chọc trúng. Cam Niệm liếm môi, đem phiền toái trong lòng nói ra khỏi miệng:

"Hứa Hoài Thâm, hôm nay cậu… cậu có đọc được bài viết trên diễn đàn trường không?"

Hứa Hoài Thâm cũng đoán được Cam Niệm sẽ hỏi cậu chuyện này.

Nhớ lại sáng sớm hôm nay lúc rời giường, vừa mới rửa mặt xong thì Lâm Thịnh với mấy tên cùng phòng đã vọt tới trước mặt cậu, *"Đại ca Thâm, cậu nhìn bài viết này đi… đang nói về Cam Niệm!"*

Hứa Hoài Thâm đọc xong lập tức nhíu mày, cậu ném điện thoại trả bọn họ, sắc mặt lạnh lùng:

"Viết linh tinh."

Trong mắt bạn cùng phòng, Hứa Hoài Thâm sẽ không bao giờ thèm để ý mấy bài viết ở trên diễn đàn, vậy mà hiện tại cậu ta giống như đang tức giận?!

Trên đường đi lên lớp, Lâm Thịnh nhỏ giọng hỏi Hứa Hoài Thâm: *"Có phải cậu thấy Cam Niệm bị người ta nói như vậy nên trong lòng không vui?"*

Hứa Hoài Thâm không trả lời.

Giọng nói của Cam Niệm gọi Hứa Hoài Thâm trở về với thực tại: *"Hứa Hoài Thâm?"*

Hứa Hoài Thâm rũ mắt nhìn cô, sắc mặt như bình thường: *"Bài viết nào?"*

"Chính là…" Cam Niệm mím môi dừng lại một chút, *"Chính là bài viết nói về tớ và cậu, bọn họ nói tớ thích cậu, rồi suốt ngày mặt dày chỉ biết bám lấy cậu, tớ…"*

"Không cần để ý mấy lời nhảm nhí của bọn họ." Hứa Hoài Thâm ngắt lời Cam Niệm.

Cam Niệm kinh ngạc ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt sâu không thấy đáy của cậu.

Cô còn chưa kịp hiểu ý của Hứa Hoài Thâm thì âm thanh trầm ấm của cậu lại tiếp tục truyền tới bên tai:

"Những người đó quá rảnh rỗi, lâu lâu lại có một bài đăng kiểu thế, cậu cũng không phải người đầu tiên bị họ viết như vậy. Sau mấy ngày nữa là mọi chuyện sẽ lắng xuống, cậu không cần để ý làm gì."

So với Cam Niệm thì cậu càng để ý Cam Niệm sẽ phản ứng như thế nào khi nghe được mấy lời đồn này.

Hứa Hoài Thâm còn tưởng Cam Niệm sẽ buồn bã khổ sở, nhưng cô lại cong môi cười, nghiêm túc đứng trước mặt cậu, nói rõ ràng từng câu từng chữ:

"Hứa Hoài Thâm, cậu suy nghĩ nhiều rồi… Ngoại trừ cậu ra thì tớ không bao giờ để ý người khác sẽ suy nghĩ như thế nào."

Cam Niệm nhìn chăm chú vào khuôn mặt cậu, đáy mắt phát sáng so với sao trời còn muốn lung linh hơn.

***

"Cấp cứu… tôi và A Mập sắp bị giết chết rồi!"

"Đúng rồi, dùng skill bắn chết con Nakroth(*)!"

Tiếng hoan hô cùng tiếng hò reo phá vỡ không gian yên tĩnh trong phòng ngủ, Lâm Thịnh ném điện thoại lên mặt bàn, vẻ mặt sung sướng:

"Ha ha, trận này quá là thuận lợi!"

Hứa Đình xoa xoa cái cổ nhức mỏi, cậu mắng Lâm Thịnh:

"Lần sau nhớ theo sát tôi có được hay không?! Mẹ kiếp, từ nãy suýt chút nữa thì bị nó giết!"

"Con mẹ nó, cậu còn dám trách tôi…"

Một cậu bạn cùng phòng khác vươn tay bốc đồ ăn vặt nhét vào miệng, cậu vỗ vỗ cái bụng mỡ của mình:

"Đừng nói nhiều nữa, có muốn chơi lại một ván hay không?"

Lâm Thịnh bỏ chân xuống khỏi bàn, cậu đứng dậy duỗi người rồi nói: *"Đợi anh Thâm về rồi chúng ta rủ phòng bên cạnh đấu 5V5."* Lâm Thịnh nhảy lên giường, một lát sau có tiếng tức giận truyền đến: *"A Cẩu, cậu có mắt không vậy? Sao lại ném tất lên giường tôi!"*

Lâm Thịnh ném lại chiếc tất lên bàn của Hứa Đình, cũng chính là người được gọi bằng biệt danh A Cẩu.

Chủ nhân của chiếc tất cười hì hì nói: *"Mina(*) xinh đẹp, tôi giặt sạch rồi mới vứt lên giường cậu, thối cái rắm!"*

Hứa Đình vừa nói xong thì cửa phòng bị đẩy ra, Hứa Hoài Thâm tiến vào phòng.

"Sao hôm nay cậu về muộn như vậy, đi hẹn hò với Cam Niệm à?" Lâm Thịnh nằm ở mép giường, vẻ mặt cười xấu xa.

A Mập cùng A Cẩu cũng trêu ghẹo: *"Anh Thâm hôm nay lạ đấy nha! Không ngờ lại là người trở về ký túc xá muộn nhất."*

Hứa Hoài Thâm mặt không đổi sắc liếc bọn họ một cái, cậu ngồi xuống trước bàn, bật đèn học rồi lấy sách vở trong cặp sách ra ngoài.

Lâm Thịnh chạy đến nói: *"Đại ca Thâm, vào liên quân đấu 5V5 một lát đi, đêm nay chúng ta sẽ hấp diêm phòng bên cạnh."*

Hứa Hoài Thâm vẫn không dừng lại động tác, giọng nói lạnh băng cự tuyệt:

"Tìm người khác đi."

"Ai… ai chơi được chứ!"

"Tôi làm bài tập."

Lâm Thịnh cùng những người khác đều ngây người, từ trước đến nay cứ đến tối là Hứa Hoài Thâm sẽ không động vào sách vở, hôm nay lại đột nhiên muốn làm bài tập, chuyện này quá khác thường.

Nhìn bộ dáng kia cũng không giống nói đùa, Lâm Thịnh rất buồn bực, rốt cuộc vừa nãy Cam Niệm đã nói gì với đại ca Thâm?!

Chắc chắn có chuyện quái lạ.

Những người khác tiếp tục sang phòng bên cạnh chơi game, còn Hứa Hoài Thâm lẳng lặng ngồi ở trên ghế, cậu cầm bút rồi nhìn vào bộ đề nhưng không hề viết được một chữ.

Hàm số, toán cao cấp, tích phân… toàn bộ ký hiệu dường như đang nhảy loạn trong đầu cậu.

Phòng bên cạnh ồn ào hết đợt này đến đợt khác, còn trong đầu Hứa Hoài Thâm lại hiện lên cuộc nói chuyện vừa nãy với Cam Niệm.

…

"Những người kia nói tớ thích cậu." Cam Niệm tiến sát lại gần rồi nắm lấy góc áo của Hứa Hoài Thâm, sau đó hơi kiễng chân nói nhỏ bên tai cậu, *"Chuyện này… tớ không muốn giải thích."*

****

(*) Nakroth, Mina: là tên các tướng trong game liên quân mobile

—ooOoo—

Tác giả có lời muốn nói:

Đây là lần đầu tiên Niệm Niệm trực tiếp bày tỏ tâm ý của bản thân!!! Có phải rất dũng cảm hay không?!

Bạn đang đọc truyện *Trộm Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Caramel tình yêu

Ngày hôm sau, kết quả kiểm tra tháng được công bố.

Hách Bội Bội lên lớp, cô mở file excel bảng xếp hạng top 100 trong đợt thi tháng của toàn khối cho cả lớp xem. Mọi người đều tập trung nhìn, nhưng đa phần đều không có tên trong danh sách.

Tổng thành tích của Cam Niệm được có 390 điểm, cô xếp hạng 300+ trong toàn khối và xếp hạng gần chót ở trong lớp. Cô biết thành tích của bản thân rất kém cỏi, nhưng nhìn thấy thành tích ưu tú của mọi người trên file excel, cô cũng không tránh khỏi buồn lòng.

Không so sánh thì sẽ không bị tổn thương, chủ nhiệm lớp khen ngợi thành tích của những học sinh ưu tú đầu tiên: *"Kỳ thi tháng lần này, bài kiểm tra tổng thể của mọi người đều khá tốt. Trong đó Hoài Thâm vẫn đứng đầu với 660 điểm, Hách An đứng thứ ba, ngoài hai bạn này ra thì lớp chúng ta còn có bảy bạn lọt vào top 30 toàn khối. Tất cả mọi người vỗ tay chúc mừng các bạn nào."*

Sau đó Hách Bội Bội tiếp tục nói: *"Nhưng mà những bạn có thành tích thấp hơn thành tích bình quân của lớp phải đề cao cảnh giác và không ngừng nỗ lực, kể cả mấy bạn có thành tích cao cũng không được kiêu ngạo hay lơ là, dù sao đây mới chỉ là kỳ thi tháng mà thôi."*

Cam Niệm cúi đầu nhìn tổng điểm của chính mình, cô chợt cảm thấy bản thân thật thất bại. Thật sự cô đã ôn tập rất kỹ trong bảy ngày nghỉ quốc khánh, cô cũng tự cho rằng bản thân mình làm kiểm tra không tồi… Nhưng đến khi nhận được kết quả kiểm tra, cô mới hiểu được thế nào là hiện thực tàn khốc, trong đó có môn vật lý cô bị điểm dưới trung bình, ngoài ra còn hai môn suýt soát điểm trung bình.

Buổi trưa cùng mọi người đi ra ngoài ăn cơm, biết Ngải Minh và Huệ Hân Nhi có tổng điểm hơn 500, nhìn các bạn ưu tú như vậy, trong lòng Cam Niệm rất ngưỡng mộ nhưng cũng giận chính bản thân mình đã không đủ nỗ lực.

Thời điểm tan học, giáo viên chủ nhiệm ở trên bục giảng gọi Cam Niệm:

"Cam Niệm, em đi với cô ra ngoài một chút, còn các bạn khác tan học đi."

Cam Niệm giật mình, trong lòng không tránh khỏi hốt hoảng.

Đến khi Cam Niệm đi rồi, Lâm Thịnh mới chạy tới hỏi Huệ Hân Nhi: *"Cam Niệm làm sao vậy? Kết quả kiểm tra của cô ấy không tốt sao?"*

Vẻ mặt Huệ Hân Nhi bối rối, cô quay sang trả lời: *"Hình như kết quả của cậu ấy không được tốt lắm, bảng thành tích cũng không cho bọn tớ xem, cậu ấy chỉ nói mình xếp gần chót trong lớp."*

Hứa Hoài Thâm hơi ngước mắt lên nhìn, cây bút trong tay cũng dừng lại, còn Lâm Thịnh giống như bị khiếp sợ:

"A…."

"Các cậu biết vậy thôi chứ đừng hỏi gì Cam Niệm, lúc này tâm trạng của cậu ấy đang xuống rất thấp."

Lâm Thịnh và Hứa Hoài Thâm liếc mắt nhìn nhau, sau đó thu hồi lại cảm xúc và tiếp tục làm bài tập.

Cam Niệm ra khỏi lớp cùng giáo viên chủ nhiệm.

Hách Bội Bội quay sang cười nói với cô: *"Việc học gần đây thế nào? Em có theo kịp không?"*

Cam Niệm rũ mắt lắc đầu: *"Em thấy hơi khó, bài kiểm tra lần này cũng làm không tốt."*

Hách Bội Bội vỗ vỗ bả vai Cam Niệm, cô dịu dàng nói: *"Không sao, đây chỉ là một bài kiểm tra nhỏ, quan trọng ở chỗ em có thể nhìn ra điểm yếu của chính mình. Cô đã quan sát em, thấy em trên lớp đều nghiêm túc nghe giảng, chẳng qua chưa biết cách tiếp thu được hết toàn bộ bài giảng mà thôi."*

Cam Niệm gật gật đầu tán thành.

"Cho nên ngày thường em hãy chịu khó ôn luyện nhiều hơn, chỗ nào không hiểu có thể hỏi thầy cô giáo bộ môn, hoặc là em có thể hỏi Hứa Hoài Thâm ngồi ở ngay sau em."

Nhắc đến Hứa Hoài Thâm, trong lòng Cam Niệm đột nhiên xuất hiện cảm giác tự ti… Cậu ấy với cô hoàn toàn khác nhau như trời và đất.

"Cam Niệm, em phải nỗ lực hơn, thành tích trước mắt vẫn còn rất kém, biết không?"

"….Vâng, em biết rồi ạ."

"Được rồi, em về lớp đi."

Cam Niệm ủ rũ về lớp, cô vừa ngồi xuống thì Huệ Hân Nhi quan tâm hỏi:

"Cam Niệm, cậu không sao chứ? Cô giáo tìm cậu làm gì vậy?"

"Cô nói thành tích của tớ hơi thấp… cần phải nỗ lực hơn."

"Không có việc gì, kiểm tra giữa kỳ cậu sẽ làm bài tốt hơn nhiều."

Cam Niệm gật đầu, cô khoanh tay trước bàn rồi gục đầu xuống, *"Huệ Hân Nhi, tớ ngủ một lát."*

"Ừm…" Huệ Hân Nhi thấy rõ cảm xúc đang xuống thấp của bạn nên cũng không tiếp tục quấy rầy.

Lâm Thịnh ở phía sau chọc chọc vai Huệ Hân Nhi, cậu chỉ vào Cam Niệm rồi dùng khẩu hình hỏi, *"Cậu ấy làm sao vậy?"*

Huệ Hân Nhi mím môi lắc đầu.

Lúc này đang là giờ ra chơi, Lâm Thịnh hỏi Hứa Hoài Thâm có xuống quầy bán đồ ăn vặt mua đồ không, sáng nay cậu còn chưa kịp ăn sáng.

Hứa Hoài Thâm nhìn nữ sinh đằng trước đang gục mặt xuống bàn, cậu suy nghĩ một chút rồi đứng dậy.

Đi xuống dưới lầu, Lâm Thịnh nhìn sắc mặt hơi âm trầm của Hứa Hoài Thâm, *"Đại ca, cậu đứng hạng đầu nhưng sao sắc mặt lại thối như vậy?"* Cậu tặc lưỡi một cái và tiếp tục, *"Có phải vì kết quả thi của Cam Niệm không tốt?"*

Lâm Thịnh không đợi Hứa Hoài Thâm trả lời, cậu nhanh chóng nói: *"Một học sinh xuất sắc như cậu sẽ không hiểu được cảm giác buồn bã, bất lực của mấy người có học lực yếu đâu, nhất là khi đã chăm chỉ học hành mà kết quả vẫn không như mong đợi. Tớ thấy Cam Niệm cũng rất nỗ lực, không hiểu sao kết quả lại thế, haizzz…."*

Hứa Hoài Thâm nhàn nhạt mở miệng: *"Chỉ là một kỳ thi nhỏ mà thôi, không sao hết."*

"Trời ạ, đây là bài kiểm tra đầu tiên của cô ấy khi chuyển đến đây, kết quả thấp cũng là một đả kích."

Hứa Hoài Thâm mím môi không nói.

Tới quầy bán đồ ăn vặt, Lâm Thịnh mua một cái bánh mì, lúc đi tính tiền thì thấy trên tay Hứa Hoài Thâm cầm một lọ sữa chua vị caramel.

"Hứa Hoài Thâm, không phải cậu không thích uống sữa chua à?"

Hứa Hoài Thâm liếc Lâm Thịnh, ngữ khí lạnh nhạt: *"Ai cần cậu lo?"*

Lâm Thịnh: *"…."* Được rồi, đại ca vĩnh viễn là đại ca.

***

Cam Niệm ngủ một lúc rồi mới tỉnh. Cô đứng dậy cầm cốc đi đến phòng lấy nước.

Uống nước xong, lúc đang định trở về thì bị Hách An gọi lại.

"Có việc gì?" Cam Niệm cầm chiếc cốc trên tay, cô liếc mắt nhìn người trước mặt.

Hách An nhìn bộ dáng kiêu ngạo từ trong xương cốt của Cam Niệm, trong lòng lại càng thêm bực bội, cậu ta lấy tự tin ở đâu ra để kiêu ngạo trước mặt cô như thế?

Hách An hơi mỉm cười: *"Cam Niệm, nghe nói lần này cậu kiểm tra không được tốt lắm? Cậu không sao chứ?"* Cô cố ý nhớ kỹ học lực của Cam Niệm, lúc biết thành tích của cậu ta không tốt thì càng muốn cười nhạo một phen.

Cam Niệm hỏi lại Hách An: *"Hai chúng ta đâu có quan hệ gì? Cậu không cần phải quan tâm tôi nhiều đến thế đâu."*

Hách An nhíu mày, giọng điệu oan ức: *"Cam Niệm, rõ ràng tớ không trêu chọc gì cậu, tại sao cậu luôn có địch ý với tớ như vậy, có phải cậu hiểu lầm tớ cái gì không? Hay là vì Hứa Hoài Thâm…"*

"Hách An, tôi không thích nói nhiều với người không thân quen, cậu lôi Hứa Hoài Thâm vào đây làm gì?" Cam Niệm cực chán ghét người khác tự nhiên lôi cậu vào chuyện chẳng đâu ra đâu.

"Tớ biết cậu thích Hứa Hoài Thâm, cho nên cậu mới hiểu lầm khi thấy tớ thân thiết với Hứa Hoài Thâm đúng không?"

Cam Niệm thầm nghĩ: Tiểu tiên nữ gian trá này ở đâu lòi ra vậy???

"Tôi có thích hay không thích cậu ấy cũng không cần phải nói với cậu. Hơn nữa có phải cậu suy nghĩ quá nhiều rồi không? Từ trước đến giờ tôi không hề hiểu lầm cậu và cậu ấy có quan hệ thân thiết gì gì đó… Hứa Hoài Thâm có ý tứ với cậu hay không thì người sáng suốt chắng lẽ lại nhìn không ra??"

Mấy lời này của Cam Niệm không khác gì một cây búa hung hăng đập vào lòng Hách An, cô vừa tức vừa thẹn nhưng vẫn cố gắng bình tĩnh nói:

"Thật ra tôi định nói với cậu Hứa Hoài Thâm thích những nữ sinh học hành giỏi giang, nếu cậu muốn được cậu ta thích thì việc đầu tiên phải nâng cao thành thích học tập của bản thân đi." Mà Hách An cô đứng ở Top 3, một vị trí gần với Hứa Hoài Thâm nhất.

Lời nói lơ đãng này chọc đúng chỗ đau của Cam Niệm, một lát sau Cam Niệm nhìn chằm chằm vào Hách An rồi cười nói:

"Cậu cứ học cho tốt đi, không cần phải vắt óc xen vào chuyện của người khác, cũng không cần nhọc lòng quan tâm thành tích của tôi, cậu vẫn nên cố gắng nghĩ cách để được Hứa Hoài Thâm để ý thì tốt hơn!"

Cam Niệm nói một thôi một hồi làm sắc mặt Hách An đen xì, sau đó cô trở về lớp, lúc đi đến chỗ ngồi đã thấy một lọ sữa chua vị caramel đặt ở trên bàn. Cam Niệm hỏi Huệ Hân Nhi sữa chua này ở đâu ra, Huệ Hân Nhi nhỏ giọng giải thích:

"Vừa rồi không phải nhìn cậu quá mệt mỏi hay sao? Tớ xuống quầy bán đồ ăn vặt thì gặp nhóm Hứa Hoài Thâm ở đó nên thuận tiện mang sữa chua tình yêu của cậu ta về giúp cậu. Cậu uống đi, uống xong lại có tràn trề động lực~~"

Cam Niệm nhéo má Huệ Hân Nhi, vui vẻ nói: *"Cảm ơn cậu nha, cậu đúng là tri kỉ của tớ."*

***

Tiết tự học buổi tối kết thúc, mọi người đều bắt đầu thu dọn sách vở, Cam Niệm nói Huệ Hân Nhi cứ về trước đi, cô ở lại nghiên cứu mấy bộ đề cương.

Hôm nay lời của Hách An đã đánh thức một phần ý chí chiến đấu trong Cam Niệm. Cô nhận ra bản thân mình cũng phải đủ ưu tú thì mới có thể xứng đôi với Hứa Hoài Thâm và tự tin nói thích cậu ấy.

Cô cần phải nỗ lực nhiều hơn nữa.

Mọi người trong lớp lục đục rời đi, Hứa Hoài Thâm cầm cặp sách đi đến cửa. Cậu dừng lại bước chân rồi quay đầu nhìn Cam Niệm đang vùi đầu làm bài tập, trong ánh mắt hiện lên cảm xúc khác thường…

Cam Niệm một mình ở trong lớp xem xong bộ đề cương, cô duỗi người cho đỡ mỏi rồi đứng dậy thu dọn đồ về ký túc xá.

Mới vừa về đến phòng, Cam Niệm đã nhận được tin nhắn của Lâm Thịnh:

[Cậu ngủ chưa?]

Sao Lâm Thịnh lại đột nhiên tìm cô?

[Tớ chưa, có chuyện gì vậy?]

[Cam Niệm, tớ biết một khóa học online cực kỳ tốt! Tác dụng không thể tưởng tượng nổi, tớ mới tham gia khóa học này mà đã có thể lọt vào top 30!]

*[Thật vậy sao?*icon kích động*]*

[Thật, khóa học này mới được mở lần hai, thời gian chỉ trong một tuần nên học phí không đáng kể.]

[Cầu chia sẻ!!!!]

Lâm Thịnh gửi tên khóa học cho Cam Niệm. Cam Niệm nhìn qua thì thấy không tồi, hơn nữa còn là khóa học về kiến thức tổng hợp, rất thích hợp với Cam Niệm.

Đúng lúc Cam Niệm cũng đang muốn bổ sung lại toàn bộ kiến thức nên lập tức đăng ký rồi trả lời tin nhắn Lâm Thịnh.

[Đa tạ huynh đệ, tiểu muội đã đăng ký học, hihi]

Lâm Thịnh đọc tin nhắn, sau đó quay đầu nhìn người đang đọc sách ở bên cạnh.

"Này, tớ đã hoàn thành tốt nhiệm vụ được giao! Cô ấy đã đăng ký khóa học rồi đó! Cậu hứa cuối tuần cho đi ăn gà rán thì không được quên đâu đấy!!"

Hứa Hoài Thâm gật đầu cam chịu.

***

Tối thứ bảy, Cam Niệm chuẩn bị sách giáo khoa, giấy nháp cùng bút chì rồi bật đèn học, đúng 8h đăng nhập vào khóa học xem livestream.

Cam Niệm thấy khóa học mà Lâm Thịnh đề cử quả thật không tồi, giáo viên giảng bài rất chi tiết, không khó để bắt kịp tiết tấu bài giảng, hơn nữa còn giúp cô thông suốt nhiều kiến thức bị vướng mắc trước đây.

Trong lúc giảng, giáo viên cho một đề vật lý điền vào chỗ trống và yêu cầu mọi người giải ngay tại chỗ trong vòng 3 phút, sau đó gửi đáp án lên đây để giáo viên kiểm tra.

Thời gian kết thúc, có mấy người viết đáp án gửi lên sóng trực tiếp, mọi người không ngờ… có đủ loại đáp án khác nhau. Mà Cam Niệm thì không giải được.

Giáo viên liếc mắt nhìn bình luận trên livestream, ông nói: *"Không tồi, đề này độ khó cao nhưng có bạn "X" làm đúng…"* Giáo viên bắt đầu hướng dẫn giải đề, tuy nhiên Cam Niệm nghe vẫn không hiểu.

Sau khi khóa học kết thúc, ma xui quỷ khiến thế nào Cam Niệm lại ấn vào trang cá nhân của bạn "X", không ngờ người này là một cao thủ, trên trang cá nhân của cậu ta không chỉ đăng những bộ đề nâng cao mà còn đưa thêm những phương pháp giải khác nhau.

Cam Niệm lướt một vòng, cô chợt nảy ra suy nghĩ nếu không hiểu phương pháp mà thầy giáo giảng thì thử hỏi bạn "X" này một chút xem sao?!

Cam Niệm ấn vào mục nhắn tin riêng: *[Chào bạn, xin lỗi đã làm phiền. Vừa nãy tớ có tham gia khóa học online với bạn, nhưng lúc giáo viên hướng dẫn giải thì tớ nghe không hiểu, không biết cậu có thể hướng dẫn tớ một lần nữa không?]*

Cam Niệm nghĩ nếu người này không trả lời thì cô sẽ đi hỏi Hứa Hoài Thâm, kiểu gì cậu ấy cũng biết.

Không ngờ bạn "X" kia lại trả lời cô!

Cậu ta gửi sơ lược các bước giải đề của mình, phương pháp không giống giáo viên nhưng lại dễ hiểu hơn.

Cam Niệm vui vẻ nói cám ơn, cô tự mình tính lại nhưng tính không ra đáp án đúng. Cô nhắn tin hỏi thì "X" bảo cô chụp lại các bước làm cho cậu ấy xem. Vài phút sau "X" nói ra nguyên nhân Cam Niệm tính sai, ngoài ra cậu còn tỉ mỉ giúp cô bổ sung thêm vài bước cho dễ hiểu.

Cam Niệm cảm động muốn rơi lệ: *[Cảm ơn bạn~~ Vất vả cho bạn rồi!]*

Sao lại có người nhiệt tình giúp cô như vậy chứ!!! T.T

Đầu bên kia rất nhanh trả lời: *[Không cần khách khí, sau này có gì không hiểu thì có thể nhắn tin hỏi tôi.]*

—ooOoo—

Tác giả có lời muốn nói:

Nói đến đây chắc mọi người đều biết bạn học X là ai rồi nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Trộm Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Bảo vệ cô

[Sao tớ có thể không biết xấu hổ như vậy được…]

[Không sao, tôi thích động não.]

Cam Niệm yên lặng tán thưởng cậu ta ở trong lòng. Cô thu dọn bút và giấy nháp trên bàn rồi quay sang nói với Huệ Hân Nhi: *"Hân Nhi, tớ kể cho cậu nghe, hôm nay tớ tham gia khóa học online đã gặp được một người cực kỳ lợi hại! Hơn nữa cậu ấy còn hướng dẫn tớ làm một đề rất khó, đúng là người tốt."*

Huệ Hân Nhi trêu ghẹo: *"Ai ui, cứ học giỏi là cậu đều thích nhỉ?"*

Cam Niệm lườm Huệ Hân Nhi: *"Thích gì mà thích, tớ chỉ cảm khái người ta lợi hại thôi, làm gì có chuyện tớ thích vì học giỏi."*

"Rồi rồi rồi, cậu chỉ thích mỗi lớp trưởng."

Cam Niệm không phủ nhận, cô toét miệng cười vui vẻ.

Học xong, Cam Niệm lên mạng thư giãn một chút, bỗng nhiên wechat hiện thông báo kết bạn, đối phương chú thích: Vệ Triển.

Cam Niệm không quen người này nên nhắn tin hỏi cậu ta là ai.

Đối phương trả lời: *[Cam Niệm, chào cậu! Tớ là Vệ Triển học cạnh lớp cậu hồi lớp10, hiện tại tớ mới chuyển tới thành phố T.]*

Cam Niệm dần dần nhớ ra người này, cậu ta rất cao lại khá đẹp trai.

Vệ Triển bổ sung: *[Tớ sẽ học cấp ba ở đây, bạn bè tại thành phố T cũng chỉ quen mỗi cậu, cho nên mới kết bạn để sau này có gì thì giúp đỡ lẫn nhau.]*

Cam Niệm cũng ngại phải từ chối, cô ấn đồng ý kết bạn, sau đó nói một hai câu ứng phó rồi không hàn huyên nữa.

***

Sáng sớm thứ hai, Cam Niệm đến lớp, tổ trưởng đang thu bài tập của mọi người. Bởi vì bài kiểm tra của Cam Niệm rất kém và bị giáo viên gọi đích tên, cho nên cô tính toán đọ kết quả bài tập với Hứa Hoài Thâm trước rồi mới nộp.

Sau khi Hứa Hoài Thâm đồng ý, Cam Niệm cầm vở bài tập của cậu lên xem, một lát sau cô ngạc nhiên quay đầu xuống: *"Hứa Hoài Thâm, phương pháp giải này của cậu cũng giống tớ."*

Lâm Thịnh thò mặt qua xem, biểu tình khiếp sợ: *"Cậu tự mình tính toàn bộ sao?"*

Cam Niệm gãi đầu giải thích: *"Không phải, tớ hỏi người khác."*

Ngày hôm qua cô đã hỏi bạn "X" cách giải bài này, cô hỏi cậu có cách giải nào đơn giản và dễ hiểu hơn trên mạng không, ai ngờ cậu ta thật sự đưa cho cô một công thức dễ áp dụng hơn.

Cô phát hiện cách tính của Hứa Hoài Thâm và bạn "X" giống nhau như đúc! Chẳng lẽ tư duy của những người học giỏi đều như nhau sao?

Giữa trưa, sau khi cơm nước xong xuôi, Cam Niệm đến phòng tập để tập múa một lát. Vừa đến trước cửa phòng tập, Cam Niệm nhận được tin nhắn của Khâu Lạc nói một chút nữa anh sẽ đi qua đây, tiện đường tìm cô có chuyện muốn nói.

Mười phút sau, Khâu Lạc xuất hiện ở cửa. Cam Niệm nhìn thấy anh thì lập tức trêu ghẹo:

"Hoàng Mao, anh đến rồi sao?" Bởi vì hôm nay đầu Khâu Lạc vẫn vàng hoe nên Cam Niệm càng thích trêu.

Khâu Lạc gõ đầu cô: *"Em nói tiếng người được không?"*

"Xùy…" Cô vỗ tay Khâu Lạc, *"Đừng có động tay động chân, mà anh tìm em làm gì?"*

"Được rồi, nói chuyện chính. Mẹ anh bảo cuối tuần này em đến nhà anh ăn cơm, bà ấy lâu rồi không được gặp em."

Cam Niệm gật đầu, cười hì hì: *"Được, đến lúc đó em sẽ gọi cho anh."*

Khâu Lạc cũng cười: "Nhắc đến ăn là em lập tức vui vẻ vậy sao?!"

"Tất nhiên rồi, dì nấu ăn rất ngon, em đương nhiên vui vẻ."

"Mà hôm nay em ở đây làm gì?"

"Em tập múa, mấy hôm nữa là đến tiệc văn nghệ rồi."

"Em được diễn ở tiệc văn nghệ trường sao?"

"Đúng vậy." Vẻ mặt Cam Niệm kiêu ngạo.

"Giỏi lắm, giỏi lắm." Khâu Lạc vỗ vai Cam Niệm, sau đó cậu nói mình còn có việc nên đi trước.

Khâu Lạc rời đi, Cam Niệm cũng trở lại phòng tập múa.

Hai người không hề phát hiện ra Hách An đang đứng ở chỗ khuất nhìn bọn họ.

Hách An cúi đầu nhìn ảnh chụp Cam Niệm và Khâu Lạc trên màn hình điện thoại di động rồi lạnh lùng nở nụ cười.

Lúc ăn cơm trưa xong, Hách An đi ngang qua đây thì tình cờ nhìn thấy Cam Niệm và Khâu Lạc đứng ở chỗ này. Cam Niệm ngoài miệng nói thích Hứa Hoài Thâm, nhưng lại mờ ám với nam sinh khác, hơn nữa đây cũng không phải là lần đầu tiên cô nhìn thấy Cam Niệm và Khâu Lạc ở riêng một chỗ.

Cô nhất định phải cho Hứa Hoài Thâm thấy rõ bộ dáng xinh đẹp đê tiện của Cam Niệm!

Nửa phút sau—

Hứa Hoài Thâm ở ký túc xá đang chuẩn bị nghỉ trưa, di động bỗng nhiên nhận được một tin nhắn từ số lạ.

[Cam Niệm và Khâu Lạc giữa trưa hẹn hò ở phòng tập múa, hai người rất thân mật.] Ngoài nội dung tin nhắn thì còn có vài bức ảnh kèm theo.

Hứa Hoài Thâm nhìn di động rồi chậm rãi nhíu mày.

***

Giờ học buổi chiều, Cam Niệm đến lớp nhưng Hứa Hoài Thâm vẫn chưa đến. Cô ngồi vào chỗ, Huệ Hân Nhi lập tức đưa cốc trà chanh cho cô:

"Uống đi, tớ mời."

Cam Niệm vui vẻ ôm chặt bạn cùng bàn: *"Woaaa… Cảm ơn Hân Nhi, sao cậu lại biết tớ đang khát."*

"Tớ nghĩ cậu đến phòng tập múa sẽ rất vất vả, thế nên mới mua cho cậu cốc nước."

"Vậy ngày mai tớ sẽ mời cậu trà sữa." Cam Niệm cắm ống hút, cô uống một ngụm thật to rồi nhìn bàn trống không ở phía sau: *"Sao muộn như vậy mà Hứa Hoài Thâm còn chưa tới…"*

Cô quay sang nhìn Huệ Hân Nhi: *"Tối nay có khả năng tớ không ăn cơm cùng các cậu được, tớ muốn hẹn bạn ăn cơm."*

Nhìn Cam Niệm cười phơi phới như gió xuân, Huệ Hân Nhi lập tức đoán ra được người kia là ai, *"Quan hệ giữa cậu và lớp trưởng phát triển nhanh chóng quá nha, đã đến giai đoạn hẹn hò ăn cơm rồi sao?"*

"…Không phải, tớ còn chưa hẹn được Hứa Hoài Thâm ăn cơm đâu, không biết cậu ấy có đồng ý hay không. Lần này tớ muốn mời ăn bữa cơm để nhờ cậu ấy… phụ đạo cho kỳ thi sắp tới."

Đầu tháng sau đã là kỳ thi giữa kỳ, Cam Niệm hy vọng mình có thể lội ngược dòng đồng thời dùng thành tích vả vào mặt đám người Hách An kia. Cho nên cô phải cực kỳ nỗ lực, nếu được Hứa Hoài Thâm giúp đỡ thì khẳng định kết quả sẽ càng tốt hơn nữa.

"Tớ cảm thấy lớp trưởng nhất định sẽ giúp cậu, cậu yên tâm đi."

Cam Niệm tươi cười gật đầu, lúc này Hứa Hoài Thâm và Lâm Thịnh mới tiến vào từ cửa sau.

Hứa Hoài Thâm vừa ngồi xuống, Cam Niệm lập tức quay đầu chào hỏi với cậu:

"Hứa Hoài Thâm, buổi chiều tốt lành." Cô chống một tay lên cằm, đôi mắt sáng ngời nhìn cậu.

Hứa Hoài Thâm ngước mắt nhìn cô, cậu khẽ *"Ừm"* một tiếng.

Cam Niệm còn định nói thêm gì đó thì Hách An đã đi tới, giọng điệu mềm mại nói với Hứa Hoài Thâm:

"Lớp trưởng, cô giáo chủ nhiệm bảo chúng ta xuống lầu tìm cô."

Hứa Hoài Thâm đứng dậy rời khỏi vị trí, Hách An theo sát phía sau, trước khi rời đi cô còn nhìn thoáng qua Cam Niệm, đáy mắt hiện lên sự kiêu ngạo cùng khiêu khích.

Cam Niệm nhìn bóng dáng rời đi của Hứa Hoài Thâm, mí mắt đột nhiệt "giựt giựt" vài cái, không hiểu sao trong lòng cô cứ thấy có gì đó không đúng.

Cam Niệm hỏi Lâm Thịnh: *"Cậu có cảm thấy tâm tình Hứa Hoài Thâm không được tốt lắm không? Tớ thấy cậu ấy có chút khác thường."*

Lâm Thịnh nghĩ lại trước khi rời khỏi ký túc xá, Hứa Hoài Thâm nhận một cuộc điện thoại, hình như người gọi đến là mẹ cậu ấy… nhưng cậu không dám đoán bừa, cũng không dám nói linh tinh với người khác, vì thế cậu chỉ có thể nói:

"Tớ cũng không biết, có thể là buổi trưa cậu ấy ngủ không đủ giấc nên khi tỉnh dậy có chút cáu kỉnh."

"Ừm, có khả năng là vậy." Cam Niệm cũng cảm thấy mình đã suy nghĩ nhiều.

Buổi chiều thoáng cái qua đi, bốn tiết học rất nhanh kết thúc, Cam Niệm thu dọn sách vở rồi nhỏ giọng gọi người phía sau:

"Hứa Hoài Thâm—"

"Làm sao vậy?" Đương sự ngừng động tác trên tay, cậu ngẩng đầu nhìn người trước mặt.

"Tối nay cậu đi ăn cùng tớ nha! Bên cạnh trường có quán mì Nhật mới khai trương, tớ đã ăn thử rồi, hương vị rất ngon."

Cam Niệm tràn đầy chờ mong nhưng vài giây sau lại nhận được lời cự tuyệt từ cậu: *"Không được, tối nay tôi có chút việc rồi."*

Ánh sáng nơi đáy mắt Cam Niệm dường như bị một chậu nước dập tắt, cảm giác thất vọng gắt gao quấn chặt trong lòng cô, sau một lúc cô mới cười nói:

"Vậy tối nay cậu nhớ ăn cơm đầy đủ nhé, lần khác chúng ta đi ăn vậy."

Hứa Hoài Thâm gật gật đầu, chuông tan học vang lên, cậu nhanh chóng cầm cặp sách đi ra khỏi phòng học.

Cam Niệm thở dài nói với Huệ Hân Nhi: *"Đi thôi, tớ và các cậu đi ăn cơm."*

"A??? Lớp trưởng cậu ấy…"

"Cậu ấy không rảnh, đã đi trước rồi."

Huệ Hân Nhi nhìn bộ dáng ủ rũ của Cam Niệm, cô nhéo gương mặt cô bạn và trấn an:

"Không sao đâu, chúng ta cùng nhau đi ăn."

"Ừm."

Ngải Minh chạy tới tìm bọn cô, ba người cùng nhau đi xuống lầu.

Suốt quãng đường đi, Cam Niệm không nói gì, Ngải Minh hỏi cô bị làm sao, Huệ Hân Nhi bèn giải thích nguyên nhân.

Ngải Minh xua tay nói, *"Chuyện này có gì mà phải buồn? Không phải chỉ là rủ không thành công thôi sao?! Lần sau cậu lại rủ tiếp là được, còn giờ hãy nghĩ là người ta thật sự có việc."*

Cam Niệm ngẫm lại cũng có thể do mình suy nghĩ quá nhiều.

Ba người cùng nhau tiến vào quán rồi chọn một vị trí gần cửa sổ. Một lát sau, Tần Ý một mình đi đến.

Tần Ý gọi cơm xong, quay đầu lại lập tức thấy nhóm Cam Niệm, Ngải Minh cũng thấy cô nên bọn họ đã kêu cô lại đây ngồi cùng.

"Thật không ngờ tiểu công chúa lại một mình đi ăn cơm!!!" Ngải Minh cười nói.

Trong số những người ở ký túc xá, quả thực Tần Ý có bệnh công chúa. Cam Niệm là người đầu tiên gọi Tần Ý là tiểu công chúa, sau đó mọi người trong ký túc xá cũng gọi cô như vậy. Mới đầu Tần Ý cực lực phản đối, về sau nghe nhiều thành thói quen.

Tần Ý bĩu môi: *"Bạn của tớ đều có việc đi ra ngoài."* Bình thường Tần Ý luôn đi cùng nhóm bạn thân, cho nên cô không hay ăn cơm cùng với nhóm Cam Niệm.

"Vừa vặn lâu rồi bốn người chúng ta không ăn cơm cùng nhau." Huệ Hân Nhi nói.

Tần Ý gật đầu, sau đó đột nhiên nhìn về phía Cam Niệm, biểu cảm có chút vi diệu.

Cam Niệm cũng nhận ra, *"Làm gì mà nhìn tớ chằm chằm như vậy?!"*

Tần Ý ngập ngừng hỏi: *"Cam Niệm, hiện tại cậu vẫn thích Hứa Hoài Thâm chứ?"*

"... Không thích cậu ấy thì thích ai?" Cam Niệm buồn bực, *"Sao đột nhiệt cậu lại hỏi tớ chuyện này?!"*

Tần Ý nhíu mày, nhỏ giọng nói: *"Vậy cậu và Khâu Lạc kia có quan hệ gì?"*

Cam Niệm không hiểu hỏi lại: *"Tớ với anh ấy? Có chuyện gì vậy?"*

"Cậu và Khâu Lạc... có phải có quan hệ mờ ám hay không?"

"???" Cam Niệm càng nghe càng không hiểu gì.

Ngải Minh đẩy khuỷu tay Tần Ý, *"Tiểu công chúa, cậu có thể nói cho xong trong một lần luôn không?"*

Tần Ý thở dài, cô liếc mắt nhìn xung quanh thấy không có người quen thì mới mở miệng:

"Chiều nay tớ nghe một người bạn nói Hách An nhìn thấy cậu và Khâu Lạc hẹn hò ở phòng tập, sau đó... cậu ta chụp ảnh bọn cậu gửi cho Hứa Hoài Thâm, nói là các cậu có quan hệ mờ ám."

Cam Niệm: *"???!!!"*

Tần Ý tiếp tục bổ xung: *"Chuyện này do chính miệng Hách An kể với bạn thân, nhưng cô bạn thân kia cũng có quan hệ không tồi với tớ, cho nên mới kể tớ nghe chuyện này. Tớ thấy chuyện này tám, chín phần thật thật. Hách An là một người rất có tâm cơ, cậu ta không ít lần làm những chuyện như này, trước kia tớ cũng từng rơi vào bẫy của cậu ta."*

Ngải Minh nghe xong thì cực kỳ tức giận: *"Mẹ nó nữa, Hách An đúng là loại không biết xấu hổ! Bề ngoài thì ra vẻ ngoan ngoãn tử tế, vậy mà cả ngày toàn làm mấy chuyện khiến người ta ghê tởm!"*

Tần Ý nói: *"Cậu ta vì mục đích của bản thân sẽ không từ một thủ đoạn nào, không phải cậu ta thấy Cam Niệm và Hứa Hoài Thâm thân thiết với nhau sao? Chính vì vậy mới cố tình châm ngòi ly gián."*

Cam Niệm nghe xong cũng tức giận đến phát run. Cô cầm lấy cặp sách rồi đứng dậy, giọng nói tràn đầy phẫn nộ:

"Tớ đi tìm Hứa Hoài Thâm để giải thích."

"Này, cậu còn chưa có ăn đâu..." Huệ Hân Nhi chưa nói xong thì Cam Niệm ra chạy ra khỏi tiệm cơm.

Cô bước nhanh về phía trường học, ngoài mặt cô bình tĩnh nhưng trong lòng lại cực kỳ hoảng hốt. Khó trách chiều nay tâm tình Hứa Hoài Thâm không được tốt lắm... khó trách cậu không muốn đi ăn cùng cô. Nếu như cậu tin lời Hách An nói cô và Khâu Lạc có gì đó, vậy chẳng phải sự nỗ lực suốt thời gian qua của cô đều uổng phí sao?!

Cam Niệm xuyên qua đám đông, nhìn dòng người đi qua đi lại, trong đầu cô chỉ có duy nhất một suy nghĩ — phải tìm được Hứa Hoài Thâm.

Cô biết Hứa Hoài Thâm để ý đến cô, cho nên cô càng muốn giải thích rõ ràng với cậu.

Đi đến cổng trường, phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng kêu to:

"Cam Niệm—"

Cam Niệm quay đầu lập tức nhìn thấy một nam sinh, cánh tay cậu ta xăm hình kín mít, miệng ngậm phì phèo điếu thuốc, bên cạnh còn có mấy người bạn, vừa nhìn đã thấy giống đám côn đồ.

Nam sinh nhả khói thuốc rồi dập tắt điếu thuốc dưới chân, cậu cười cười đi đến trước mặt Cam Niệm:

"Cậu còn nhớ tôi không? Tôi chính là Vệ Triển — người đã kết bạn trên wechat với cậu."

Cam Niệm nhớ tới buổi tối hôm nọ, cậu ta nói từng học cạnh lớp cô và bây giờ thì mới chuyển đến thành phố T. Cô đem hình ảnh trong trí nhớ so sánh với tên côn đồ trước mặt, quả thực đúng là Vệ Triển.

Hiện tại tâm tình Cam Niệm không tốt, cô cũng không rảnh cùng cậu ta nói chuyện phiếm: *"Ừm, cậu có chuyện gì không?"*

Vệ Triển vuốt mái tóc, ngượng ngùng cười: *"Cam Niệm, cậu ăn cơm chưa? Tôi mời cậu đi ăn."* Thật ra Vệ Triển đã thích Cam Niệm từ lâu, gần đây cậu hay nhắn tin qua mạng cho Cam Niệm nhưng cô thường xuyên không trả lời, cho nên cậu mới tính toán đến tận nơi tìm cô, quyết tâm theo đuổi cho bằng được.

"Bây giờ tớ có việc rồi, thật xin lỗi."

Vệ Triển mím môi, tiến lên trước một bước: *"Cam Niệm, tốt xấu gì chúng ta cũng là bạn học, quen nhau lâu như vậy… mà cậu vẫn sợ tôi sao?"*

"Vệ Triển, hôm nay tớ thật sự không rảnh." Cam Niệm giữ khoảng cách với cậu, *"Tớ phải đi rồi."*

Vệ Triển giữ chặt tay cô, *"Cậu vội như thế làm gì?"* Đám bạn ở phía sau cậu ta thấy một màn này thì nhe răng cười vui vẻ.

Cam Niệm lập tức thoát khỏi tay Vệ Triển, cô cau mày, vừa định mắng người thì Hứa Hoài Thâm đột nhiên xuất hiện trong tầm nhìn.

Cậu nắm lấy cổ tay cô rồi kéo về phía sau, đợi đến khi Cam Niệm phản ứng lại thì đã được cậu bảo vệ ở sau người.

Cam Niệm nhìn bóng lưng dày rộng của cậu cùng hơi ấm truyền đến từ cổ tay làm cô vừa vui mừng vừa khiếp sợ.

Sao cậu ấy lại có thể xuất hiện ở đây?!

Hứa Hoài Thâm vừa xong việc, cậu ra cổng trường chuẩn bị đi ăn cơm thì từ xa xa đã thấy Cam Niệm đứng cùng với mấy tên côn đồ.

Trong lòng Hứa Hoài Thâm trầm xuống, cậu bước nhanh về phía Cam Niệm.

Cậu nhìn Vệ Triển, môi mỏng hơi mím, giữa hai hàng lông mày ẩn chứa sự nguy hiểm cùng tức giận.

Khí thế mạnh mẽ trên người Hứa Hoài Thâm làm tâm tình Vệ Triển khó chịu: *"Cậu là ai?"*

Giọng Hứa Hoài Thâm lạnh như băng: *"Tôi phải hỏi cậu mới đúng."*

Vệ Triển mặt không đổi sắc nói: *"Tôi học cùng Cam Niệm hồi lớp mười, chúng tôi biết nhau lâu rồi."*

Cam Niệm thò đầu ra nói: *"Không phải! Hứa Hoài Thâm, tớ không hề biết người này, cậu ta quấy rầy tớ!"*

Sắc mặt Vệ Triển thay đổi, cậu vừa định phản bác thì Hứa Hoài Thâm âm trầm nói:

"Cậu muốn gây chuyện ngay trước cổng trường học? Phía trước chính là phòng bảo vệ, cậu có muốn đến đó một chuyến hay không?"

—ooOoo—

Tác giả có lời muốn nói:

Ngày mai chúng ta hãy cùng nhau xem Hứa Hoài Thâm bóc lớp mặt nạ của Hách An! Lục trà biểu quả thực cần phải giải quyết!

Bạn đang đọc truyện *Trộm Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Nhìn trộm

"Đm…" Vệ Triển không nhịn được mà chửi tục, cậu cũng biết nếu gây chuyện ở đây thì người bất lợi chính là cậu, dù sao chỗ này cũng là địa bàn của người ta.

Vệ Triển đang định đi thì bị Hứa Hoài Thâm gọi lại:

"Tôi cảnh cáo cậu, lần sau còn tới đây quấy rầy Cam Niệm thì tôi sẽ không để cậu đi dễ dàng như vậy đâu."

Sau khi Vệ Triển rời đi, Hứa Hoài Thâm mới ý thức được mình vẫn còn đang nắm cổ tay Cam Niệm. Cậu lập tức buông ra, ánh mắt bối rối, ho lên vài tiếng.

Khoé môi Cam Niệm cong cong, đôi mắt rực sáng nhìn cậu:

"Cảm ơn cậu nha. Người vừa nãy thật ra trước đây học ngay cạnh lớp tớ, nhưng tớ và cậu ta không hề thân thiết, không hiểu tại sao cậu ta lại đến tận đây tìm tớ."

Hứa Hoài Thâm khẽ chớp mắt, giọng nói có chút dịu dàng: *"Cậu không sao là tốt rồi."*

Cam Niệm nhớ tới nguyên nhân mình tìm Hứa Hoài Thâm, cô vội vàng nói:

"Vừa rồi tớ đang đi tìm cậu, tớ có chuyện quan trọng muốn nói với cậu."

"Hửm?"

"Có phải hôm nay cậu nhận được một tin nhắn bôi nhọ quan hệ của tớ và anh Khâu Lạc?"

Hứa Hoài Thâm gật đầu, Cam Niệm liền sốt ruột giải thích: *"Thật sự không phải vậy, tớ và anh ấy chỉ là bạn bè bình thường! Bởi vì trước đây bọn tớ là hàng xóm cho nên hai nhà chơi cũng thân thiết, tớ không hề thích anh ấy, mà chỉ coi anh ấy như anh trai. Tớ nghĩ... hôm nay cậu không muốn đi ăn cùng tớ là vì chuyện này, cho nên tớ mới vội vàng đi tìm cậu để làm sáng tỏ mọi chuyện... tớ không muốn cậu hiểu lầm."*

Vừa mới nói dứt lời, Cam Niệm thấy khoé miệng Hứa Hoài Thâm dường như kéo lên thành một đường cong rất nhỏ, tiếp đó là giọng nói trầm thấp dễ nghe truyền đến bên tai cô:

"Cả ngày nay cậu toàn nghĩ linh tinh cái gì vậy?"

Cam Niệm sửng sốt: *"???"*

"Tôi không có hiểu lầm."

"Nhưng mà chiều nay... tớ cảm thấy tâm trạng cậu không được tốt lắm."

Cậu nhướn mi, bất đắc dĩ nói: "Tối nay Đoàn Trường có việc tìm tôi, cho nên tan học tôi đã lập tức đi tìm anh ta. Buổi chiều tâm tình không tốt, nguyên nhân xuất phát từ tôi chứ không hề liên quan đến cậu, hiểu chưa?"

Cậu dịu dàng nói từng câu từng chữ trấn an tâm trạng lo lắng của Cam Niệm, khiến cô chậm rãi bình tĩnh trở lại.

Cam Niệm cong môi cười, mặt mày trong trẻo mang theo vui vẻ: *"Vậy là từ đầu đến cuối cậu đều tin tưởng tớ sao?"*

Hứa Hoài Thâm im lặng ba giây, giọng nói kiên định rõ ràng rơi vào lỗ tai Cam Niệm: *"Đúng vậy."*

Từ lúc nhận được tin nhắn cho đến bây giờ cậu đều không hề nghi ngờ cô. Cậu biết có người cố tình bịa đặt hãm hại, hơn nữa cậu cũng biết tình cảm của Cam Niệm đối với cậu như thế nào. Một người đơn thuần thẳng thắn như cô ấy, chắc chắn không làm ra loại chuyện như kia.

Cam Niệm im lặng cười, tảng đá trong lòng rốt cuộc cũng rơi xuống đất.

Hứa Hoài Thâm nhìn đồng hồ, *"Cậu ăn gì chưa?"*

"Tớ chưa... vừa rồi sốt ruột chạy đi tìm cậu nên còn chưa ăn."

"Đi thôi, chúng ta đi ăn cơm."

"Cậu cũng chưa ăn sao? Vậy chúng ta đi ăn mì Nhật đi?" Cô túm lấy tay áo Hứa Hoài Thâm, người kia bèn nhanh chóng gật đầu.

Hai người cùng nhau đến quán mì, bọn họ gọi xong đồ rồi ngồi xuống đợi.

Cam Niệm lấy giấy lau bàn, Hứa Hoài Thâm ngồi đối diện lên tiếng hỏi:

"Cam Niệm, cậu nói cho tôi biết tên người hôm nay đã gửi tin nhắn, chắc hẳn cậu biết rõ người đó."

Cam Niệm hơi dừng lại động tác rồi nhẹ giọng mở miệng: *"Là Hách An."*

Cô ngẩng đầu nhìn cậu, thấy sắc mặt cậu càng trầm xuống, "*Hứa Hoài Thâm, cậu..."*

"Chuyện này giao cho tôi xử lý, tôi sẽ tự mình nói rõ ràng với cậu ta."

Cam Niệm gật đầu, cô tin tưởng cậu sẽ giải quyết ổn thoả và không để cô phải chịu oan ức. Cô chống cằm nhìn cậu, *"Được rồi, mặc kệ Hách An đi, đừng để cậu ta ảnh ưởng đến tâm trạng ăn uống của chúng ta. Đúng rồi, cậu có thể giúp tớ một việc hay không?!"*

"Việc gì vậy?"

"Chính là... sắp tới cậu có thể phụ đạo cho tớ được không? Sắp đến kỳ thi giữa kỳ rồi, tớ muốn mình đạt được kết quả thật tốt. Kể cả cậu muốn thu phí cũng được, hoặc dùng cách khác để tớ cảm ơn cậu cũng đều được."

Hứa Hoài Thâm hứng thú hỏi: *"Cậu nói cách khác là cách như nào?"*

"Ví dụ như mỗi ngày tớ đều khiến cậu vui vẻ, sau đó quanh quẩn bên cạnh cậu... Cậu nghĩ xem chuyện này có phải rất tốt không?!"

Cam Niệm nói chuyện khiến lỗ tai người nghe như được nhét đường, Hứa Hoài Thâm không biết phải làm sao với mấy lời múa bút thành văn của cô, mỗi lần nghe là cậu lại luống cuống tay chân.

Cũng may người nói những lời này lại là Cam Niệm, cho nên cậu không thể nào tức giận nổi.

***

Trước khi đến giờ tự học buổi tối, Hách An đã lên lớp để làm bài tập, lúc này có một bạn học gọi cô:

"Hách An, Hách An!"

"Làm sao vậy?"

Vẻ mặt bạn học hưng phấn chạy tới rồi nhỏ giọng nói:

"Lớp trưởng ở ngoài cửa tìm cậu, cậu ấy nhờ tớ gọi cậu ra ngoài. Tớ thấy trong tay lớp trưởng còn cầm một lọ sữa chua, chắc chắn là đưa cho cậu!"

Hách An lập tức buông bút, cô vui sướng hỏi: *"Thật vậy hả?"* Hứa Hoài Thâm vậy mà lại chủ động tìm cô?!

"Mau ra ngoài đi~~" Bạn học vỗ vai cô, *"Tớ thấy cậu ấy dường như rất sốt ruột muốn gặp cậu."*

Hách An vội vàng đứng lên, cô sửa lại mái tóc, "Quần áo của tớ không vấn đề gì chứ…"

"Không đâu, đẹp lắm."

Hách An hít sâu mấy hơi, sắc mặt cũng đã đỏ bừng, cô vén mái tóc ra sau tai rồi chậm rãi đi ra ngoài, quả thực nhìn thấy Hứa Hoài Thâm đứng đợi ở hành lang.

Cô vui vẻ đi đến gần, *"Lớp trưởng—"*

Hứa Hoài Thâm liếc mắt nhìn cô, giọng điệu lạnh băng hơn rất nhiều so với tưởng tượng của Hách An:

"Cậu đi theo tôi."

Hứa Hoài Thâm dẫn Hách An đến chỗ hành lang không người, tim cô đập càng nhanh khi nhìn vào mắt cậu:

"Lớp trưởng, cậu muốn nói chuyện gì riêng tư với tớ sao?"

"Tin nhắn lúc trưa nay là do cậu gửi đúng không?"

Hách An kinh ngạc: *"Tin… tin nhắn gì cơ?"*

"Tin nhắn và ảnh chụp về Cam Niệm cùng một nam sinh. Hách An, cậu đừng giả vờ nói không biết."

Hách An mím môi thừa nhận: *"Đúng là tớ gửi, nhưng tớ không hề có ác ý! Tớ chỉ muốn cho cậu thấy rõ bộ mặt thật của Cam Niệm."*

Hứa Hoài Thâm bật cười, *"Muốn tôi thấy rõ sao? Nhưng thật ra tôi lại thấy rõ được cậu là loại người như thế nào."*

Sắc mặt Hách An trắng bệch, cô cắn răng nhìn người trước mặt, *"Hứa Hoài Thâm, tại sao cậu không chịu hiểu… tôi rõ ràng cũng…"*

Hai chữ *"Thích cậu"* còn chưa kịp nói ra thì đã bị Hứa Hoài Thâm ngắt lời: *"Tôi đối với cậu như thế nào, cậu là người rõ ràng nhất. Nếu cậu vẫn còn ôm kỳ vọng, vậy tôi chính thức nói thẳng cho cậu biết — tôi không hề có ý tứ gì với cậu, cậu cũng đừng tự mình đa tình. Còn nữa… đừng có gây phiền toái cho Cam Niệm."*

Hách An khiếp sợ, tại sao cậu ta lại để ý Cam Niệm như thế?

"Cậu ta có cái gì tốt?!" Giọng nói cô nghẹn ngào, *"Tớ học giỏi hơn cậu ta, ưu tú hơn cậu ta, tại sao cậu lại không chịu để ý đến tớ?!"*

"Đừng đem tiêu chuẩn của cậu áp đặt lên người khác!"

Hách An cúi đầu, cô không cam lòng nắm chặt tay, trên đỉnh đầu vẫn còn tiếp tục vang lên giọng nói của Hứa Hoài Thâm: *"Còn một chuyện này nữa, tôi biết rõ cậu là người trộm giày múa của Cam Niệm. Tôi hy vọng hôm nay là lần cuối cùng, nếu cậu còn tiếp tục đâm sau lưng thì chuyện sẽ không đơn giản như thế này đâu."* Thật ra ngày ấy lúc Hứa Hoài Thâm đi ra ngoài giúp Cam Niệm tìm giày, cậu đã nhìn thấy Hách An đem giày múa của Cam Niệm vứt ở thùng rác rất xa trường học.

"Cậu…" Hách An không ngờ việc mình làm lại bị cậu phát hiện!

Hứa Hoài Thâm trực tiếp lướt qua người Hách An, còn Hách An tức giận lau nước mắt, trong lòng cảm thấy vô cùng thất bại.

Quả nhiên trong mắt cậu ta, cô không khác gì một thằng hề lén lút làm mấy chuyện dơ bẩn.

Hách An mang theo đôi mắt hồng hồng trở lại lớp, cô nhìn thoáng qua chỗ ngồi của Hứa Hoài Thâm, lúc này cô mới phát hiện ra lọ sữa chua mà cậu ta cầm trên tay đang lẳng lặng nằm trên mặt bàn Cam Niệm.

***

Tối thứ bảy, Hứa Hoài Thâm, Lâm Thịnh và mấy nam sinh khác trong khối 11 hẹn nhau đánh bóng rổ. Bọn họ đều học cùng tiết thể dục, cho nên thường xuyên gặp nhau ở sân bóng, thêm nữa kỹ thuật đánh bóng đều không tồi, vì vậy ngẫu nhiên trở thành bạn bè. Mỗi khi có thời gian rảnh, bọn họ lập tức hẹn nhau cùng đi đánh bóng.

Sau khi khởi động xong, một nam sinh cao to có biệt danh là "Chuột" hếch cằm lên nói: *"Tôi muốn cùng một đội với Hứa Hoài Thâm, nếu không các cậu nhất định sẽ bắt nạt tôi."* Trong số mấy người này thì Hứa Hoài Thâm là người có kỹ thuật tốt nhất, vì thế mọi người đều thích chung đội với cậu.

"Mẹ nó, cậu lăn ra chỗ khác đi, ai bắt nạt ai còn chưa biết đâu!" Một nam sinh khác cười cười cầm lấy bóng ném vào người cậu ta.

"Tối nay ai thua phải mời ăn đêm!"

"Được, bọn tôi sợ cậu chắc?!"

Hứa Hoài Thâm nhìn bọn họ đùa giỡn thì cũng cười theo. Tất cả cùng vận động cho nóng người rồi bắt đầu thi đấu.

Từ ngoài nhìn vào thì Hứa Hoài Thâm là người nổi bật nhất trên sân.

Cậu mặc bộ thể thao màu trắng sát nách làm lộ ra cánh tay gầy nhưng rắn chắc, động tác dẫn bóng linh hoạt không khác gì một con sói đang yên lặng theo sát con mồi, cậu dễ dàng lướt nhanh qua hàng phòng thủ, sau đó đạp mạnh hai chân rồi bật nhảy thẳng lên, chuẩn xác ném bóng vào rổ.

Từ nhỏ Hứa Hoài Thâm đã thích đánh bóng rổ, nhưng do tính cách tương đối quái gở nên cậu thường xuyên đánh bóng rổ một mình, đôi khi tâm trạng không tốt cũng sẽ dùng bóng rổ để phát tiết cảm xúc.

Giữa không vắng lặng, chỉ có bọn họ đang hừng hực dẫn bóng trên sân.

…

Trận đấu kết thúc, không thể nghi ngờ đội thắng cuộc chính là Hứa Hoài Thâm.

Chuột mồm to thở phì phò rồi nói với hai người khác: *"Tối nay đi ăn nướng BBQ, các cậu không được chơi xấu."*

"Đi thì đi, ai chơi xấu như cậu đâu." Chu Minh lên tiếng, cậu chính là bạn bè tốt của Chuột.

Hứa Hoài Thâm cũng thở phì phò, cậu cầm khăn bông lau mồ hồi trên mặt và trên lưng, phần lưng đều ướt đẫm sau một hồi vận động kịch liệt.

Chu Minh nói muốn đi mua nước, Chuột cũng đi theo cậu ta, còn lại vài người thì ở sân bóng nói chuyện phiếm. Bọn họ nói một hồi bèn chuyển sang đề tài tình cảm.

"Anh Thâm, cậu không định yêu đương gì sao? Hồi lớp mười tôi đã quen hai bạn gái rồi đó, vậy mà cậu vẫn còn ngây thơ thế kia."

Lâm Thịnh không nhịn được mà cười to, *"Ha ha, tra nam này, cậu làm sao có thể đánh đồng đại ca Thâm của chúng ta với nam sinh nhỏ ngây thơ được?!"*

Hứa Hoài Thâm liếc Lâm Thịnh một cái, còn người bị gọi là tra nam lập tức phản bác:

"Mẹ kiếp, tôi "tra" lúc nào hả? Tôi là đang tự do yêu đương."

Lâm Thịnh *"Xuỳ"* một tiếng, *"Đại ca Thâm không giống cậu, cho dù có nhiều nữ sinh theo đuổi thì cậu ta vẫn chăm chỉ học hành để vào Thanh Hoa – Bắc Đại, làm gì có chuyện yêu sớm."*

Hứa Hoài Thâm thường xuyên trở thành đề tài trung tâm, cho nên cậu cũng lười phản ứng, mặc kệ cho bọn họ tự do ngôn luận.

Một lát sau, Chuột và Chu Minh quay trở lại, bọn họ vừa về đến nơi đã kích động:

"Trời ơi, các cậu đoán xem bọn tôi mới vừa nhìn thấy gì?"

"Thấy gì? Chắc lại đụng phải mấy đôi hẹn hò chứ gì?" Lâm Thịnh cười cười.

"Không phải! Lúc bọn tôi trở về có đi ngang qua phòng tập vũ đạo, nhìn vào trong thì thấy một em gái nhỏ cực kỳ xinh đẹp đang khiêu vũ! Mẹ kiếp dáng người kia! Đẹp! Quá là đẹp!" Phòng luyện vũ đạo ở ngay tầng một, rất gần sân bóng rổ.

Chu Minh cũng gật gật đầu, *"Thật sự không lừa các cậu! Cô ấy nhảy rất sống động, eo nhỏ kia…"*

"Sao hai cậu lại đáng khinh như vậy… ha ha ha ha ha…."

Mấy nam sinh cười rất vui vẻ, duy nhất chỉ có Hứa Hoài Thâm là ngửa đầu uống nước, dáng vẻ ngoảnh mặt làm ngơ.

Mọi người ở đây cũng không thấy lạ, dù sao từ trước đến giờ Hứa Hoài Thâm cũng không có hứng thú với nữ sinh.

Sau khi nghỉ ngơi đủ rồi, bọn họ kéo nhau đi ra ngoài chơi, dưới sự lôi kéo của mọi người, Hứa Hoài Thâm đành phải đi theo.

Đi được nửa đường, Chuột cùng Chu Minh và đám người lại ồn ào muốn đi qua phòng vũ đạo để xem mặt em gái nhỏ xinh đẹp, cuối cùng bọn họ chọn đường đi qua trước phòng vũ đạo.

Mấy nam sinh từ xa đã nghe thấy tiếng nhạc, Chu Minh nói em gái nhỏ hình như nhảy Street Dance.

Đến phòng vũ đạo, mấy nam sinh lén lút thò đầu nhìn xuyên vào trong qua ô cửa kính, người nào không biết còn tưởng bọn họ là trộm.

Hứa Hoài Thâm đứng ở phía sau bọn họ, vẻ mặt vừa đen xì vừa bất lực, nhìn mấy tên ngốc này khiến trong lòng cậu hiện lên hai chữ… Mất mặt!

Lâm Thịnh cũng đi lên xem náo nhiệt, đến khi nhìn thấy mặt nữ sinh thì cậu lập tức ngây dại:

"Trời… sao có thể là Cam Niệm?!!"

Lâm Thịnh vừa dứt lời, Hứa Hoài Thâm theo bản năng ngẩng đầu nhìn vào trong, quả nhiên cậu thấy một bóng hình quen thuộc…

Cam Niệm buộc tóc đuôi ngựa, cô mặc một chiếc áo ngắn tay màu xanh nước biển cùng chiếc quần đùi màu đen, cánh tay dài trắng trẻo, quần áo bó làm lộ ra vòng eo mảnh khảnh cùng đôi chân dài thẳng tắp.

Cô đi theo tiết tấu mãnh liệt của âm nhạc, thậm chí có động tác còn mang theo vẻ sexy gợi cảm.

Đẹp đến nỗi không thể rời mắt…

—ooOoo—

Tác giả có lời muốn nói:

Thâm Thâm giả vờ đứng đắn: "Nhìn lén cái gì chứ, không phải chỉ là một nữ sinh đang nhảy thôi sao? Quá là mất mặt!"

Thâm Thâm lúc về đêm: cậu bị một người nào đó làm cho điên đảo mất ngủ cả đêm.

Bạn đang đọc truyện *Trộm Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 16: Trêu chọc cậu

Hứa Hoài Thâm nhìn chằm chằm trong chốc lát, sau đó cậu mất tự nhiên rời mắt đi chỗ khác, đáy lòng đột nhiên dâng lên xúc cảm khô nóng không thể nói thành lời, cổ họng khô khốc khiến cậu có chút miệng đắng lưỡi khô.

Cam Niệm nhảy ở trong phòng tập, tiếng nhạc vừa kết thúc thì Cam Niệm mới nghe được tiếng động sau lưng, cô quay đầu thấy có mấy nam sinh đứng ở cửa sổ thì hơi hoảng sợ.

Cam Niệm vội vàng mở cửa đi ra ngoài, ánh mắt cô dừng lại ở người đứng phía sau cùng, nhất thời liền ngây người, *"… Hứa Hoài Thâm?"*

Những nam sinh khác bị phản ứng của Cam Niệm làm cho khiếp sợ, bọn họ liếc mắt nhìn nhau… chẳng lẽ em gái nhỏ này lại… lại… lại là một trong số muôn vàn những bông hoa đào mê muội Hứa Hoài Thâm sao???

Lâm Thịnh là người phản ứng đầu tiên, nhìn biểu hiện kinh ngạc của mấy tên kia mà cậu nhịn cười đau cả bụng, *"Cam Niệm, không ngờ cậu nhảy lợi hại như vậy!"*

Mấy nam sinh khác: Hả???? Cả Lâm Thịnh cũng quen cô ấy sao?!!!

Cam Niệm ngượng ngùng cười cười: *"Không đâu, tớ chỉ đang luyện tập tiết mục cho đêm văn nghệ của trường thôi."* Sau khi kết thúc hoạt động của xã đoàn, Cam Niệm một mình ở lại để luyện tập. Mấy ngày hôm trước cô đã được chọn trong buổi tuyển chọn cuối cùng, vừa rồi tập xong điệu múa dân tộc, cô mới nổi hứng nhảy street dance(*).

Cam Niệm nói xong, ánh mắt lập tức dừng lại ở trên người Hứa Hoài Thâm. Hôm nay cậu mặc bộ quần áo bóng rổ, nhìn vừa khoẻ khoắn lại quyến rũ.

Lâm Thịnh nhìn ra tâm tư nhỏ của Cam Niệm, cậu bèn vỗ bả vai Hứa Hoài Thâm:

"Đại ca, vừa rồi không phải cậu nói không muốn ăn khuya hay sao? Vậy chúng tớ tự đi ăn đây…"

Hứa Hoài Thâm ghét bỏ nhìn Lâm Thịnh đang cười tươi như hoa, tuy nhiên cậu cũng không nói gì.

Lâm Thịnh vội vàng lôi kéo đám huynh đệ rời đi, vẻ mặt Chu Minh mờ mịt:

"Chuyện này là sao… tôi chẳng hiểu gì cả. Nữ sinh kia là ai? Cô ấy quen hai cậu à?" Hơn nữa vừa rồi Hứa Hoài Thâm tại sao lại không phản đối???

"Các cậu không được tơ tưởng đến người của anh Thâm…"

"???!!!!" Mấy người này đều nhảy dựng lên giống như nghe được bí mật động trời, *"Lâm Thịnh, ý cậu là sao?!"*

"Không… không có gì, cô ấy chính là người ngồi đằng trước tôi."

"Bảo sao tớ thấy cô ấy quen mắt, có phải chính là người bị người ta viết trên diễn đàn của trường không? Hình như tên Cam Niệm?! Hai người bọn họ sẽ không…"

Lâm Thịnh *"Suyttt"* một tiếng, *"Đừng để lộ, chuyện này không phải còn đang trong giai đoạn phát triển hay sao…"*

Cam Niệm ở phía này, nhìn thấy mấy nam sinh vội vội vàng vàng rời đi để cho hai người bọn cô một không gian riêng thì cô không nhịn được mà mỉm cười.

Cam Niệm ngẩng đầu, đôi mắt to đen láy nhìn Hứa Hoài Thâm:

"Tối nay cậu đi đánh bóng rổ sao?"

".... Ừm." Ánh mắt cậu nặng nề, trong mắt hoàn toàn là hình ảnh ngược của khuôn mặt Cam Niệm.

Còn Cam Niệm không ngờ rằng tối nay lại được gặp cậu, giờ phút này trong lòng cô vừa ngọt ngào vừa vui sướng, cô lấy hết can đảm để nói:

"Cậu có vội về luôn không?"

"Làm sao vậy?"

"Nếu cậu không vội thì có thể đợi tớ một lúc được không? Tớ nhảy xong nhanh thôi, sau đó chúng ta cùng về nhé."

Cam Niệm nhìn Hứa Hoài Thâm suy nghĩ vài giây rồi cuối cùng cũng gật đầu, cô vui vẻ kéo tay cậu vào trong phòng tập luyện, sau đó đóng cửa lại.

"Cậu ngồi ở đây nha, tớ tập khoảng mười phút nữa là xong."

Hứa Hoài Thâm ngồi xuống ghế dựa trong góc, một tay cầm áo khoác mỏng, một tay lấy điện thoại ra nghịch.

Cam Niệm thấy Hứa Hoài Thâm nghịch điện thoại, chắc là cậu cũng sẽ không chú ý đến cô, cho nên Cam Niệm không thẹn thùng nữa mà bật nhạc lên, một lần nữa hoà theo tiếng nhạc.

Không biết ma xui quỷ khiến thế nào, Hứa Hoài Thâm lại ngẩng đầu nhìn thiếu nữ trước mặt đang nhảy múa. Thời điểm cô nhảy giống như một viên kim cương sáng lấp lánh, vô cùng lộng lẫy bắt mắt.

Cậu vội vàng dời ánh mắt đi chỗ khác, nhưng cảm giác khác thường ở trong lòng lại không thể lừa được chính cậu…

Âm nhạc kết thúc, Cam Niệm thở hổn hển mấy hơi rồi nói, *"Tớ nhảy xong rồi."*

Cô cầm cốc nước đi đến bên cạnh Hứa Hoài Thâm, rồi vô tình nhìn về phía cửa sổ, *"A??? Hình như mưa rồi???"*

Cam Niệm mở cửa sổ ra nhìn, quả nhiên trời đang mưa to cùng với tiếng sấm chớp ầm ầm truyền đến từ phía xa. Cô nhìn hai tay trống trơn của Hứa Hoài Thâm, *"… Cậu không mang ô à?"*

Hứa Hoài Thâm đứng dậy nhìn mưa rơi bên ngoài, *"Tôi quên mang theo."*

Cam Niệm rối rắm gãi đầu, *"Biết vậy tớ không rủ cậu ở lại cùng tớ…"* Cô lấy một chiếc ô màu hồng nhạt trong ba lô, giọng điệu bối rối: *"Nếu cậu không ngại… thì chúng ta có thể che chung một chiếc ô?!"*

Hứa Hoài Thâm nhìn chiếc ô nhỏ trong tay Cam Niệm, cuối cùng gật đầu một cái.

Cam Niệm bèn nói: *"Vậy chúng ta đi thôi."*

Sau khi đóng cửa phòng cẩn thận, hai người đứng ở hành lang. Cam Niệm đang định bật ô thì trước mặt xuất hiện một chiếc áo khoác gió.

"Cậu khoác vào đi." Ánh mắt cậu rời khỏi vòng eo nhỏ nhắn, vững vàng mở miệng nói một tiếng.

"Không sao đâu, tớ không…" Cam Niệm từ chối nhưng bên tai lại truyền đến giọng nói càng thêm trầm thấp: *"Người cậu mới ra mồ hôi, tý nữa chẳng may bị mưa bắn vào người, cậu nghĩ sao?"*

"Vậy cảm ơn cậu nha~~" Hứa Hoài Thâm bất thình lình kiên quyết như vậy, Cam Niệm không những không cảm thấy khó chịu, ngược lại trong lòng càng thêm ấm áp.

Cô nhận áo gió từ tay Hứa Hoài Thâm rồi khoác lên người, mùi hương quen thuộc trên người cậu quẩn quanh chóp mũi cô.

Cam Niệm bật ô, tiếp đó quay sang nhìn người bên cạnh cao hơn mình ba mươi mấy centimet, cô đang nghĩ làm thế nào để che được cho cậu thì ngay sau đó Hứa Hoài Thâm tự nhiên cầm lấy ô trong tay cô, cậu liếc mắt về phía cô, ý bảo cô đứng vào dưới ô.

Cam Niệm nhẹ nhàng tiến lại gần, tim đập như nai con chạy loạn, gương mặt cũng bắt đầu nóng lên.

Hai người tiến vào trong màn mưa và đi về hướng ký túc xá.

Mưa thật sự lớn, Cam Niệm sợ cánh tay mình bị ướt mưa, cô bèn đi sát bên cạnh người Hứa Hoài Thâm, nhưng lại không dám đụng vào người cậu.

Hứa Hoài Thâm chú ý tới động tác của Cam Niệm, cậu hơi nghiêng ô về phía cô để che được cho cô nhiều hơn.

Cam Niệm cũng cảm nhận được, cô lặng lẽ ngửa đầu, đập vào mắt cô là chiếc cằm cương nghị cùng làn da trắng sáng, giờ phút này tâm trạng cô giống như được ngâm trong hũ mật. Cam Niệm chưa từng nghĩ đến có một ngày mình có thể thân mật với Hứa Hoài Thâm như vậy, cô đan mười ngón tay với nhau, khóe miệng lơ đãng cong lên.

Nhiều học sinh đi ngược chiều đều chú ý tới hai người bọn họ, thậm chí có người còn nhận ra Hứa Hoài Thâm, bọn họ càng giật mình hơn khi thấy cậu ta che chung một chiếc ô với nữ sinh.

Chiếc ô quả thực quá nhỏ, mới đi được một đoạn mà Hứa Hoài Thâm đã bị ướt mất nửa người, Cam Niệm nhìn thấy thì nhíu mày nói: *"Hay là chúng ta tìm một chỗ để tránh mưa đi, người cậu ướt hết cả rồi kìa."*

Thấy phía trước là tòa tháp hai tầng, Cam Niệm chỉ chỉ, *"Chúng ta đến đó nha!?"*

Trải qua chuyện lần trước, Cam Niệm không dám đến tòa tháp vào buổi tối nữa, nhưng lần này mưa lại quá lớn, bọn họ chỉ có thể đến đó tránh mưa.

Con đường bên cạnh tòa tháp có cột đèn, ánh đèn lờ mờ hắt về phía tòa tháp. Bên trong tòa tháp yên tĩnh không người, chỉ có tiếng mưa tí tách rơi xuống mái hiên.

Hai người tiến vào bên trong, Hứa Hoài Thâm khép ô lại, một bên cánh tay bị mưa bắn cho ướt sũng.

Trong lòng Cam Niệm dâng lên một cỗ áy náy, cô vội vàng lấy khăn giấy trong ba lô đưa cho cậu, giọng điệu sốt ruột: *"Cánh tay cậu bị ướt hết rồi kìa, lau nhanh đi này."*

Nam sinh thường không để ý tới những chuyện nhỏ nhặt như vậy, cậu đặt chiếc ô xuống một bên, nhàn nhạt từ chối: *"Không cần đâu."*

Giọng nói của cậu lành lạnh giống như tảng băng, Cam Niệm thấy Hứa Hoài Thâm tỏ ra không sao cả thì càng thêm sốt ruột, cô trực tiếp cầm lấy khăn giấy cẩn thận lau nước mưa trên tay giúp cậu.

Hầu kết Hứa Hoài Thâm khẽ lăn, cánh tay dường như cứng đờ, cậu thấy cô khẽ nhăn mặt, biểu tình tập trung, động tác trên tay cũng mềm nhẹ, thỉnh thoảng đầu ngón tay hơi lạnh của cô còn chạm vào da cậu, khiến cậu cảm thấy ngứa ngáy.

Mà Cam Niệm nhìn bề ngoài có vẻ trấn định, thực chất nội tâm lại rất ngượng ngùng. Đây là lần đầu tiên cô có hành động thân mật với một nam sinh như vậy, nội tâm thiếu nữ rung động thật sự quá mức rõ ràng.

Lau xong, Cam Niệm rút tay về, cô gãi gãi chóp mũi và nói: *"Tớ không muốn cậu vì tớ mà bị cảm."* Tối nay là cô bảo Hứa Hoài Thâm ở lại để cùng nhau về, hơn nữa để cô không bị ướt mưa, cậu đã để chính bản thân mình bị ướt…cô làm sao có thể không lo lắng cho được?!

"Đúng rồi, tớ trả áo khoác lại cho cậu nha!?" Cam Niệm đang định cởi ra thì Hứa Hoài Thâm đã nhanh chóng ngăn cản, *"Cậu mặc đi, đừng cởi ra."*

Cam Niệm khẽ cười nhìn ra phía bên ngoài: *"Vậy chúng ta ở đây chờ cho mưa tạnh rồi về nhé?"*

"Ừm."

Cam Niệm nhìn xung quanh, đột nhiên nhớ ra một chuyện, *"Chúng ta đi lên trên đi!"* Cô lôi kéo cánh tay Hứa Hoài Thâm hướng lên trên tầng hai của tòa tháp.

Hứa Hoài Thâm nhìn vẻ mặt hưng phấn của cô thì cũng mặc cho cô nắm.

Tầng hai của tòa tháp lại càng tối, nhưng tầm nhìn lại đẹp hơn rất nhiều, từ chỗ này có thể nhìn thấy mặt hồ phía đằng xa không ngừng gợn sóng bởi vì mưa lớn, mà cành liễu xung quanh hồ cũng bị mưa xối làm cho đung đưa, rồi cả dãy đèn sáng rực ở khu dạy học càng làm khung cảnh thêm nổi bật.

"Trời mưa nhưng cảnh vật vẫn thật đẹp." Cam Niệm quay đầu cười nói với Hứa Hoài Thâm.

Hai người đi đến băng ghế đá bên ngoài tòa tháp để ngắm mưa, sau đó Cam Niệm quay người dựa vào cột đá, đối diện với Hứa Hoài Thâm.

Cô túm lấy vạt áo cậu, cười đến câu hồn người:

"Cậu còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp mặt chính là ở nơi này không?"

Khóe miệng Hứa Hoài Thâm dường như nở một nụ cười vô hình, *"Ừm, chính cậu là người quấy rầy mộng đẹp của tôi."*

Cam Niệm bĩu môi, *"... Tớ làm sao biết được cậu lại ngủ ở chỗ này, lúc ấy tớ còn nghe bạn học nói cậu sẽ lên diễn thuyết trước toàn trường."*

"Thật ra là tôi không đi."

"Vì sao vậy?"

"...Không có gì, không muốn đi nên tôi không đi mà thôi." Cậu rất ghét mấy dạng diễn thuyết kiểu này, toàn là mấy lời cổ vũ mà giáo viên muốn cậu phải nói, cậu thấy một bài diễn thuyết căn bản không thể thay đổi được thái độ học tập của người khác.

Cam Niệm nheo mắt quan sát Hứa Hoài Thâm, cô lẩm bẩm nói: *"Tớ cho rằng lớp trưởng sẽ là một học sinh luôn nghe lời thầy cô giáo, xem ra hiện tại không phải như vậy, đôi khi cậu cũng rất hư."*

Cam Niệm phát hiện ra Hứa Hoài Thâm không phải là loại người chỉ biết ngoan ngoãn học tập, đôi khi cậu cũng sẽ lười biếng, cũng sẽ cùng các nam sinh khác trốn đi chơi, hoặc cậu sẽ thẳng thắn biện luận với giáo viên ở trên lớp để bảo vệ lập trường của chính mình.

"Tôi vốn đã không phải là một học sinh ngoan."

"Xùy..." Cam Niệm phản bác: *"Nhưng trước mặt những bạn học khác và trong mắt thầy cô thì cậu chính là một học sinh ngoan ngoãn, cậu học rất giỏi, lại còn giành nhiều phần thưởng trong các cuộc thi, đem lại vẻ vang cho trường chúng ta. Cậu là tấm gương mà rất nhiều người hâm mộ."*

Cam Niệm rũ mắt, giọng nói nhỏ dần: *"Còn tớ học thì không tốt, lại còn xếp gần chót. Tớ trong mắt người khác không khác gì bình hoa di động, ngoại trừ đẹp thì không còn ưu điểm gì. Cậu biết không, mấy ngày trước có người nói với tớ là cậu chỉ thích những nữ sinh ngoan ngoãn học giỏi, mà tớ thì học kém như vậy...căn bản không xứng với cậu."*

Cam Niệm còn chưa nói xong nhưng sắc mặt Hứa Hoài Thâm đã trầm xuống, cậu đang định nói gì đó thì Cam Niệm lại ngẩng đầu cười sáng lạn với cậu: *"Nhưng mà tớ không để ý đến lời cậu ta nói đâu, cậu ta chỉ đang ghen ghét tớ có thể gần gũi với cậu. Với lại làm gì có chuyện tớ tự ti cơ chứ, cậu ta muốn đả kích tớ? Không có cửa đâu, hừ!"*

Hứa Hoài Thâm nghe vậy thì khẽ nở nụ cười, Cam Niệm nhìn thấy lập tức nói: *"Hứa Hoài Thâm, cậu cười lên trông thật đẹp trai!"* Cô rất thích nhìn cậu cười, vì cậu là nam sinh có nụ cười đẹp nhất mà cô từng thấy.

Hứa Hoài Thâm nhanh chóng ngừng cười, Cam Niệm lại nổi lên tâm tư muốn đùa giỡn, cô chớp mắt nhìn cậu, giọng nói mềm mại: *"Cậu cười lại một lần nữa đi."*

Hứa Hoài Thâm: "..."

Cam Niệm giống như một đứa trẻ bám lấy Hứa Hoài Thâm đòi ăn kẹo, đôi mắt cô lóe sáng khi nhìn vào cậu, lông mi không ngừng động.

Mà ở trong mắt Hứa Hoài Thâm, Cam Niệm không khác gì tiểu hồ ly làm tâm cậu ngứa ngáy khó chịu.

Môi đỏ chín mọng cong cong, sợi tóc đen nhánh dài mượt của cô dính vào hai bên má trắng nõn, có vài sợi còn ẩn mình vào trong cổ áo khoác.

Dưới bóng tối mịt mờ, Hứa Hoài Thâm cảm nhận được mùi thơm ngọt ngào toát ra từ người Cam Niệm, chỉ cần hơi cúi đầu là cậu có thể nhìn thấy rõ ràng vòng eo nhỏ nhắn ôm trọn trong vòng tay.

Cậu thấy đáy lòng lại xuất hiện cảm giác khô nóng, toàn thân cũng bắt đầu căng chặt.

Cam Niệm không nhận ra sự khác thường của Hứa Hoài Thâm, thấy cậu không trả lời, cô lại càng tiến tới gần, *"Cậu cười một cái đi."*

Hứa Hoài Thâm cầm cánh tay Cam Niệm, cậu kéo cô ra xa để bảo đảm khoản cách an toàn, giúp tim cậu không bị loạn nhịp.

"Đừng nghịch ngợm." Giọng nói của cậu như bị hụt hơi.

Cam Niệm nhíu mày, trừng mắt giận cậu, *"Tớ nghịch ngợm lúc..."* Trong lúc Cam Niệm đang nói, Hứa Hoài Thâm đột nhiên giơ ngón trỏ đặt lên đôi môi mềm mại của Cam Niệm, ý bảo cô im lặng.

Cam Niệm dựa lưng vào cột đá, đôi mắt to tròn nhìn chằm chằm vào Hứa Hoài Thâm, trái tim cô không ngừng đập *"thình thịch"*, khuôn mặt đỏ bừng chậm rãi lan đến tận vành tai, còn đầu óc dường như quay cuồng.

Ngón tay Hứa Hoài Thâm không cẩn thận chạm vào cánh môi lành lạnh của Cam Niệm, cậu giống như bị điện giật, khiến lửa nóng trong lòng càng lúc càng mạnh.

Ngay sau đó cậu không thể khống chế nổi mà hơi cúi người xuống, đầu ghé sát bên tai Cam Niệm, thân thể hai người lúc này càng thêm gần.

—ooOoo—

(*)Street dance: còn được gọi là vernacular dance, là từ thường được dùng để nói về một thể loại nhảy được phát triển bên ngoài dance studio, ở các không gian như đường phố, sân trường và hộp đêm. Nó thường mang tính tự nhiên và cộng đồng, có ý nghĩa tương tác, khích lệ động viên người xem và các dancer khác.

Bạn đang đọc truyện *Trộm Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Rất thích cậu

Cam Niệm ngây người không động đậy, cô không biết nên phản ứng thế nào thì giọng nói khàn khàn của Hứa Hoài Thâm đã truyền tới tai cô:

"Cam Niệm—"

"...Yên lặng?!!"

Hơi thở nóng bỏng của cậu phả vào tai Cam Niệm rồi tiến sâu vào trong màng nhĩ, khiến cô đỏ mặt tía tai.

Cô thấy mình lúc này giống như đang ở trong một cái lò nướng… toàn thân đều bị lửa nướng chín…

Hứa Hoài Thâm nói xong thì đứng thẳng người, đối diện với ánh mắt Hứa Hoài Thâm, Cam Niệm có thể nhìn thấy rõ cảm xúc quay cuồng trong đôi mắt đen như mực của người trước mặt.

Tình cảm ái muội lặng lẽ lớn dần, còn tiếng mưa rơi ngoài trời dường như đang gõ cửa trái tim của hai người bên trong toà tháp.

Sau một lúc lâu, Cam Niệm mới bình tĩnh trở lại, trong lòng nhanh chóng dâng lên một cỗ vui vẻ. Cô chớp chớp đôi mắt, cong môi cười nhìn cậu. Cô biết cậu không hề có ý bài xích mình, ngược lại còn muốn tới gần bên cô… nếu không cậu đã không làm ra hành động thân mật như vừa nãy.

Hứa Hoài Thâm dời ánh mắt đi chỗ khác, cậu im lặng không nói, trong bóng tối không ai có thể nhìn thấy khuôn mặt cậu đang ửng đỏ.

Thấy mưa đã nhỏ hơn, hai người bèn cùng nhau xuống dưới rồi đi ra khỏi tòa tháp.

Đến dưới ký túc xá nữ, Cam Niệm để Hứa Hoài Thâm cầm ô đi về.

Trước khi đi, Cam Niệm vui vẻ nói: *"Hứa Hoài Thâm, tối nay tớ rất vui... Cậu ngủ ngon, thứ hai gặp lại~~"*

Hứa Hoài Thâm dừng lại vài giây, cuối cùng mở miệng nói: *"Cậu ngủ ngon."*

Đi đến gần ký túc xá, Cam Niệm quay đầu thấy cậu vẫn đứng đó nhìn theo cô, cô lập tức vẫy tay cười với cậu.

Về đến phòng, Cam Niệm đẩy cửa vào: *"Tớ về rồi đây."*

Nghe thấy giọng nói vui vẻ của Cam Niệm, Ngải Minh buông di động trong tay xuống bàn, cô xoay người nhìn về phía cửa, *"Sao muộn như vậy cậu mới về... Úi, Cam Niệm! Cậu mặc áo khoác của ai vậy?"*

Cam Niệm che miệng cười, mặt tươi như hoa nói, *"Cậu đoán xem."*

Ngải Minh đứng dậy, cô đi quanh Cam Niệm một vòng, *"Áo khoác này thật lớn, chẳng lẽ là áo khoác của nam sinh?"*

Cam Niệm nhướng mày nhìn Ngải Minh, Ngải Minh trợn tròn mắt nhìn lại Cam Niệm, *"Chẳng lẽ là... là của Hứa Hoài Thâm?!"*

Cam Niệm cười gật đầu, Huệ Hân Nhi cũng chạy tới hóng chuyện, *"Cam Niệm, sao tối nay cậu lại ở chung một chỗ với Hứa Hoài Thâm? Không phải cậu đi tập múa sao?"*

"Trùng hợp gặp được cậu ấy, sau đó vì thấy tớ mặc ít nên đưa áo khoác cho tớ mượn."

Ngải Minh cùng Huệ Hân Nhi phát ra tiếng thét chói tai, *"Mẹ ơi, hai người các cậu ngọt ngào thái quá rồi đấy!!! Lúc nào thì các cậu tuyên bố chính thức ở bên nhau vậy? Nếu Hứa Hoài Thâm mà không thích cậu, vậy thì chặt luôn đầu tớ đi!"*

"...Còn chưa đến lúc chính thức đâu." Cam Niệm cởi áo khoác ra rồi ôm ở trên tay, cô cúi đầu cười đến ngọt ngào.

Lúc này "tiểu công chúa" Tần Ý bước xuống khỏi giường, cô vỗ bả vai Cam Niệm: *"Tuy rằng có rất nhiều người xuất sắc thích Hứa Hoài Thâm, nhưng tớ thấy cậu là người khả quan nhất, cố gắng nha."*

Tất cả mọi người trong phòng nghe xong lời này đều cười rộ lên.

***

1 giờ sáng, Hứa Hoài Thâm tỉnh lại từ trong mơ, cậu ngồi dậy thấy trên người mình ra rất nhiều mồ hôi.

Mấy tên cùng phòng vẫn ngủ say như chết, tiếng ngáy như sấm vang dội cả căn phòng.

Trước mắt là một màu đen ảm đạm, cậu thở dài rồi day day huyệt thái dương, sau đó đứng dậy, mở cửa ban công và đi ra ngoài.

Bên ngoài trời mới ngớt mưa, mang theo không khí lạnh lẽo của đêm thu, giúp dịu bớt cảm giác khô nóng trong cơ thể cậu.

Trong đầu Hứa Hoài Thâm hiện lại cảnh tượng vừa nãy ở trong mơ.

Buổi tối đầu thu, Cam Niệm cùng cậu đi dạo trên con đường nhỏ trong vườn trường.

Cô tiến lên phía trước, cậu chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng cô.

"Cam Niệm—" Hứa Hoài Thâm không nhịn được mà gọi cô một tiếng, cô ngoái đầu lại cười với cậu, nụ cười làm lòng cậu nhộn nhạo.

Sau đó Cam Niệm đi đến trước mặt cậu, cô nắm lấy tay rồi khẽ nhón chân nhẹ nhàng hôn lên má cậu, *"Hứa Hoài Thâm, tớ rất thích cậu."*

…

Giọng nói mềm mại vang lên bên tai, cánh môi ấm áp dán lên gương mặt cậu vô cùng chân thực, khiến cậu sắp điên lên mất rồi.

Hứa Hoài Thâm có giấc mơ như này hoàn toàn là do chuyện đã xảy ra tối nay khi ở cùng với Cam Niệm. Cậu thở dài một hơi, cảm thấy bất đắc dĩ vì sự thất thố của bản thân mình.

Cam Niệm đến trêu chọc cậu, còn cậu thì cầm lòng không được.

***

Cuối tuần, Cam Niệm về nhà.

Chỉ còn không đến một tháng nữa là diễn ra kỳ thi giữa kỳ, Cam Niệm đặt ra mục tiêu phải lọt vào top 100 của khối, cho nên vừa về đến nhà là cô đã lao đầu vào làm bài tập.

Một lát sau, cửa phòng có người gõ rồi bị đẩy ra, mẹ cô — Cam Thanh bưng chè hạt sen vào trong.

"Niệm Niệm, lại đây ăn chè đi, chè này vừa tốt cho sức khoẻ lại đẹp da."

Cam Niệm nhận chén canh trong tay Cam Thanh, sau đó nắm tay Cam Thanh và nói:

"Con cảm ơn mẹ."

Cô ngẩng đầu thấy sắc mặt mẹ không được tốt lắm, *"Mẹ, mẹ làm sao vậy? Nhìn vẻ mặt mẹ không được tốt lắm."*

Cam Thanh nhẹ nhàng nở nụ cười, bà phủ nhận: *"Không có chuyện gì đâu, gần đây quán khá đông khách nên mẹ hơi mệt mà thôi."* Cam Thanh cùng cô của Niệm Niệm chung nhau mở một quán tào phớ, hương vị khá ngon nên được nhiều người yêu thích.

"Vậy mẹ phải chú ý sức khoẻ, đừng làm việc quá sức. Con không ở nhà nên không thể giúp được mẹ."

"Không sao đâu, con cứ học thật tốt là mẹ vui vẻ."

Cam Niệm dùng sức gật đầu.

Cam Thanh ra ngoài, Cam Niệm đọc sách liên tục trong hai giờ, lúc cô đọc xong thì cũng đã đến giờ làm cơm.

Cam Niệm đi ra ngoài phòng bếp xem có gì để hộ không.

Ra khỏi phòng, thấy phòng bếp và phòng khách đều không có người, Cam Niệm buồn bực muốn đi đến phòng Cam Thanh thì tình cờ nghe được tiếng nói chuyện của mẹ cùng dượng La.

"Vậy công việc của anh phải làm sao bây giờ? Công ty bên kia cứ như vậy mà cho anh nghỉ việc sao?" Cam Thanh lo lắng hỏi.

"Haizzz, cũng không còn cách nào khác, công ty muốn tinh giản biên chế với quy mô lớn, nhân viên như bọn anh biết làm thế nào được." La Kiện cúi đầu thở dài.

"Không có vấn đề gì đâu, mất việc này thì chúng ta lại tìm việc khác. Anh cũng đừng có gấp, em còn quán tào phớ nên trong nhà vẫn có đồng ra đồng vào."

"Ừm, ngày mai anh lại đi tìm việc. Trước mắt anh sẽ tìm một công việc để làm tạm thời. Mà em đừng nói cho hai đứa nhỏ biết chuyện, nhất là Niệm Niệm, đừng để con bé thiếu tiền tiêu vặt rồi lại ăn không no mặc không ấm."

"Vâng…"

Cam Niệm nghe xong, cô xoay người nhẹ nhàng trở về phòng. Cam Niệm đóng cửa lại rồi dựa người lên cửa, sống mũi cay cay.

Kinh tế gia đình cô đều dựa vào một mình dượng La, hiện tại chuyển đến thành phố T, chi tiêu nhiều hơn cho nên mẹ của cô mới phải mở thêm quán ở ngoài. Nhưng công việc của dượng La xảy ra vấn đề, chắc chắn bọn họ đang rất lo lắng… khó trách hôm nay cô thấy sắc mặt mẹ không được tốt lắm.

Bọn họ còn vì lo lắng cho cô mà không để cô biết chuyện, lấy tính cách của hai người thì cho dù sinh hoạt có túng quẫn, nhưng chắc chắn sẽ không để cho con cái thiếu tiền.

Cam Niệm thở dài một hơi, thật sự cô hy vọng bản thân có thể san sẻ gánh nặng giúp bố mẹ, chỉ là hiện tại cô chưa đủ năng lực…

Đến giờ ăn trưa, Cam Niệm đi ra ngoài nói với Cam Thanh:

"Mẹ, hôm nay con qua quán tào phớ phụ mẹ nha?!"

"Không cần đâu, con ở nhà học bài cho tốt đi."

"Không sao mà mẹ, quán cũng đang thiếu người, con có thể giúp được mà."

Cam Thanh nhìn về phía La Kiện rồi gật đầu cười nói: *"Con gái nhà chúng ta thật hiểu chuyện."*

La Kiện cũng cười, *"Được rồi, mọi người ngồi xuống ăn cơm đi…"*

***

Hứa Hoài Thâm hôm nay cũng về nhà.

Giữa trưa, cậu làm xong bộ đề thi toán Olympic thì đứng dậy chuẩn bị xuống dưới nhà để ăn cơm.

Nhưng mà vừa mở cửa đã nghe được tiếng cãi nhau truyền đến từ dưới nhà.

"Hứa Chấn, anh có ý gì hả? Tôi mỗi ngày ở nhà làm này làm nọ, mà anh đối xử với tôi lạnh nhạt vậy sao?" Hồng Hân đứng bên cạnh ghế sô pha, vẻ mặt bà tức giận nhìn chằm chằm người đàn ông đang ngồi trên ghế.

Hứa Chấn dập tắt điếu thuốc trên tay, khuôn mặt lộ vẻ bất đắc dĩ: *"Tôi như thế nào mà em bảo tôi lạnh nhạt? Em muốn tôi phải thế nào thì mới vừa lòng? Ở công ty tôi đã đủ*

chuyện để mệt rồi."

"Anh ba ngày thì hai ngày đi công tác không về nhà, tôi gọi điện cho anh thì anh lúc nào cũng nói có việc. Hứa Chấn, trong lòng anh còn có cái nhà này hay không?"

"Tôi không có?! Tôi lúc nào thì không có cái nhà này?!" Hứa Chấn tức giận đứng bật lên.

"Hai người cãi nhau đủ chưa???" Một giọng nói lạnh như băng vang lên, Hứa Chấn với Hồng Hân cùng quay đầu, bọn họ nhìn thấy Hứa Hoài Thâm đang đứng ở cầu thang, ánh mắt đầy vẻ mệt mỏi và không kiên nhẫn.

Hứa Chấn thấy con trai thì lập tức kìm nén lại lửa giận trong lòng, nhưng Hồng Hân thì vẫn muốn gây chuyện:

"Hoài Thâm, con thấy mẹ nói đúng không? Mẹ lúc nào cũng chỉ vì cái nhà này, mà bố con thì chỉ biết có một mình ông ấy!"

Hứa Hoài Thâm đi xuống lầu, cậu cười lạnh lùng nhìn bọn họ:

"Trong lòng hai người đều chỉ biết có bản thân mình."

"Con trai, con có ý gì?!"

Hứa Hoài Thâm rũ mắt, đáy mắt thoáng hiện lên vẻ khổ sở, *"Từ khi con hiểu chuyện, hai người đã cãi nhau biết bao nhiêu lần?? Rồi mỗi lần con trở về vào cuối tuần thì đa phần bố đều không ở nhà, nếu về nhà thì hai người lại cãi nhau. Mẹ cảm thấy nếu đổi lại là mẹ thì mẹ có muốn về cái nhà này không?"*

"Tại sao con… con lại có thể nói giúp bố con!"

"Con không nói giúp bất kỳ một ai, một cái nhà như thế này nếu đổi lại là con… thì con cũng không muốn trở về."

Thấy Hứa Hoài Thâm xoay người đi ra ngoài, Hồng Hân lập tức gọi lại:

"Hoài Thâm, con đi đâu vậy? Đến giờ cơm rồi!"

"Không cần… con nghe bố mẹ cãi nhau cũng no rồi."

Hứa Hoài Thâm đẩy cửa ra ngoài, Hứa Chấn ôm đầu ngồi xuống ghế sô pha, ánh mắt Hồng Hân như dại ra, vô hồn nhìn cửa nhà đã đóng chặt.

Hứa Hoài Thâm ra khỏi khu biệt thự, cậu không mục tiêu lang thang trên đường.

Ánh mặt trời buổi trưa chiếu xuống đường cái thật chói mắt, không gian xung quanh không gió cũng không mây.

Hứa Hoài Thâm đi vào một quán mỳ, cậu gọi bát mỳ hải sản rồi tuỳ tiện ngồi xuống.

Cậu mệt mỏi day day huyệt thái dương, đầu óc trống rỗng…

Nhớ lại hồi còn nhỏ, có một lần bố mẹ cãi nhau, mẹ ném bát đĩa rồi khóc lóc đập phá đồ đạc, còn bố thì tông cửa bỏ ra ngoài, chỉ còn lại một mình cậu sợ hãi trốn ở trong phòng để khóc.

Đấy cũng chính là lần cuối cùng cậu khóc, sau này bố mẹ có tiếp tục cãi nhau… cậu đã biết cách làm tê liệt cảm xúc của chính mình.

Hứa Hoài Thâm chán ghét cái gia đình này, thậm chí là sợ hãi… cậu tình nguyện lựa chọn trốn tránh để không phải ở nhà.

Sau khi đã ăn xong, Hứa Hoài Thâm đi đến thư viện đọc sách, tận lúc chạng vạng tối cậu mới đi ra, nhưng lần này cậu không biết phải đi đâu.

Nhà… cậu không muốn về.

Hứa Hoài Thâm tiếp tục đi bộ lang thang về phía trước, đến khi nhìn thấy một quán có tên "Tào phớ Cam gia" thì cậu mới dừng bước chân.

Lúc vừa nhìn thấy tên của quán, trong đầu Hứa Hoài Thâm hiện lên hai chữ "Cam Niệm" đầu tiên, cậu tiến lại gần, tầm mắt lập tức dừng lại ở trong quán…

Cô gái mà trong lòng cậu vừa nghĩ tới, hiện tại đang bưng tào phớ đến bàn cho khách.

Cô ấy đội mũ lưỡi trai màu hồng, mái tóc dài được tết hai bên, trên người đeo một cái tạp dề in hình hoa, chiếc áo phông cộc tay màu xanh da trời làm lộ ra cánh tay mảnh khảnh, trắng trẻo.

"Đây là tào phớ của bàn anh chị, chúc anh chị dùng ngon miệng!" Cam Niệm hơi mỉm cười, tiếp đó cô sang bàn bên cạnh để thu dọn bát mà khách đã ăn xong. Giống như là có linh cảm, ma xui quỷ khiến thế nào mà Cam Niệm lại quay đầu nhìn ra cửa… lập tức nhìn thấy Hứa Hoài Thâm đẹp trai cao ráo đứng ở ngay bên ngoài.

Cô sửng sốt hai giây, ngay sau đó đã cất bước chạy đến bên Hứa Hoài Thâm.

"Hứa Hoài Thâm—" Cam Niệm cơ hồ là nhảy đến trước mặt cậu, *"Sao cậu lại ở chỗ này? Thật là trùng hợp nha!"*

Cam Niệm ngửa đầu cười, đôi mắt chứa đầy sự kinh ngạc cùng vui vẻ. Hứa Hoài Thâm nhìn cô, sắc mặt cũng dần trở nên nhu hoà, *"Tôi vừa vặn đi qua đây mà thôi."* Cậu ngẩng đầu nhìn về phía tên cửa hàng, *"Kia là quán của nhà cậu sao?"*

"Đúng vậy, hôm nay tớ đến đây phụ mẹ bán hàng, cậu có muốn vào ăn thử không? Tớ mời khách!"

"Không cần, để hôm khác nhé?!"

"Ừm, vậy để hôm khác." cô dùng mu bàn tay cọ cọ chóp mũi, *"Thế hiện tại cậu phải về nhà à?"*

"… không có."

"Vậy cậu còn chưa ăn cơm tối đúng không? Bây giờ tớ cũng hết bận rồi, đang chuẩn bị đi ăn cơm nên chúng ta có thể cùng nhau ăn!"

Hứa Hoài Thâm nhìn Cam Niệm cười đến nỗi đôi mắt cong cong, cậu áp chế ý cười trên khoé miệng rồi nhàn nhạt gật đầu.

"Đi thôi—" Cam Niệm sánh vai cùng Hứa Hoài Thâm đi về phía trước, *"Cậu muốn ăn gì?"*

"Chọn theo sở thích của cậu là được."

"Hi hi ... được, phía trước có quán cơm của chú Hàn, chúng ta đến đó nha?!"

"Đi thôi."

Hứa Hoài Thâm nhìn khuôn mặt hớn hở của Cam Niệm, cậu có cảm giác cô lúc nào cũng vui vẻ như vậy, hơn nữa trên người còn toát ra sự đơn thuần cùng chân thật mà cậu không có. Nhìn cô cười, cậu cũng sẽ vô thức cong khoé miệng, tâm trạng nặng nề u ám cả ngày hôm nay hoàn toàn tan biến.

"Hứa Hoài Thâm, tý nữa ăn cơm xong... cậu có dự định gì không?"

Thấy trong lời này của Cam Niệm còn có điểm mong chờ, cậu bèn nói: *"Tạm thời không có."*

"Vậy ... vậy cậu có muốn đến khu Giang Tân để chơi một chuyến không? Tớ nghe nói cảnh vật ở nơi đó rất đẹp."

Thấy Hứa Hoài Thâm do dự vài giây rồi cũng gật đầu, Cam Niệm vui vẻ nắm lấy tay áo cậu, ánh mắt sáng lấp lánh, *"Vậy đây là lần đầu tiên chúng ta đi chơi cùng nhau đó!!!"*

Trong lúc Cam Niệm còn đang vui vẻ, Hứa Hoài Thâm đột nhiên rút tay ra khiến tay Cam Niệm dừng ở giữa không trung.

Cam Niệm ngây người đứng tại chỗ, trong lòng nhanh chóng dâng lên cảm xúc mất mát… nhưng bỗng nhiên lòng bàn tay cô lại được bao bọc bởi sự ấm áp…

Đây là Hứa Hoài Thâm đang nắm lấy tay cô…

Bạn đang đọc truyện *Trộm Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Chủ động trêu chọc

Hứa Hoài Thâm nắm tay Cam Niệm.

Cam Niệm lập tức ngây ngẩn cả người, giây tiếp theo đã thấy Hứa Hoài Thâm kéo cô về sát bên người cậu, ngay sau là một chiếc xe máy phóng vút qua.

Hứa Hoài Thâm buông tay ra rồi không được tự nhiên rời ánh mắt đi chỗ khác, cậu không nói một lời nào nhưng hai bên tai lại đỏ ửng.

Bàn tay của nữ sinh vừa nhỏ vừa mềm mại, khác hoàn toàn với tay của nam sinh, cho nên Hứa Hoài Thâm rất sợ chỉ hơi dùng lực cũng có thể làm cô đau.

Mà Cam Niệm cảm giác như có một dòng điện chạy từ lòng bàn tay rồi chui thẳng đến lồng ngực… tê tê dại dại khiến nhịp tim của cô càng tăng tốc.

Vừa rồi chắc là nhìn thấy xe máy kia đi nhanh nên Hứa Hoài Thâm mới theo bản năng kéo cô vào sát người? Nếu không làm sao có thể giải thích cho hành động này…

Cam Niệm liếc mắt nhìn dáng vẻ ngượng ngùng của Hứa Hoài Thâm, cô liền lặng lẽ cười.

Đến quán cơm, hai người cùng nhau ngồi xuống, Hứa Hoài Thâm đẩy thực đơn đến trước mặt Cam Niệm, *"Cậu chọn món đi."*

Cam Niệm chọn mì cay phô mai và ức gà chiên Hàn Quốc. Cô liếm môi, nhìn mấy món liên quan đến gà là đã thấy thèm.

Sau khi đồ ăn được bưng lên, Cam Niệm gắp mì rồi cúi đầu bắt đầu ăn. Đến lúc ăn xong, cô vừa ngẩng đầu đã thấy Hứa Hoài Thâm đang cắt nhỏ phần ức gà, chỗ nào dính xương thì cậu còn tỉ mỉ tách thịt và xương ra riêng.

"Cậu ăn đi." Hứa Hoài Thâm nhẹ giọng nói.

Không ngờ trong lúc cô đang vui vẻ ăn mì thì Hứa Hoài Thâm lại giúp cô gỡ xương, đúng là quá tri kỷ…

Cam Niệm cắn một miếng ức gà rồi uống một ngụm coca, cô hạnh phúc đến nỗi ngồi đung đưa chân, vẻ mặt thì vô cùng thoả mãn.

Hứa Hoài Thâm ngẩng đầu nhìn dáng vẻ này của Cam Niệm, khoé miệng cậu khẽ cong, ánh mắt càng thêm nhu hoà.

Cơm nước xong xuôi, hai người đi đến quầy thu ngân, Hứa Hoài Thâm nhanh tay rút thẻ ra tính tiền trước. Lúc ra đến cửa, Cam Niệm mới nói:

"Bữa cơm này hết bao nhiêu vậy? Tớ và cậu chia đôi tiền nha."

"Không cần đâu."

"Nhưng mà..." Cô làm sao có thể không biết xấu hổ để khách trả tiền, huống hồ hôm nay cậu ấy cũng không ăn nhiều lắm, hầu như toàn là cô ăn mà thôi.

"Không sao, tôi tính mời cậu nên không cần phải chia tiền." Hứa Hoài Thâm biết sơ qua tình trạng kinh tế nhà Cam Niệm, hơn nữa ở trong lòng cậu thì đây là sự ga lăng của phái mạnh.

Cam Niệm chỉ có thể thoả hiệp, *"Vậy để tớ mời cậu đồ uống nha?! Lần này không cho phép cậu từ chối."*

Thấy Cam Niệm cố chấp như vậy, Hứa Hoài Thâm đành gật đầu đồng ý.

Hai người ngồi xe bus đến Giang Tân. Vừa xuống xe, nhìn thấy bên đường có quán trà sữa, Cam Niệm bèn nói với Hứa Hoài Thâm là mình đi qua đó mua nước, còn cậu đứng nguyên tại chỗ đợi là được rồi.

Cam Niệm mua xong, đến khi trở về đã thấy bên cạnh Hứa Hoài Thâm xuất hiện thêm một nữ sinh xa lạ. Nữ sinh kia đưa lưng về phía cô, một tay cầm chặt di động rồi nói gì đó với Hứa Hoài Thâm ở đối diện.

Hứa Hoài Thâm rất nghe lời đứng yên tại chỗ, sau đó cậu nhanh chóng nhìn thấy hai tay Cam Niệm cầm hai cốc nước đứng ở cách đó không xa, vẻ mặt thì ngơ ngác nhìn bọn họ.

Lúc này thần sắc trên mặt cậu chợt trầm xuống, cậu lạnh giọng nói với nữ sinh vừa tiến lại gần: *"Xin lỗi, tôi đã có bạn gái."*

Hứa Hoài Thâm vừa nói xong liền đi thẳng tắp về phía Cam Niệm.

Cam Niệm nhìn Hứa Hoài Thâm đi đến trước mặt mình, cô chớp mắt một cái rồi hỏi thử:

"Cậu quen nữ sinh kia à?"

"Không quen nhưng nữ sinh kia muốn xin wechat của tôi." Hứa Hoài Thâm thành thật trả lời.

"À…." Cam Niệm giả vờ bình thường, *"Vậy… vậy cậu cho không?"*

"… Cậu nghĩ sao?"

Cam Niệm bĩu môi, trong lòng thì thầm mắng người này chưa gì đã trêu hoa ghẹo nguyệt, nơi nơi đều có ong bướm vây quanh.

Thấy Cam Niệm không vui mà còn giả vờ như không có gì, khoé miệng Hứa Hoài Thâm mang theo ý cười nhàn nhạt, sau đó cậu bổ sung thêm một câu, *"Tôi không cho."*

Cam Niệm nghe xong liền nhoẻn miệng cười, cô đưa trà ô long cho Hứa Hoài Thâm:

"Của cậu đây!"

"Cảm ơn." Hứa Hoài Thâm nhận trà, *"Chúng ta đi thôi."*

Lúc hai người đến Giang Tân thì sắc trời đã dần tối, đèn đường đều đã được bật sáng, từng dãy đèn xếp thành hàng kéo dài vô tận.

Đi bộ ở Giang Tân có thể cảm nhận được rõ ràng hơi lạnh của gió mùa thu, xa xa phía mặt sông là những con thuyền chở hàng, còn ven bờ sông chính là một công viên được thiết kế đặc biệt. Buổi tối sẽ có rất nhiều người già và trẻ em đến đây đi dạo.

Ở dọc bên đường còn có quán nhỏ bán gây nhấp nháy cùng mấy món đồ chơi nhỏ xinh, ngoài ra còn có cả gian hàng bán nước nho nhỏ.

Cam Niệm cùng Hứa Hoài Thâm chậm rãi bước trên một cây cầu bằng gỗ thông, *"Hứa Hoài Thâm, bình thường cuối tuần cậu đều ở nhà làm gì vậy? Chẳng lẽ làm trạch nam?"*

"… Cũng gần như thế."

Cam Niệm cười cười, "*Vậy tại sao hôm nay cậu lại muốn ra ngoài?"*

Hứa Hoài Thâm chợt dừng bước chân, còn chưa trả lời thì tiếng chuông di động đã vang lên, cậu lấy ra nhìn thì thấy đó là điện thoại của mẹ cậu.

Sắc mặt cậu hơi trầm xuống, nhưng vẫn nhận cuộc gọi.

Đầu bên kia truyền đến giọng nói nghiêm khắc của Hồng Hân: *"Con đang ở đâu?"*

"Có chuyện gì sao?" Thái độ của cậu càng lạnh lùng hơn so với Hồng Hân.

"Con nói chuyện với mẹ bằng cái thái độ này sao?!! Đi ra ngoài lâu như vậy cũng không biết gọi điện về nhà, con và bố con cả ngày chỉ biết khiến mẹ nhọc lòng!"

Hứa Hoài Thâm cau mày, *"Mẹ đừng đánh đồng con với bố."*

Hồng Hân hít sâu một hơi, *"… chừng nào thì con về nhà?"*

"Để sau rồi nói, con tắt máy đây."

Cam Niệm ở bên cạnh nhìn Hứa Hoài Thâm nói chuyện điện thoại, cô thấy sắc mặt cậu thay đổi nghiêm trọng, còn giọng nói lạnh lùng kia khiến người ta không rét mà run. Cam Niệm nghe được giọng nữ ở đầu dây bên kia, hình như là hỏi cậu ấy khi nào về nhà.

Cam Niệm mấp máy môi, nhỏ giọng hỏi: *"Cậu sao vậy? Là mẹ cậu gọi điện thoại cho cậu sao?"*

Hứa Hoài Thâm vẫn nhíu mày không nói gì, Cam Niệm tưởng rằng mẹ cậu gọi điện thúc giục cậu trở về, cô bèn nói: *"Nhà cậu gọi điện giục cậu về thì cậu cứ về trước đi, để hôm khác chúng ta đến chơi ở Giang Tân."*

Hứa Hoài Thâm nhìn cô rồi từ từ mở miệng: *"Không sao, chúng ta đi thôi."*

Cam Niệm gật gật đầu, không nói thêm bất cứ câu nào nữa. Nhưng cô có thể cảm giác được áp lực nặng nề toát ra từ người Hứa Hoài Thâm, nghĩ lại giọng điệu khi cậu ấy nói chuyện điện thoại với mẹ, cô lập tức đoán… chẳng lẽ quan hệ giữa hai người không được tốt?

Thấy phía trước có một chiếc xích đu, Cam Niệm liền lôi kéo tay áo cậu, *"Chúng ta qua kia ngồi nghỉ một lúc nha?!"*

Hứa Hoài Thâm gật đầu, hai người cùng ngồi xuống. Cam Niệm uống một ngụm trà sữa, đầu lưỡi quét một vòng trên cánh môi mềm mại, vẻ mặt hạnh phúc.

Sau khi uống xong, Cam Niệm quay đầu sang lập tức thấy Hứa Hoài Thâm đang nhìn mình. Cô ghé sát vào người cậu, đôi mắt giảo hoạt chớp chớp, *"Bị tớ bắt được quả tang cậu*

đang nhìn trộm tớ rồi nhé?!"

Thấy Hứa Hoài Thâm mất tự nhiên rời tầm mắt, Cam Niệm cười càng tươi, *"Hứa Hoài Thâm, tớ phát hiện ra đôi khi cậu còn rất đáng yêu, ha ha."*

"..."

"Tớ nói thật, bọn họ đều nói cậu lạnh lùng nhưng tớ lại không thấy như vậy. Đôi khi cậu sẽ chủ động giúp đỡ tớ, còn dạy tớ giải đề... dù sao trong lòng tớ thì cậu là người đặc biệt tốt."

Hứa Hoài Thâm quay đầu đối diện với đôi mắt sáng lấp lánh của Cam Niệm.

Cam Niệm lập tức nói, *"Cậu đối với tớ tốt như vậy, cho nên tớ hy vọng tớ cũng có là chỗ dựa cho cậu. Tớ muốn mỗi khi ở bên cạnh tớ, cậu sẽ thật vui vẻ, tớ không muốn cậu gặp phải bất kỳ chuyện gì không thoải mái."*

Hứa Hoài Thâm hiểu rõ ý Cam Niệm, *"Tâm tình tôi không tốt không hề liên quan đến cậu... nguyên nhân xuất phát từ phía gia đình tôi."*

"Cậu cãi nhau với mẹ sao?"

Hứa Hoài Thâm không trả lời, cậu không biết nên nói thế nào với người khác về chuyện không hay ở trong nhà.

Trong mắt những người khác, gia đình cậu là một gia đình giàu có, hạnh phúc, con trai học giỏi khiến bao người hâm mộ. Nhưng trong lòng cậu, cậu không hề thích gia đình mình một chút nào, thậm chí cậu còn thấy chán ghét và muốn chạy trốn.

Cam Niệm nhìn phản ứng của Hứa Hoài Thâm, cô cúi đầu nhìn cốc trà sữa trong tay, bàn tay nhỏ khẽ vuốt ve hoa văn in trên cốc, sau đó cô bắt đầu nói về chuyện trong nhà:

"Thật ra nhà tớ là gia đình rổ rá cạp lại, bố mẹ tớ đã ly hôn từ khi tớ còn nhỏ, sau đó mẹ đi tái giá. Mới đầu tớ rất hâm mộ những người có bố mẹ bên cạnh, nhưng sau này tớ lại phát hiện ra... gia đình mới cũng rất vui vẻ, bọn họ đối với tớ cũng rất tốt. Tuy là gia đình mới nhưng tớ lại được nhận sự ấm áp của một gia đình nguyên vẹn..."

"... Cậu đừng thấy tớ suốt ngày cười hì hì nghĩa là tớ không có chuyện gì. Thật ra tớ cũng có chuyện phiền não đó, mặc dù tớ và dượng có quan hệ rất tốt, nhưng kinh tế nhà tớ lại không được tốt cho lắm. Sáng nay tớ còn tình cờ biết được chuyện dượng thất nghiệp..."

Cam Niệm thở dài một tiếng, giọng điệu bất đắc dĩ: *"Tớ rất muốn được giúp đỡ bọn họ, nhưng tớ lại bất lực. Tớ chỉ biết chính mình phải học thật tốt mới có thể khiến bọn họ yên tâm. Nếu tớ mà có thành tích tốt như cậu, khẳng định hai người ấy sẽ rất vui vẻ."*

Hứa Hoài Thâm yên lặng nhìn chăm chú sườn mặt của Cam Niệm. Trong lòng cậu chợt hoảng sợ, cậu không nghĩ một người vui vẻ như cô ấy cũng sẽ có gánh nặng như vậy…

Ánh mắt cậu không hề che dấu sự đau lòng, cậu dịu dàng nói:

"Thật ra không phải chỉ mỗi học tập mới đại biểu cho tất cả, chẳng qua cậu chưa phát hiện ra ưu điểm độc nhất vô nhị trên người mình mà thôi."

Thấy Cam Niệm nở nụ cười, Hứa Hoài Thâm chậm rãi mở rộng lòng mình:

"Bố mẹ tôi thường xuyên cãi nhau, bọn họ không hạnh phúc."

"Cho nên vì bọn họ cãi nhau nên hôm nay cậu mới ra ngoài sao?

"Đúng vậy."

Cam Niệm không nghĩ tới gia đình Hứa Hoài Thâm lại xảy ra chuyện như vậy, cô an ủi: *"Kỳ thực chúng ta không thể hiểu được thế giới của người lớn và cũng không thể can thiệp được. Hiện tại việc quan trọng nhất là cậu phải duy trì thành tích học tập và thi đỗ đại học."*

Cam Niệm nhìn thẳng vào đôi mắt của Hứa Hoài Thâm, *"Tất cả chuyện không tốt rồi sẽ qua đi và chúng ta sẽ càng ngày càng tốt hơn."*

Hứa Hoài Thâm nhìn đôi mắt long lanh như dòng sông của Cam Niệm, cậu cảm giác như có người đang nhẹ nhàng vuốt ve nỗi đau xót sâu thẳm trong nội tâm, rồi mang theo sự ấm áp ôm lấy trái tim yếu ớt.

Hứa Hoài Thâm gật đầu, đáy mắt chậm rãi sinh ra ánh sáng.

Cam Niệm thấy tâm tình Hứa Hoài Thâm đã tốt hơn, cô liền đứng dậy và nói: *"Chúng ta tiếp tục đi thôi."*

Đi được một đoạn, Cam Niệm nói muốn xuống kè đá để đón gió, mà xuống được đó thì bọn họ phải đi qua một con dốc khá đứng. Cam Niệm đi ở phía sau, cô phát hiện ra giày của mình ma sát không tốt, mấy chỗ vừa đi qua thiếu chút nữa thì trượt chân té ngã.

Hứa Hoài Thâm quay lại thấy Cam Niệm đang ủ rũ cúi đầu, mày nhỏ nhíu chặt, bước đi cực kỳ cẩn thận.

"Cậu sao vậy?"

Cam Niệm ngẩng đầu nhìn Hứa Hoài Thâm, khoé miệng méo xệ, vẻ mặt vô cùng đáng thương, *"Hứa Hoài Thâm, hay là chúng ta không đi nữa? Giày tớ rất trơn, tớ sợ bị ngã..."*

Hứa Hoài Thâm nhớ tới dáng vẻ lôi kéo tay cậu, rồi chỉ về phía bờ sông cùng vẻ mặt hưng phấn nói muốn đi xuống kè đá của cô, cậu bèn nói:

"Đưa tay cho tôi."

Cam Niệm nghe được giọng nói trầm thấp của Hứa Hoài Thâm, cô ngẩng đầu lên đã thấy cậu giơ tay đến trước mặt, không nói gì mà chỉ nhìn cô.

Cam Niệm sửng sốt chừng hai giây, sau đó đưa tay ra.

Tay cô được cậu nắm vững vàng, tiếp theo cậu dắt cô chậm dãi đi xuống dưới. Tay cậu ấm áp có lực khiến trái tim cô nhảy lên kịch liệt, còn nội tâm là mười phần an toàn.

Cái nắm tay này khác hoàn toàn với cái nắm tay ngắn ngủi bất ngờ lúc trước, lần này Cam Niệm có thể chân thật cảm thấy hai người bọn họ đang tiến gần lại phía nhau.

Bề ngoài Hứa Hoài Thâm rất bình tĩnh nhưng bên trong lại dậy sóng, cậu cảm giác như có thứ gì đó đang lấp đầy khoảng trống bên trong.

Cậu cúi đầu liền thấy gương mặt Cam Niệm phiếm hồng, lông mi khẽ run rẩy, đôi mắt hoa đào xinh đẹp toát ra vẻ ngượng ngùng.

Cậu vẫn luôn chán ghét nữ sinh chủ động, nhưng Cam Niệm là ngoại lệ. Ngày thường cô nàng này rất hay chủ động trêu chọc cậu, đến khi cậu đáp lại thì sẽ lộ ra vẻ thẹn thùng. Nhìn cô giống như tiểu hồ ly, kỳ thật đôi khi lại chính là con thỏ nhỏ.

Hứa Hoài Thâm cong môi cười rồi nhẹ nhàng gọi một tiếng: "*Cam Niệm—*"

Cam Niệm ngẩng đầu: *"Hả?"*

"Mặt cậu đỏ rồi kìa."

Giọng nói của cậu ẩn ý cười, giống như một chiếc dùi trống gõ vào trái tim Cam Niệm.

Bạn đang đọc truyện *Trộm Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Giúp cô giải vây

Không cần Hứa Hoài Thâm nói, Cam Niệm cũng có thể cảm nhận được gò má mình đang nóng bừng. Đổi lại là người khác được cậu ấy chủ động nắm tay cũng sẽ ngượng ngùng giống cô thôi…

Cam Niệm ngẩng đầu tỏ vẻ bình tĩnh, miệng lẩm bẩm không thừa nhận:

"Đâu có, tại thời tiết nóng… quá nóng!" Cam Niệm nói xong còn cố ý giơ tay lên giả vờ quạt quạt cho mát.

Hứa Hoài Thâm nhìn mặt Cam Niệm rồi nở nụ cười, cậu không tiếp tục vạch trần cô.

Đi xuống dưới sườn dốc, thấy mặt Cam Niệm vẫn còn đỏ bừng, Hứa Hoài Thâm liền buông tay ra, tránh để cho mặt cô bị nướng chín.

Cam Niệm chà xát lòng bàn tay đầy mồ hôi của chính mình, sau đó đi theo Hứa Hoài Thâm đến kè đá.

Cô cố ý đi ở đằng sau rồi lấy điện thoại ra vờ như đang chụp ảnh phong cảnh, thật ra cameras vừa được mở là Cam Niệm đã chuyển tới trên người Hứa Hoài Thâm.

Cam Niệm chụp được một bức ảnh vô cùng xuất sắc, đó là hình ảnh Hứa Hoài Thâm đứng nghiêng người bên kè đá, phía sau là sóng nước lấp lánh men theo dãy núi dài miên man, ánh đèn màu cam dừng lại trên chiếc áo sơ mi màu trắng khiến cậu càng thêm hút hồn.

Cam Niệm mới vừa ấn chụp thì Hứa Hoài Thâm đã quay đầu sang, Cam Niệm vội vội vàng vàng bỏ điện thoại xuống làm bộ như đang nghịch điện thoại.

Đi dạo một lúc đã đến bảy giờ tối, Cam Niệm nói muốn về sớm để còn làm bài tập, hai người chậm rãi đi đến trạm xe buýt.

"Hứa Hoài Thâm, hôm nay cậu ăn tối với tớ, lại còn cùng tớ đến Giang Tân đi dạo, tớ thật sự rất vui." Cam Niệm cong môi nói.

Cô nhìn về phía cậu, ánh mắt lấp lánh nói tiếp: *"Sau này nếu chúng ta có thời gian thì lại ra ngoài chơi như này nhé?"*

"Ừm."

Đi tới trạm xe bus, Cam Niệm cười cười đứng trước mặt cậu, *"Xe bus của tớ sắp đến rồi."*

"Về đến nhà nhớ nhắn tin." Giọng nói Hứa Hoài Thâm hơi nhỏ.

"Được được."

Hứa Hoài Thâm nhìn Cam Niệm, sau một lúc lâu vẫn quyết định nói: *"Ảnh chụp."*

"Ảnh chụp gì cơ?"

"Ảnh cậu chụp lén tôi."

"…" Cam Niệm dời ánh mắt sang chỗ khác, *"Ai chụp lén cậu?!"*

Hứa Hoài Thâm nhướn mày, *"Cậu nói xem?"*

Cam Niệm chắc chắn Hứa Hoài Thâm đã biết bị chụp lén, cô đem điện thoại để ra phía sau rồi ngẩng đầu nhìn Hứa Hoài Thâm, lời lẽ vô cùng chính đáng: *"Không cho cậu đâu, đây là bức ảnh do tớ chụp, cậu đừng mơ tưởng tớ sẽ xoá nó đi."* Cô quay đầu thấy xe bus đang tới gần, dáng vẻ chạy trốn còn nhanh hơn thỏ, *"Không nói với cậu nữa, tớ lên xe đây, bye bye~~"*

Hứa Hoài Thâm nhìn xe bus đã đi xa, khoé môi cậu bất đắc dĩ nở nụ cười.

Về đến nhà, phòng khách không có một ai, xung quanh vô cùng vắng vẻ, toàn bộ biệt thự tựa như không có người ở. Hứa Hoài Thâm đi đến nhà ăn, thấy trên bàn vẫn còn rất nhiều đồ ăn phần cậu.

Trong đó có bát canh cá tuyết nấu quế… nhớ lại lúc cậu trở về hồi sáng, mẹ đã vui vẻ nói hôm nay sẽ làm cho cậu món canh cá tuyết nấu quế mà cậu thích ăn nhất…

Hứa Hoài Thâm hít sâu một hơi, sau đó xoay người đi lên lầu.

Hồng Hân vừa vặn đi ra khỏi phòng, *"Con về rồi à, ăn cơm chưa? Để mẹ xuống hâm nóng đồ ăn cho."*

"... Không cần đâu, con ăn rồi." Giọng điệu cậu nhàn nhạt.

"Ừ, vậy con về phòng làm bài tập đi." Thái độ của Hồng Hân đã hoà hoãn hơn rất nhiều, có lẽ do thấy con trai đã trở về.

Hứa Hoài Thâm không nhịn được mà hỏi một câu: *"Bố đâu rồi mẹ?"*

"Bố con lại đến công ty rồi."

Nhìn khuôn mặt cô đơn buồn bã của mẹ, một lúc lâu sau cậu mới nói:

"Mẹ... mẹ đi nghỉ sớm một chút."

Giọng điệu Hứa Hoài Thâm không lộ ra cảm xúc gì nhưng lại khiến nội tâm Hồng Hân giật mình khi được con trai quan tâm.

Hồng Hân mím môi rồi gật gật đầu, cũng không nói thêm bất cứ câu nào.

Hứa Hoài Thâm về đến phòng, điện thoại báo có tin nhắn âm thanh từ Cam Niệm.

"Hứa Hoài Thâm, tớ về đến nhà rồi, còn cậu thì sao?"

Giọng nói trong vắt nhỏ nhẹ của Cam Niệm rơi vào tai Hứa Hoài Thâm khiến thâm tâm cậu trở nên mềm mại, cậu nhắn tin trả lời:

[Tôi cũng về đến nhà rồi.]

Cam Niệm lại tiếp tục gửi tin nhắn âm thanh: *"Vậy là được rồi. Thế tớ đi làm bài tập đây, chúc cậu cuối tuần vui vẻ. Thứ hai gặp lại."*

Hứa Hoài Thâm nghe lại hai lần, sau đó tải tin nhắn về điện thoại và lưu trữ vào một thư mục riêng.

***

Vài ngày sau là đến lễ hội văn hoá của trường. Buổi sáng học sinh vẫn học theo thường lệ, buổi chiều được nghỉ để mọi người có thể tham gia hoạt động của trường, còn buổi tối chính là tiệc văn nghệ.

Trước khi vào giờ học buổi sáng, chủ nhiệm lớp thông báo một chuyện:

"Hôm nay cô đã mời một học trưởng ưu tú đến lớp chúng ta, mới đầu học trưởng của các em cũng không chịu học hành, nhưng sau này lại nỗ lực vươn lên với thành tích đứng đầu toàn trường, cuối cùng được tuyển thẳng vào trường đại học danh tiếng..."

"Hôm nay anh ấy đến đây cùng bạn gái, người này cũng là học tỷ vô cùng ưu tú của các em, vừa vặn hai người về đây thăm trường nên cô mời họ đến đây để chia sẻ cho các em một vài phương pháp học tập, cả lớp vỗ tay hoan nghênh nào."

Lớp học vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt, ngay sau đó có một người đàn ông bước vào. Anh ta có thân hình cao lớn, tác phong vững vàng, khí chất nội liễm.

Có vài học sinh trong lớp đã nhận ra người này, đây không phải là Cố Mục Ngũ — tổng giám đốc đương nhiệm của tập đoàn Chí Sinh hay sao?!

Không ngờ anh ấy lại học cùng trường bọn họ!

Huệ Hân Nhi nhỏ giọng nói với Cam Niệm: *"Cậu nhìn bạn gái anh ấy kìa, hai người bọn họ còn mặc quần áo tình nhân!"*

Cam Niệm thấy chị ấy nhẹ nhàng nở nụ cười, ánh mắt lưu luyến nhìn chăm chú vào người đứng trên bục giảng.

"Tớ cảm giác chị ấy còn rất trẻ, hơn nữa lại vô cùng có khí chất." Cam Niệm nói.

"Đúng vậy, hình như chị ấy chính là nhà thiết kế trang sức của tập đoàn Chí Sinh."

Cố Mục Ngũ đứng trên bục giảng nhìn những gương mặt tràn đầy vẻ thanh xuân phía dưới, anh hơi mỉm cười:

"Chào mọi người, anh là Cố Mục Ngũ — học trưởng của các em. Anh cùng bạn gái trùng hợp đều là bạn của chủ nhiệm lớp bọn em. Hôm nay anh đến đây để chia sẻ một chút về kinh nghiệm học tập."

Cố Mục Ngũ vừa nói xong, học sinh phía dưới liền ồn ào muốn nghe anh chia sẻ kinh nghiệm theo đuổi bạn gái.

Cố Mục Ngũ nhìn về phía Khương Dao rồi dịu dàng nói: "*Đây là bí kíp nên không thể truyền ra ngoài."*

Cả lớp càng lúc càng ồn ào, Cố Mục Ngũ đành phải chia sẻ ít kinh nghiệm của chính mình:

"Thật ra thành tích của anh trở nên tốt hơn là bởi vì bạn gái anh. Thứ nhất — cô ấy hy vọng anh học thật tốt để có thể thi vào trường thiết kế cùng cô ấy, thứ hai — anh hy vọng chính mình có thể càng ngày càng ưu tú hơn, để được sánh vai bên người anh yêu. Có lẽ tình yêu thời son trẻ đủ để chống đỡ mộng ước của bản thân."

Cam Niệm nghe xong, trong lòng rất xúc động. Thì ra thích một người có thể hoá thành động lực thật lớn và thúc đẩy nhau cùng tiến bộ. Nếu cô thật sự thích Hứa Hoài Thâm, vậy cô càng phải trở nên ưu tú hơn.

Huệ Hân Nhi nói với Cam Niệm: *"Thật sự hâm mộ tình yêu của bọn họ."*

Cam Niệm gật đầu, *"Đây có lẽ là dáng vẻ đẹp nhất của tình yêu."*

Cố Mục Ngũ chia sẻ xong, sau đó đi xuống ngồi bên cạnh Khương Dao. Chủ nhiệm lớp cũng bắt đầu vào bài giảng.

Cam Niệm nghe giảng nhưng lại mất tập trung. Cô nhớ ra mình còn chưa làm xong hết bài tập vật lý được giao từ tuần trước, cô định thừa dịp trong giờ dạy văn của chủ nhiệm lớp sẽ mượn vở ghi của Hứa Hoài Thâm để xem qua một chút.

Vì thế Cam Niệm viết một tờ giấy nhỏ, tiếp đó xoay người nhìn Hứa Hoài Thâm đang yên lặng đọc sách.

Dường như cảm nhận được ánh mắt của Cam Niệm, Hứa hoài Thâm ngẩng đầu đối diện với ánh mắt của cô.

Cam Niệm tay mắt lanh lẹ thả tờ giấy đến trước mặt cậu, cô nhanh chóng xoay người, dáng vẻ lén la lén lút.

Lâm Thịnh chứng kiến toàn bộ một màn này, cậu nhịn cười vỗ vỗ bả vai Hứa Hoài Thâm, thấy cậu ta thờ ơ thì Lâm Thịnh giả vờ muốn lấy tờ giấy nhỏ.

Ai ngờ vừa mới đụng đến đã bị Hứa Hoài Thâm vỗ một phát vào tay.

Lâm Thịnh bị đau vội rụt tay lại, đã thế còn bị Hứa Hoài Thâm lạnh lùng lườm cho một cái.

Lâm Thịnh: *"……!!!"*

Hứa Hoài Thâm mở tờ giấy nhỏ ra nhìn vài giây, cuối cùng gấp lại y như cũ.

Cam Niệm quay đầu lại nhìn, thấy Hứa Hoài Thâm không lấy vở ghi vật lý ra cho mình mượn, Cam Niệm ra vẻ đáng thương xin giúp đỡ, cô còn nhỏ giọng nói: *"Cho tớ mượn một lúc thôi…"*

"Cam Niệm, sao lại quay ra đằng sau nói chuyện? Em đứng dậy trả lời câu này cho cô."

Hứa Hoài Thâm vừa định nói hôm nay cậu không mang theo vở ghi thì giọng nói của chủ nhiệm lớp đã đột ngột vang lên.

Làm việc riêng trong lớp bị giáo viên bắt được, Cam Niệm áo não muốn đánh chính mình, cô vừa định đứng lên thì nghe thấy phía sau truyền đến giọng nói của Hứa Hoài Thâm:

"Cô giáo, để em trả lời cho, vừa rồi là em gọi bạn ấy quay lại."

Cam Niệm quay đầu đã thấy cậu đứng lên.

Mọi người trong lớp học đều giật mình, Hứa Hoài Thâm và Cam Niệm có quan hệ mập mờ từ lúc nào vậy?

Ngay cả chính Cam Niệm cũng chưa từng nghĩ Hứa Hoài Thâm sẽ chủ động giải vây giúp mình!!

Chủ nhiệm lớp cũng không nói gì, chỉ bảo Hứa Hoài Thâm trả lời.

Cam Niệm ngồi nghe ở phía trước, cô cảm thấy vừa ngượng ngùng vừa ấm áp.

Huệ Hân Nhi lặng lẽ giơ ngón tay cái với Cam Niệm: *"Tớ thấy lớp trưởng đối với cậu… thật sự có sự khác biệt."* Nếu đổi lại là người khác, ai sẽ nguyện ý giúp họ trả lời? Đừng nói là Hứa Hoài Thâm lại còn thuộc dạng người lạnh lùng, ít nói.

Cam Niệm mím môi cười.

…

Sau giờ học, Cam Niệm một mình đi lấy nước. Vừa đi đến nơi, cô đã nghe thấy người ta nhắc đến tên mình.

"Sao hôm nay lớp trưởng lại giúp Cam Niệm trả lời câu hỏi, đúng là kỳ quái!"

"Rốt cuộc Cam Niệm có bản lĩnh gì vậy?"

Một nữ sinh khác khinh thường cười nhạo, *"Còn có thể có bản lĩnh gì? Chính là bản lĩnh mặt dày lì lợm, không biết xấu hổ."*

Cam Niệm nghe được giọng nói vừa phát ra… đây không phải là "Bảo vật nữ sinh" Lưu Y sao?

Cam Niệm bước vào trong, ba nữ sinh nhìn thấy Cam Niệm xuất hiện thì rất bất ngờ, đây đúng là dáng vẻ có tật giật mình.

Cam Niệm cầm bình nước tiến lên phía trước, cô mở vòi nước ấm rồi từ từ nói:

"Lì lợm mặt dày cũng phải tuỳ người, đâu giống ai đó suốt ngày tìm mọi cách bám dính người khác, không khác gì thuốc cao da chó khiến người ta thấy phiền phức, haizzz."

Lưu Y hít một hơi thật sâu, cô biết Cam Niệm đang ví ai với cao da chó, *"Cậu có ý gì?! Đồ nghe lén người khác nói chuyện!"*

"Cậu lớn giọng thế kia, tôi cần phải nghe lén nữa sao?"

Lưu Y nhìn vẻ mặt cao ngạo của Cam Niệm, cô tức giận không có chỗ chút nên giọng nói càng cao vút:

"Cam Niệm, cậu khoe khoang cái gì ở đây? Chẳng qua lớp trưởng chỉ giúp trả lời một câu hỏi thôi sao? Loại người như cậu… loại hồ ly tinh như cậu mới khiến lớp trưởng chán ghét!"

Lưu Y vừa nói xong thì phía cửa đột nhiên xuất hiện một người…

Hứa Hoài Thâm đứng ở cửa, ánh mắt lạnh đến thấu xương dừng lại trên người Lưu Y.

Lưu Y rùng mình một cái, tay cầm bình nước khẽ run làm nước ấm bắn ra tay, cô cảm giác như nham thạch núi lửa rơi vào tay mình.

Bạn đang đọc truyện *Trộm Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Ái muội

Hứa Hoài Thâm lạnh lùng nhìn Lưu Y một cái, thấy Cam Niệm còn đứng nguyên tại chỗ thì giọng điệu cậu nhu hoà hơn vài phần:

"Cậu còn không đi?"

Lúc này Cam Niệm mới nhìn về phía Lưu Y đang toát cả mồ hôi trán, sau đó cô nhỏ giọng nói, trong lời nói mang theo trào phúng:

"Sao cậu ấy cũng chán ghét cả cậu thế?!"

Lưu Y ngẩng đầu lườm Cam Niệm, nhưng lại thấy Cam Niệm nhẹ nhàng cười rồi đi đến trước mặt Hứa Hoài Thâm, giọng nói cậu ta mang theo vui vẻ:

"Hứa Hoài Thâm, chúng ta đi thôi~~"

Buổi chiều được nghỉ học, những người có tiết mục biểu diễn vào buổi tối đều đến trước để diễn tập cho quen với sân khấu. Sau khi kết thúc buổi tổng duyệt cuối cùng thì đã là bốn giờ chiều.

Cam Niệm một mình đi đến phòng nghỉ, cô nhớ lại các động tác rồi bắt đầu nhảy lại một lần nữa sao cho thành thạo giống như buổi tổng duyệt vừa rồi. Tiếp theo Cam Niệm thay quần áo cho buổi diễn đêm nay và bắt đầu tự mình trang điểm.

Cam Niệm có làn da mịn màng, trắng sáng không một đốm tàn nhang, còn một hai cái mụn li ti thì chỉ cần dùng phấn phủ che đi là được.

Trong lúc đang đánh má hồng, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến tiếng gõ cửa.

"Mời vào—"

Cam Niệm nhìn về phía cửa phòng nghỉ, cánh cửa bị mở ra, sau đó có hai nữ sinh thò đầu vào nói:

"Em chào chị… xin hỏi chị có phải là Cam Niệm không?"

"Đúng rồi, có chuyện gì không em?"

Hai nữ sinh tiến vào trong rồi tự giới thiệu:

"Bọn em thuộc khối mười, đêm nay sẽ hát bài [Một Tớ Khác Trên Thế Giới Này]."

Trong hai nữ sinh có một nữ sinh hơi lùn, tóc búi tròn, còn nữ sinh kia thì khá cao, tóc được uốn xoăn tự nhiên.

Vừa rồi Cam Niệm có xem qua tiết mục của hai em này nên có chút ấn tượng, hơn nữa nhìn bọn họ còn rất đáng yêu, Cam Niệm cũng dần có ấn tượng tốt:

"Ừm, hai em tìm chị có chuyện gì sao?"

"Tóc búi tròn" và "tóc uốn xoăn" cùng nhau ngồi xuống rồi cười hì hì nói:

"Thật ra bọn em tìm chị để nói chuyện phiếm, vừa nãy xem chị múa dân tộc cực kỳ đẹp, đã thế chị lại còn rất xinh."

Hai nữ sinh nói mấy lời ngọt như mật, quả thật làm cho Cam Niệm không kịp phản ứng, cô chỉ có thể ngượng ngùng nói cám ơn.

Hai cô cô nhóc nói chuyện được một lúc thì bắt đầu trật đề tài:

"Chị xinh đẹp, chị quen người phụ trách tiệc văn nghệ đêm nay của chúng ta đúng không? Em thấy mọi người gọi anh ấy là Hứa Hoài Thâm, nghe nói chị với anh ấy học cùng lớp phải không ạ?"

Cam Niệm thoáng dừng lại động tác thoa son, cô nhìn chính mình trong gương, lông mày hơi hơi nhíu lại: *"Đúng vậy, chị học cùng lớp với cậu ấy."*

Biểu hiện của hai cô gái càng thêm hưng phấn, tiếp đó không nhịn được mà khen ngợi:

"Em thấy anh ấy cực kỳ đẹp trai, vừa rồi lúc hướng dẫn bọn em trên sân khấu, trông anh ấy rất uy nghiêm, ai nấy cũng đều nghe theo."

"Chị xinh đẹp, nghe nói anh ấy đứng đầu khối mười một của các chị, thật vậy hả chị?"

Nhận ra tâm tư của hai cô nhóc này, Cam Niệm ngược lại không hề tức giận. Cũng giống như thứ mà cô yêu thích được mọi người khen ngợi, tán thưởng thì chính cô cũng sẽ cảm thấy kiêu ngạo.

"Ừm, thành tích của cậu ấy rất tốt."

"Vậy anh ấy có bạn gái chưa? Hoặc là anh ấy đã có người thích chưa hả chị?"

Cam Niệm cất son môi, cô nhìn về phía hai cô nhóc rồi chớp chớp đôi mắt hoa đào:

"Bạn gái thì chưa có, còn người cậu ấy thích… chuyện này chị cũng không rõ lắm."

"Chị có thân thiết với anh ấy không?" Tóc búi tròn hỏi.

"Cũng bình thường, làm sao vậy em?"

Tóc búi tròn đỏ mặt, hai tay xoắn lại với nhau, cô nhóc đang định nói gì đó thì lập tức bị tóc uốn xoắn xen vào:

"Được rồi, chúng ta đi thôi. Nhìn anh Hứa lạnh lùng thế kia, anh ấy làm sao vô duyên vô cớ thêm bạn với cậu được?" Tóc uốn xoăn nhìn về phía Cam Niệm rồi xin lỗi: *"Thật ra từ đầu bọn em tìm chị là có ý định xin mã QQ của anh ấy, nhưng nghĩ lại vẫn thấy không nên phiền toái đến chị…"*

Tóc búi tròn chu miệng không vui: *"Chị ấy đã nói anh Hứa Hoài Thâm còn chưa có bạn gái, chúng ta thử một chút thì có làm sao."*

Cam Niệm thấy hai cô nhóc này thật sự đáng yêu đơn thuần, vì vậy liền nói:

"Chị cho các em mã QQ thì có tác dụng gì, nếu muốn kết bạn thì các em có thể tự mình nói trực tiếp với cậu ấy." Cô không thể ngăn cản được người khác tìm cách đến gần Hứa Hoài Thâm, nhưng nếu cô còn chủ động cho cả phương thức liên lạc của cậu ấy, vậy thì cô quá rộng lượng rồi.

"Cốc cốc cốc—"

Tóc búi tròn đang định nói thì cửa lại bị người ta gõ, Cam Niệm hô một tiếng *"Mời vào"*, sau đó cánh cửa được mở ra.

Khuôn mặt lạnh lùng của Hứa Hoài Thâm xuất hiện trước mặt ba người. Cậu mặc áo đồng phục màu lam tươi sáng, chiếc quần xắn gấu khiến đôi chân trông càng thon dài, thẳng tắp.

Trên tay cậu cầm theo một cốc đồ uống, ánh mắt lập tức dừng lại trên người Cam Niệm.

Hai cô nhóc trong phòng đều ngây ngẩn cả người, tại sao vừa nhắc đến Tào Tháo thì Tào Tháo đã xuất hiện?!!!

Trong lòng bọn họ vừa kích động vừa khiếp sợ!!!

Cam Niệm là người phản ứng đầu tiên, cô đi đến trước mặt Hứa Hoài Thâm, tươi cười nói:

"Hứa Hoài Thâm, sao cậu lại đến đây?"

Hứa Hoài Thâm đưa đồ uống cho Cam Niệm, Cam Niệm cười càng vui vẻ:

"Vừa rồi tớ kêu khát nên cậu mua đồ uống cho tớ sao?!!! Cảm ơn cậu nhiều nha!"

Hứa Hoài Thâm ho nhẹ một cái rồi dời ánh mắt sang chỗ khác:

"Mua một tặng một, vừa vặn thừa ra một cốc."

"Ra là mua một tặng một…" Nhìn vẻ mặt Hứa Hoài Thâm không được tự nhiên, Cam Niệm biết cậu đang nói dối, cô cũng không vạch trần: *"Không sao cả, tớ vẫn thích."*

Hai cô nhóc bước lên phía trước, ánh mắt nghi ngờ càn quét trên người Hứa Hoài Thâm và Cam Niệm.

Hứa Hoài Thâm phát hiện ra tóc búi tròn vẫn luôn nhìn mình, cậu lạnh nhạt hỏi:

"Có chuyện gì sao?"

"A… không không không." Tóc uốn xoăn kéo tay tóc búi tròn, cô nhóc xấu hổ nói: *"Chị xinh đẹp, chúng em đi trước đây, hẹn gặp lại."*

Cam Niệm vẫy tay tạm biệt, sau đó hai nữ sinh kia nhanh chóng chạy ra ngoài.

Vừa ra đến ngoài cửa, tóc búi tròn đã ấm ức nói:

"Sao cậu lại vội vàng rời đi như vậy? Tớ còn chưa kịp xin mã QQ!"

Tóc uốn xoăn gõ đầu cô bạn của mình: *"Cậu đúng là khờ! Chẳng lẽ cậu không nhìn thấy chị xinh đẹp và anh Hứa Hoài Thâm có gì đó mập mờ sao…"*

"Ý cậu là sao? Cậu nói hai người kia…???"

"Cậu không thấy anh Hứa Hoài Thâm còn mua nước cho chị ấy sao? Nhìn hai người có vẻ rất thân thiết, nếu cậu còn tiếp tục trồng cây si thì đúng là ngốc nghếch…"

Cam Niệm cười cười nhìn bóng dáng hai cô nhóc vội vàng rời đi, cô cũng không nói gì, chỉ kéo Hứa Hoài Thâm vào trong phòng nghỉ, sau đó đóng cửa lại.

"Cậu nhìn trang phục diễn và trang điểm của tớ có ổn không?" Cam Niệm xoay một vòng khiến tà váy tung bay, trang sức trên người cũng phát ra tiếng kêu thanh thuý dễ nghe, ngoài ra bên trong không khí còn tràn ngập mùi hương ngọt ngào.

Hứa Hoài Thâm lẳng lặng nhìn chăm chú vào Cam Niệm, ánh mắt không hề rời khỏi người cô.

Thấy cậu không trả lời, cô quơ quơ cánh tay trước mặt cậu rồi cười đến xinh đẹp:

"Này, không lẽ cậu ngắm tớ đến ngây cả người?"

Hứa Hoài Thâm dời ánh mắt đi chỗ khác, giọng nói nặng nề:

"Ừm, trông ổn rồi."

Cam Niệm cầm cốc trà sữa, sau đó thong thả cắm ống hút, miệng thì lẩm bẩm nói:

"Cậu có biết hai nữ sinh vừa nãy tìm tớ làm gì không?"

"Tìm cậu làm gì?"

Cam Niệm cầm ống hút nhẹ nhàng khuấy, đôi mắt hiện lên tia giảo hoạt, *"Bọn họ muốn xin QQ của cậu để kết bạn."*

Hứa Hoài Thâm giương mắt nhìn Cam Niệm: *"…. Cậu cho bọn họ?"*

"Cho chứ… Bọn họ muốn xin thì tớ làm sao có thể không cho." Cam Niệm tỏ ra bình thường như không hề có chuyện gì, cô hút một ngụm trà sữa rồi bắt đầu nhai mấy viên chân trâu trong miệng, ánh mắt nhìn thẳng tắp vào Hứa Hoài Thâm để xem phản ứng của cậu.

Cô chỉ thấy gương mặt cậu chậm rãi trầm xuống, quai hàm căng chặt, lông mày khẽ nhíu cùng đôi mắt đen kịt như phủ một tầng mực nước.

Cam Niệm vừa nhìn đã biết Hứa Hoài Thâm không vui, cô hiểu cậu không thích cho người lạ phương thức liên lạc, kể cả tìm cậu ấy để xin thì cậu cũng đều cự tuyệt, huống chi là nói ra từ miệng cô.

Thì ra Hứa Hoài Thâm để ý chuyện cô nói cho người khác biết phương thức liên lạc của cậu ấy như vậy.

Cam Niệm lại uống thêm một ngụm trà sữa, cô quay mặt cười, đến khi nhìn về phía cậu một lần nữa thì giọng điệu đã mang theo điểm kiêu ngạo nho nhỏ:

"Vậy mà cậu cũng tin sao? Tớ làm sao có thể hào phóng cho người khác QQ của cậu?! Bọn họ muốn cũng không có cửa đâu."

Cam Niệm không hề che dấu dục vọng chiếm hữu của chính bản thân mình, tiếng nói dễ nghe ấy gõ vào màng nhĩ Hứa Hoài Thâm khiến cậu cảm nhận được tâm tình vui sướng của cô.

Cam Niệm thấy sắc mặt Hứa Hoài Thâm đã hoà hoãn hơn rất nhiều, cô cong môi cười, đôi mắt to tròn nhanh chóng cong như vầng trăng khuyết.

Hứa Hoài Thâm đột nhiên vươn tay tới gần khuôn mặt người đối diện, ngón trỏ của cậu khẽ nâng cằm Cam Niệm, còn ngón tay cái nhẹ nhàng lau sạch vệt nước nơi khoé miệng cô, động tác vô cùng dịu dàng.

Được ngón tay ấm áp của Hứa Hoài Thâm vuốt ve, Cam Niệm đứng đơ người ngay tại chỗ, trái tim đập kịch liệt như con nai chạy loạn, đến khi hiểu ra ý định của cậu thì tâm tình Cam Niệm tức khắc bị hoà tan thành vũng nước.

Hứa Hoài Thâm rút tay về, cậu ra vẻ trấn định nhưng Cam Niệm lại thấy vành tai cậu lộ ra màu đỏ nhàn nhạt, cô nhẹ nhàng cười: *"Hứa Hoài Thâm…"*

Còn chưa dứt lời thì tiếng gõ cửa lại vang lên, cắt đứt bầu không khí ái muội bên trong phòng.

Cam Niệm: "…"

Hứa Hoài Thâm: "…"

"Mời vào." Cam Niệm nói xong lập tức lùi về phía sau một bước, giữ khoảng cách với Hứa Hoài Thâm để tránh làm người khác hiểu lầm.

Nhưng người đi vào nhìn thấy trong phòng chỉ có hai người… thì vẫn cứ hiểu lầm:

"A… chuyện là…"

Nam sinh thấy sắc mặt Hứa Hoài Thâm lạnh lẽo thì không dám nói tiếp, quả nhiên ngay sau đó Hứa Hoài Thâm liền đặt câu hỏi:

"Có chuyện gì?"

Lúc này nam sinh đã nhận ra mình quấy rầy "chuyện tốt" của người ta, nhưng cậu chỉ có thể thành thật truyền lời:

"Anh Hứa, chị Dương Lị tìm anh." Dương Lị chính là một trong những người phụ trách tiệc văn nghệ tối nay, người này đang học mười hai.

"Ừ, tôi qua bây giờ."

Nam sinh lập tức đóng cửa lại, Cam Niệm liền nói với Hứa Hoài Thâm, *"Cậu bận thì đi trước đi."*

"Thế cậu vẫn ở chỗ này sao?"

"Đúng vậy." Cam Niệm bĩu môi, *"Tuy rằng một mình đợi ở đây thật sự nhàm chán."*

Hứa Hoài Thâm nhàn nhạt nói: *"Nếu vậy thì cậu đi cùng tôi ra ngoài đó."*

"Nhưng tớ không quen mấy người kia, ra đấy rất ngại."

"Không sao đâu… cậu đi bên cạnh tôi là được."

Nghe được lời này, đôi mắt Cam Niệm như phát sáng, *"Tốt quá."*

Vì thế hai người cùng nhau đi ra ngoài.

Lúc Dương Lị đang bận rộn thì nhìn thấy Hứa Hoài Thâm, đi bên cạnh cậu ta còn có Cam Niệm đang nói nói cười cười, khiến cô không khỏi nhíu mày.

Đã thế bên tai còn truyền đến tiếng bàn tán: *"Vừa rồi tớ đi tìm anh Hứa thì thấy anh ấy cùng Cam Niệm ở một mình trong phòng nghỉ."*

"Wow!!! Thật á, đúng là tin giật gân…"

Dương Lị nhíu mày nhìn về phía mấy người, *"Còn có thời gian đứng đó buôn chuyện? Các cậu mau làm việc đi."*

"Được được…"

Cam Niệm đi theo Hứa Hoài Thâm đến trước mặt Dương Lị, Dương Lị liền nói:

"Vừa nãy tìm mãi không thấy cậu, thì ra cậu đến phòng nghỉ. Chuyện là thế này, danh sách mà giáo viên đưa xảy ra chút vấn đề, cậu đến đây xác nhận lại với tôi. Với lại

tôi có ý định điều chỉnh lại trình tự biểu diễn của các tiết mục, muốn cậu nhìn qua xem như vậy được không."

Hứa Hoài Thâm gật đầu rồi đi theo Dương Lị, Dương Lị thấy Cam Niệm cũng đi theo bên cạnh.

Lúc hai người xử lý chuyện thì Cam Niệm đứng ở cách đó không xa, cô yên lặng uống trà sữa, đôi mắt không ngừng nhìn ngó xung quanh.

Dương Lị nhân lúc Hứa Hoài Thâm đang bận, cô bèn đi đến trước mặt Cam Niệm và nói:

"Cam Niệm, hay là em xuống khán đài ngồi đi?! Hứa Hoài Thâm còn phải xử lý rất nhiều chuyện, em đứng đây đợi cũng không tiện, vừa vặn xuống đó ngồi nghỉ một lúc."

Mặt Dương Lị không cảm xúc, tuy nói Cam Niệm xuống khán đài ngồi nghỉ nhưng thực chất chính là đuổi người.

Cam Niệm nhìn bóng dáng bộn rộn của Hứa Hoài Thâm, cô không muốn cậu phải khó xử nên liền gật đầu rời đi.

Cam Niệm tìm một vị trí rồi ngồi xuống, ngẫm lại chính mình đứng ở kia cũng rất buồn chán, thà rằng ngồi còn sướng hơn. Cô nhìn Dương Lị và phát hiện ra chị ta là một nữ sinh có năng lực lãnh đạo rất giỏi, khí thế cường đại kia sau này sẽ giúp Dương Lị trở thành nữ cường nhân.

Tâm tư Cam Niệm tinh tế, cô đương nhiên cảm nhận được Dương Lị mang theo đề phòng cùng khó chịu đối với cô, nhưng cô cũng không để bụng.

Hứa Hoài Thâm xử lý xong chuyện, cậu quay đầu nhìn xung quanh, ánh mắt như tìm kiếm cái gì đó.

"Làm sao vậy?" Dương Lị hỏi.

"…… Cam Niệm đâu rồi?"

Dương Lị không nghĩ tới trong lòng cậu ta vẫn còn vướng bận nữ sinh kia, sắc mặt cô vẫn cố tỏ vẻ bình thường: *"À… tôi bảo em ấy xuống khán đài ngồi nghỉ, tôi sợ em ấy sẽ mệt mỏi khi một mình đứng đợi cậu ở kia,*

Hứa Hoài Thâm khẽ mím môi, cậu nâng bước rời khỏi hậu trường rồi đi về phía khán đài.

Dương Lị đi theo ở phía sau, vẻ mặt ngây ngốc.

Hứa Hoài Thâm đi ra ngoài, cậu thấy Cam Niệm một mình ngồi dưới khán đài, một tay chống đầu, đôi mắt lim dim, mơ màng như muốn ngủ.

Dương Lị nhìn theo ánh mắt Hứa Hoài Thâm, trong lòng dâng lên cảm giác khó chịu.

Hứa Hoài Thâm không tiếp tục tiến lên phía trước, cậu lấy di động rồi bắt đầu gõ chữ.

Sau đó cậu cất di động vào trong túi, nhàn nhạt nói với Dương Lị: *"Đi thôi, chúng ta đi kiểm tra dàn âm thanh."*

Cam Niệm lim dim ngồi trên ghế, bỗng thấy di động trên tay khẽ rung, cô vừa mở mắt ra thì lập tức thấy tin nhắn wechat của Hứa Hoài Thâm:

[Bên ngoài gió lạnh, cậu muốn ngủ thì trở về phòng nghỉ đi, nhớ khoác thêm áo ấm.]

Bạn đang đọc truyện *Trộm Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Công khai quan tâm

Cam Niệm ngồi thẳng người, cô nhìn bốn phía xung quanh nhưng không thấy bóng dáng Hứa Hoài Thâm, cũng không biết cậu đứng chỗ nào nhìn trộm mình.

Nhìn tin nhắn trên điện thoại, cô nhoẻn miệng cười khi được cậu tỉ mỉ quan tâm.

Cam Niệm trả lời: *[Được, thế thì tớ về phòng nghỉ để ngủ một lát, nếu buổi tối cậu không ăn với ai thì có thể gọi tớ _(:з" ∠)_]*

Cam Niệm trở lại phòng nghỉ rồi tranh thủ ngủ trong chốc lát, không có ai quấy rầy nên sau khi ngủ dậy tinh thần cô sảng khoái hơn rất nhiều.

Chạng vạng tối, Hứa Hoài Thâm đến phòng nghỉ tìm Cam Niệm, cậu nói công tác chuẩn bị đã xong.

Cam Niệm thấy sắc mặt cậu mệt mỏi, cô quan tâm nói: *"Cậu đã hết bận vậy chúng ta đi ăn cơm nhé? Không thể để cơ thể đói lả được."*

Hứa Hoài Thâm gật đầu, sau đó cùng cô đi ra cửa. Mới đi được vài bước chân, cậu đã bị người ta gọi lại:

"Anh Hứa, hai người cũng đi ăn à? Vậy chúng ta cùng đi nhé?"

Dương Lị đứng giữa đám người, thấy Cam Niệm thân mật đứng bên cạnh Hứa Hoài Thâm thì hơi khó chịu, nhưng cô vẫn tươi cười nói:

"Đi cùng nhau luôn đi, vừa vặn bọn tôi định đến nhà ăn."

Cam Niệm không biết nên trả lời thế nào, chỉ lẳng lặng nhìn Hứa Hoài Thâm.

Hứa Hoài Thâm im lặng trong mấy giây rồi uyển chuyển cự tuyệt:

"Để lúc khác đi, chúng tôi muốn ra ngoài ăn." Không đợi những người khác trả lời, Hứa Hoài Thâm đã mang theo Cam Niệm rời đi.

Dương Lị nhìn bóng lưng hai người, sắc mặt dần trở nên lạnh lẽo.

Cam Niệm và Hứa Hoài Thâm đi ra đến ngoài, cô bắt đầu trêu chọc cậu: *"Hứa Hoài Thâm…..Sao tớ lại có cảm giác Dương Lị có ý với cậu?"*

Hứa Hoài Thâm nhìn cô, ngữ khí bất lực: "*Cậu chỉ nghĩ linh tinh."*

Cam Niệm "Hừ" một tiếng, cô quay mặt qua chỗ khác rồi nhẹ nhàng cười.

***

Sáu giờ tối, tiệc văn nghệ đã tiến vào giai đoạn chuẩn bị cuối cùng, khán đài đã dọn xong, sân khấu cũng đã sáng đèn, âm nhạc sôi động vang khắp sân trường.

Cam Niệm chuẩn bị xong xuôi thì Huệ Hân Nhi và Ngải Minh đến ngồi ở khu vực khán đài của lớp. Cam Niệm bèn chạy tới tìm hai người.

Mọi người nhìn thấy Cam Niệm thì đầy kinh ngạc:

"Cam Niệm, bộ váy này của cậu đẹp quá! Nhìn như tiên nữ hạ phàm!"

Cam Niệm vui vẻ ngồi xuống bên cạnh hai người, giọng điệu hào hứng khoe:

"Đợi tí nữa múa ở trên sân khấu trông sẽ càng đẹp hơn."

"Tranh thủ lúc thầy cô không chú ý, tớ sẽ lấy điện thoại chụp cho cậu mấy bức ảnh." Ngải Minh vỗ ngực đảm bảo.

"Được!"

Đến giờ biểu diễn, Cam Niệm rời khỏi chỗ rồi đi về vị trí sau cánh gà. Tiết mục của Cam Niệm biểu diễn ở gần cuối, trong lúc những người khác lên sân khấu thì cô cũng bắt đầu chuẩn bị.

Hứa Hoài Thâm đến sau cánh gà xem Cam Niệm, cậu bước ra từ phía dàn âm thanh, Cam Niệm ngẩng đầu cười với cậu:

"Phải làm sao bây giờ, tớ có chút hồi hộp."

Hứa Hoài Thâm cụp mắt nhìn Cam Niệm, ánh mắt cậu dừng lại trên gương mặt trắng như tuyết, sau đó thong dong nói:

"Không cần phải hồi hộp, cậu cứ coi như đang luyện tập là được."

Cam Niệm gật gật đầu, *"Vậy cậu phải nhớ xem tớ biểu diễn đấy, được không?"*

Đôi mắt cô sáng như sao trời nhìn vào Hứa Hoài Thâm, mặt mày trong trẻo mang theo mong đợi.

Nhìn gương mặt này, cậu làm sao có thể không đồng ý với cô được đây?!

Thấy MC bắt đầu giới thiệu đến tiết mục của mình, Cam Niệm cởi áo khoác đưa cho cậu, *"Cậu cầm giúp tớ một lúc, lát nữa biểu diễn xong thì đưa cho tớ nha."*

Dưới khán đài vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt, Cam Niệm quay đầu nghịch ngợm nháy mắt với Hứa Hoài Thâm, sau đó đi ra sân khấu.

Trang phục dân tộc mà Cam Niệm mặc lên người càng làm tôn dáng người thon thả tinh tế, cô nhấc làn váy bước ra giữa sân khấu rồi hơi mỉm cười nhìn về phía dưới khán đài.

Tiếng nhạc nhẹ nhàng vang lên, Cam Niệm bắt đầu múa theo nhạc, đây là lần đầu tiên cô biểu diễn trước đông người như vậy, mới đầu cô còn hơi lo lắng, nhưng sau đó thân thể đã hoàn toàn thả lỏng.

Âm nhạc từ chậm rãi chuyển dần sang sôi động, mọi người dưới khán đài đều nhìn không chớp mắt, bọn họ bị hấp dẫn bởi sự duyên dáng của Cam Niệm.

Trong khi tất cả đều đang nhập tâm xem Cam Niệm biểu diễn thì âm nhạc lại đột nhiên dừng lại. Toàn trường lâm vào im lặng trong hai giây, bọn họ đều ngơ ngác không hiểu chuyện gì đang xảy ra, chẳng lẽ âm thanh bị trục trặc?

Hứa Hoài Thâm nhíu chặt mày, cậu lạnh giọng chất vấn người phụ trách âm thanh:

"Sao lại thế này?"

Dương Lị ngồi ở nơi đó, vẻ mặt vô tội, cô hoảng loạn nói:

"Tôi cũng không biết sao lại thế này…"

Nhân viên xử lý âm thanh cũng đang khẩn cấp xử lý vấn đề.

Cam Niệm đứng trên sân khấu, lòng bàn tay ra rất nhiều mồ hôi, nói không sợ hãi là nói dối.

Nhưng lúc cô cúi đầu lại nhìn thấy Hứa Hoài Thâm đứng ngay phía dưới, ánh mắt cậu ấy xuyên qua rất nhiều người rồi lẳng lặng dừng lại trên người cô.

Cam Niệm nhớ lại cuộc trò chuyện khi hai người ăn cơm tối, cô hỏi nếu chẳng may phát sinh tình huống bất ngờ ví dụ như cô múa bị sai thì phải làm sao? Khi ấy cậu ấy đã nói phải bình tĩnh xử lý, không được hoảng loạn, phải dựa vào bản lĩnh của chính bản thân cô để biểu diễn sao cho tốt nhất.

Ánh mắt Hứa Hoài Thâm mang theo một loại trấn an khiến Cam Niệm an tâm và không còn thấy sợ hãi.

Cô đứng yên tại chỗ, vẻ mặt bình tĩnh giữ vững nụ cười trên môi.

Ngay sau khi âm nhạc tiếp tục vang lên, tất cả mọi chuyện lại tiến vào quỹ đạo.

Cam Niệm múa xong, dưới khán đài vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt. Cô khom lưng cúi chào, cảm giác tất cả nỗ lực được mọi người đón nhận, đối với cô mà nói là kết quả viên mãn nhất.

Cam Niệm vui vẻ rời khỏi sân khấu, cô muốn đi tìm Hứa Hoài Thâm để lấy áo khoác nhưng lại không thấy người đâu.

Cô tìm hai vòng vẫn không thấy, trong lòng càng thêm buồn bực, đúng lúc gặp được một nam sinh trong ban tổ chức, cô bèn hỏi cậu ta:

"Cậu có nhìn thấy Hứa Hoài Thâm ở đâu không?"

"Anh Hứa sao… vừa rồi hình như anh ấy đi về phía gian phòng cạnh phòng hoá trang, chị Dương Lị cũng đi qua đó. Chị có thể đến đó tìm thử xem."

"Ừm, chị cảm ơn."

Phía đại sảnh khu nghỉ ngơi.

Hứa Hoài Thâm nhìn Dương Lị, gương mặt lộ vẻ mất kiên nhẫn:

"Chị tìm tôi có chuyện gì sao?"

Vẻ mặt Dương Lị tự trách, cô ảo não gục đầu xuống: *"Vừa nãy phần âm thanh của Cam Niệm xảy ra vấn đề là do tôi sơ suất xử lý không tốt, thật xin lỗi."*

"…. Đây là vấn đề của cả ban tổ chức, chị không cần thiết phải tự mình xin lỗi tôi."

Dương Lị nhìn biểu tình lạnh nhạt của Hứa Hoài Thâm, ngữ khí lại càng thêm buồn bã:

"Tôi biết cậu rất quan tâm đến Cam Niệm, cho nên tôi sợ cậu sẽ vì chuyện này mà trách tôi."

Hứa Hoài Thâm nhíu mày, giọng nói càng thêm lạnh nhạt: *"Rốt cuộc chị muốn nói cái gì?"*

"Tôi… tôi muốn biết có phải cậu thích cô ấy hay không?"

Dương Lị vừa dứt lời, cánh cửa khép hờ đã bị người ta đẩy ra.

"Ơ… anh Hứa, vừa rồi chị Cam Niệm không tìm anh sao?"

Người xuất hiện chính là nam sinh mà vừa rồi Cam Niệm gặp trên đường, lúc này cậu đến đây tìm Dương Lị.

"Cậu nói gì cơ?"

"Vừa nãy hình như chị Cam Niệm tìm anh khắp nơi, em mới nói là anh ở chỗ này, chị ấy không đến đây tìm anh à?"

Trong đầu Hứa Hoài Thâm đột nhiên hiện ra câu nói kia của Cam Niệm — *"Cậu không cảm thấy Dương Lị có ý với cậu sao?"*

Sắc mặt cậu trầm xuống, sau đó bước nhanh ra ngoài.

"Hứa Hoài Thâm……!" Dương Lị nhìn bóng dáng sốt ruột của cậu ta, trong lòng là một loại cảm xúc hỗn độn phức tạp.

Hứa Hoài Thâm chạy như bay ra ngoài tìm Cam Niệm, chẳng lẽ vừa nãy cô ấy đến đây tìm cậu, thấy cậu đứng một mình cùng Dương Lị nên mới hiểu lầm chạy đi???

Nghĩ đến đây, Hứa Hoài Thâm nắm càng chặt áo khoác trên tay.

Đột nhiên cậu thấy phía trước có mấy nữ sinh đang đứng, bước chân cậu liền dừng lại.

Cam Niệm định đi tìm Hứa Hoài Thâm, nhưng nửa đường lại gặp một nhóm nữ sinh. Các cô ấy biểu diễn tiết mục đàn múa tối nay, với lại lúc diễn tập bọn họ hay nói chuyện phiếm với Cam Niệm, bọn họ cũng thật sự quý cô nên quan hệ giữa các cô cũng không tồi.

Mấy nữ sinh đang đứng chụp ảnh với nhau, thấy Cam Niệm đi ngang qua, bọn họ liền lôi kéo cô chụp chung mấy tấm.

Cam Niệm đang tạo dáng chụp ảnh thì nhìn thấy Hứa Hoài Thâm. Cô kinh ngạc chớp mắt một cái, đang định vẫy tay với cậu thì đã thấy cậu tiến nhanh về phía mình.

Mấy nữ sinh khác cũng ngây cả người, bọn họ đều dừng lại động tác trên tay, trong lòng thầm nghĩ không biết Hứa Hoài Thâm muốn làm cái gì.

Hứa Hoài Thâm đi đến trước mặt Cam Niệm, cậu đưa áo khoác cho cô rồi dịu dàng nói ngay trước mặt mọi người:

"Cậu mặc áo khoác vào đi, đừng để bị lạnh."

Lời này của cậu giống như mệnh lệnh nhưng lại mang theo dịu dàng lưu luyến giống như cơn gió ấm áp thổi quanh người.

Cậu không hề cố ký việc biểu đạt sự quan tâm đối với Cam Niệm ở ngay trước mặt người khác, khiến cho mấy nữ sinh ở đây đều kinh ngạc.

Đây… đây là nam thần lạnh lùng đáng sợ của bọn họ sao???

Cam Niệm tươi cười, gật đầu mặc áo khoác vào, cảm giác lạnh lẽo lập tức biến mất.

Mấy nữ sinh kia thấy vậy liền vội nói: *"Chị Cam Niệm, vậy bọn em đi trước đây."* Bọn họ không muốn làm bóng đèn, chỉ mong nhanh nhanh rời khỏi nơi này.

Nhóm nữ sinh rời đi rồi, Cam Niệm mới giả vờ oán giận: *"Vừa nãy cậu đi đâu vậy? Làm tớ tìm cậu khắp nơi, tớ mà bị cảm là bắt đền cậu đấy."*

"Xin lỗi, lúc nãy Dương Lị có việc tìm tôi." Lúc Cam Niệm mới biểu diễn xong, Dương Lị đã vội vàng đến tìm cậu.

Cậu còn tưởng có chuyện gì quan trọng, cho nên mới định đi một lúc rồi về.

Thấy vẻ mặt áy náy của Hứa Hoài Thâm, cô túm lấy cổ tay cậu rồi khẽ lay, cô cười nói:

"Đùa cậu thôi, tớ không có tức giận…"

"Đi thôi, cậu cùng tớ đến phòng nghỉ một lúc." Thấy tiệc văn nghệ đã kết thúc, cô cũng phải đi thay quần áo rồi thu dọn đồ đạc.

Học sinh trên khán đài lục đục rời đi, ở lại cũng không còn mấy người. Hứa Hoài Thâm đưa Cam Niệm đến cửa phòng nghỉ, cậu bèn hỏi có phải cô muốn thay quần áo hay không.

"Cậu vào thay đồ đi, thay xong nhắn tin cho tôi." Hứa Hoài Thâm không đi vào.

Cam Niệm gật đầu, cô đi vào phòng rồi khoá cửa lại.

Đúng lúc này thầy hiệu trưởng đi ngang qua đây, thấy Hứa Hoài Thâm đứng ở cửa, ông đi tới gần:

"Hoài Thâm, buổi văn nghệ đêm nay không tồi, vất vả cho em rồi." Thầy hiệu trưởng vừa đi ra ngoài vừa nói, Hứa Hoài Thâm chỉ có thể đi theo bên cạnh.

"Không có gì đâu thầy, tất cả mọi người trong ban tổ chức đều có công rất nhiều cho buổi tối ngày hôm nay."

"Ừ, thầy cũng hy vọng việc này không ảnh hưởng đến kết quả học tập của em, cũng sắp đến thi giữa kỳ rồi…"

Thầy hiệu trưởng còn chưa nói xong thì đột nhiên trước mắt tối om.

"Sao tự nhiên lại mất điện được?" Thầy hiệu trưởng kinh ngạc nói.

Hứa Hoài Thâm nhìn hành lang tối om, bỗng nhiên cậu nhíu chặt mày.

Trong lúc thầy hiệu trưởng đang nói với những học sinh khác không cần hoảng loạn, ông đã thấy Hứa Hoài Thâm xoay người chạy về hướng phòng nghỉ, tốc độ nhanh như tên bắn làm người khác không kịp phản ứng.

Cam Niệm ở phòng nghỉ, cô vừa thay xong quần áo và chuẩn bị đổi giày, đột nhiên đèn điện trên đỉnh đầu chợt tắt, không gian xung quanh tối đen như mực.

Cam Niệm hơi luống cuống tay chân, đến lúc bình tĩnh lại thì cô mới phát hiện ra là mất điện. Cam Niệm rất sợ hãi khi phải ở một mình trong phòng tối. Hồi nhỏ, có một lần cô ở nhà một mình, lúc ấy bỗng nhiên mất điện, chỉ có mình cô vật vã sợ hãi trong bóng tối suốt mấy tiếng đồng hồ, từ đó trở đi chuyện này đã trở thành bóng ma tâm lý lớn trong lòng cô.

Cam Niệm hoảng loạn tìm kiếm di động, chính lúc đang tìm thì phía cửa truyền đến tiếng đập cửa dồn dập.

Cam Niệm có chút run sợ, ngay sau đó cô nghe được giọng nói sốt ruột của Hứa Hoài Thâm:

"Cam Niệm— cậu ở trong đó không?"

Bạn đang đọc truyện *Trộm Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Giúp cô chép phạt

Cam Niệm đứng dậy, cô bước nhanh tới mở cửa.

Hứa Hoài Thâm vừa mở đèn di động đã lập tức nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Cam Niệm, cậu nhíu chặt mày, trầm giọng hỏi:

"Cậu không có việc gì chứ?"

Chóp mũi Cam Niệm cay cay, cô bổ nhào vào lồng ngực cậu, *"Hứa Hoài Thâm, vừa nãy tớ sợ muốn chết…cũng may cậu đã đến rồi…"*

Thình lình bị cô nàng này "bổ nhào vào ngực", Hứa Hoài Thâm nhất thời quên mất mình đang định hỏi gì, cậu chỉ nghe thấy hình như đâu đó có tiếng sét "Ầm ầm" vang vọng bên tai.

Bên ngực trái là tiếng nhịp tim tăng tốc đập thình thịch, mạch máu cậu như muốn sôi trào… đây là lần đầu tiên cậu xuất hiện loại cảm giác mới lạ này, so với ngày thường thì càng thêm mãnh liệt.

Vừa nãy nhìn khuôn mặt Cam Niệm trắng bệch, dáng vẻ sợ hãi, yếu đuối, bất lực kia cũng là lần đầu tiên cậu nhìn thấy. Dáng vẻ ấy giống như một con thỏ nhỏ bị hoảng sợ, khiến cậu muốn đặt trong lòng bàn tay để bảo vệ.

Trong lồng ngực là xúc cảm mềm mại, cậu gần như có thể ngửi thấy hương thơm nhàn nhạt trên từng sợi tóc của Cam Niệm cùng tiếng thở dồn dập sợ hãi, cậu còn có thể cảm nhận được rõ ràng cơ thể nhỏ nhắn kia hơi run rẩy.

Tâm Hứa Hoài Thâm mềm mại hơn mấy phần, nhưng cũng rối rắm không biết phải làm sao. Ngay sau đó, cậu đưa một tay ra nhẹ nhàng ôm lấy cô, một tay khác thì dịu dàng vỗ về, giọng nói trầm thấp mang theo trấn an:

"Không sao rồi, chỉ là mất điện mà thôi."

Cam Niệm ôm Hứa Hoài Thâm hoàn toàn là phản xạ tự nhiên, đợi đến khi cô nhận ra mình đang ôm cậu thì cô lại lo lắng cậu ấy sẽ chán ghét hành vi vô lý này của mình rồi đẩy cô ra. Nhưng Cam Niệm không ngờ Hứa Hoài Thâm lại bao dung nỗi sợ hãi của cô, so với trước đây thì cậu ấy lại càng dịu dàng hơn.

Cam Niệm nhẹ nhàng ừm một tiếng, cô buông tay rồi chui ra khỏi lồng ngực cậu.

Hứa Hoài Thâm cúi đầu nhìn vào khuôn mặt ửng đỏ, phấn nộn giống như nước mật đào của cô.

Đến khi nhìn thấy giày múa trên chân cô, cậu liền nói:

"Cậu vào trong đổi giày đi đã, được không?"

Cam Niệm gật gật đầu, nhưng bỗng nhiên nghĩ đến chuyện gì đó, cô lại ngẩng đầu nhìn Hứa Hoài Thâm, con ngươi đen láy hàm chứa lời muốn nói rồi lại thôi.

Hứa Hoài Thâm vừa thấy liền hiểu rõ: *"Tôi sẽ ở đây đợi cậu."*

Cam Niệm sợ hãi cậu sẽ bỏ cô lại một mình, nhưng cậu ấy lại nói sẽ đứng đợi cô ở đây… trên mặt Cam Niệm lộ ra nụ cười nhẹ nhõm, cô xoay người đi vào trong, Hứa Hoài Thâm cũng đi theo cô vào phòng nghỉ.

Cậu bật đèn trên điện thoại để soi đường cho Cam Niệm, đợi đến khi cô tìm thấy giày và ngồi xuống ghế để thay thì cậu liền ngồi xổm xuống trước mặt cô, tri kỷ giúp cô chiếu đèn lên chân.

"Cảm ơn." Cam Niệm nở nụ cười, sau đó cúi người bắt đầu đổi giày.

Hứa Hoài Thâm thấy sắc mặt Cam Niệm đã tốt hơn rất nhiều, cậu nửa đùa nửa thật nói:

"Cậu sợ tối à?"

Cam Niệm hơi dừng lại động tác trên tay rồi chậm rãi thừa nhận: *"Ừm, từ nhỏ tớ đã sợ rồi. Nghe mẹ tớ kể lại thì có một lần mất điện vào buổi tối, lúc ấy chỉ có mỗi mình tớ ở nhà đợi rất lâu, đến khi mẹ trở lại thì tớ đã khóc là cả người. Lớn lên thì tớ đỡ sợ hơn một chút, nhưng không hiểu vừa rồi tại sao lại…"*

Nghe Cam Niệm nói "khóc là cả người", Hứa Hoài Thâm liền nghĩ đến hốc mắt đỏ ửng của Cam Niệm khi cậu mở cửa lúc nãy… cậu mà đến muộn hơn có khi cô thật sự sẽ khóc.

Hứa Hoài Thâm rũ mắt, giọng nói mang theo nặng nề: *"Đáng lẽ từ nãy tôi nên đứng ở cửa đợi cậu."* Nếu cậu xuất hiện sớm hơn thì vừa rồi Cam Niệm cũng không đến nỗi sợ hãi như vậy.

Cam Niệm thay xong giày bèn ngẩng đầu lên nhìn cậu: *"Cho nên vừa rồi… cậu vội vàng chạy đến đây tìm tớ?"*

Hứa Hoài Thâm dời ánh mắt sang chỗ khác, cậu không trả lời câu hỏi của cô.

Cam Niệm nhìn biểu tình không được tự nhiên của cậu, cô liền cười tươi rói:

"Tớ biết rồi nhé… Cậu đang lo lắng cho tớ!!!"

Cô túm nhẹ ống tay áo của cậu, đôi mắt hoa đào khẽ chớp, con ngươi lấp lánh động lòng người, *"Cảm ơn cậu, Hứa Hoài Thâm! Mỗi lần tớ cần sự giúp đỡ thì cậu luôn xuất hiện đúng lúc."*

Cậu nhếch khoé miệng rồi ừ một tiếng, sau đó nhìn về chiếc túi phía sau cô:

"Cậu thu dọn xong hết đồ chưa?"

"Rồi rồi."

Hứa Hoài Thâm giúp cô cầm túi xách, hai người cùng nhau ra khỏi phòng nghỉ.

Lúc này vẫn chưa có điện, ngoài trời tối đen như mực, Cam Niệm cầm chặt điện thoại, đi sát bên cạnh Hứa Hoài Thâm.

Thầy hiệu trưởng nhìn thấy Hứa Hoài Thâm và Cam Niệm ở bên cạnh thì buồn bực nói:

"Hoài Thâm, vừa rồi em vội vội vàng vàng chạy đi đâu vậy?"

"…em quên đồ trong phòng nghỉ."

Thầy hiệu trưởng cũng tưởng thật, ông nói tiếp: *"Cầu chì bị chập, thợ điện sửa vẫn chưa xong. Các em trở về ký túc xá trước đi, nghỉ ngơi sớm một chút."*

Sau khi thầy hiệu trưởng rời đi, mấy người phụ trách làm chương trình cũng tình cờ gặp Hứa Hoài Thâm và Cam Niệm, Dương Lị nhìn thấy hai người đi sát vào nhau thì im lặng không nói.

"Anh Hứa, hai người không sao chứ? Mất điện nên bọn em đang định đi ăn đêm, anh đi cùng bọn em nhé? Cả chị Cam Niệm cũng đi luôn cho vui."

Hứa Hoài Thâm lắc đầu, *"Để lúc khác, mọi người cứ đi đi."*

"Vậy bọn em đi đây…"

Lúc Cam Niệm và Hứa Hoài Thâm đi ra đến cửa, cậu liền hỏi Cam Niệm có muốn ăn gì hay không.

Cam Niệm ngạc nhiên, không phải vừa rồi cậu ấy cự tuyệt đi ăn khuya với mọi người sao? Cam Niệm vén tóc ra sau tai rồi hỏi ngược lại:

"Cậu đói à? Tớ ăn gì cũng được."

"Vậy qua tiệm bánh mì đằng kia nhé, sáng mai cậu muốn ăn gì thì có thể mua luôn." Cậu nghĩ nếu mang theo Cam Niệm đi ăn cùng mấy người không thân quen cho lắm thì sợ cô sẽ xấu hổ, với lại hôm nay cô đã đủ mệt rồi, cậu muốn cô về sớm để nghỉ ngơi.

Đi trên đường, tiếng chuông điện thoại của Cam Niệm vang lên, đó là cuộc gọi của mẹ cô — Cam Thanh.

Cam Niệm nghe máy, *"Con đây, có chuyện gì vậy mẹ?"*

Đêm nay Cam Thanh nhớ con gái, bà bèn gọi điện hỏi han tình hình gần đây của con bé, mấy ngày trước Cam Niệm có nói với bà là sẽ biểu diễn cho tiệc văn nghệ của trường, cho nên bà cũng muốn hỏi han chuyện này.

Hai mẹ con hàn huyên vài ba câu, Cam Niệm nhận ra tâm tình mẹ cô tối nay không tệ, *"Mẹ, có phải tối nay mẹ có chuyện gì vui không?"*

Cam Thanh cười, bà nghĩ một lúc rồi quyết định vẫn nên nói rõ mọi chuyện với con gái:

"Thật ra mấy tháng trước công việc của dượng La con xảy ra vấn đề, chúng ta sợ con lo lắng nên không nói cho con biết. Hôm nay ông ấy đã tìm được công việc mới, đãi ngộ so với công ty cũ còn tốt hơn rất nhiều, mẹ cũng an tâm hơn."

Thì ra là vì công việc.

Cam Niệm nghe xong, cảm giác nhẹ nhõm giống như buông bỏ được tảng đá trong lòng, cô cũng cười rồi làm bộ như không biết chuyện gì:

"Vậy mà mọi người lại giấu con, cũng may dượng La đã tìm được công việc mới, từ giờ mẹ cũng không cần phải lo lắng nữa rồi."

Sau khi nói chuyện điện thoại với mẹ xong, Cam Niệm cười hì hì chia sẻ tin tức tốt với người bên cạnh.

Hứa Hoài Thâm thấy cô vui vẻ như thế, khoé miệng cũng vô thức cong lên.

"Tớ đã từng nói với cậu rồi đó, chuyện gì rồi cũng sẽ qua và chúng ta sẽ càng ngày càng tốt hơn… phải không nào?"

"Ừm." Cậu nói.

Đi đến dưới khu ký túc xá, Cam Niệm xoay người nói với cậu:

"Tớ lên phòng trước đây. Ngủ ngon, Hoài Thâm!!!"

Đây là lần đầu tiên Cam Niệm gọi cậu là "Hoài Thâm", cô còn cố ý kéo dài âm cuối, giọng nói mềm mại đã trộm mất tâm cậu.

Hứa Hoài Thâm nhìn Cam Niệm, yết hầu hơi chuyển động, khuôn mặt bị ánh trăng nhàn nhạt chiếu vào trở nên mông lung huyền ảo.

"Ngủ ngon!" Cậu nhẹ nhàng mở miệng.

Cam Niệm cũng không hề trêu cậu, mà chỉ xoay người đi lên phòng. Đi đến hành lang, cô nhìn thấy Hách An ôm cái chậu rửa mặt, cúi đầu đứng yên tại chỗ.

Cam Niệm định coi như không nhìn thấy nhưng lại bị Hách An gọi lại:

"Cam Niệm ——"

Cam Niệm nhàn nhạt nhìn thoáng qua Hách An: *"Có việc gì sao?"*

"Năm nay cậu có thể biểu diễn trước toàn trường…… Chắc là rất tự hào nhỉ?" Hách An cắn môi nhìn chằm chằm Cam Niệm.

Cam Niệm cười nhạo, *"Tôi không để ý người khác có xem hay không, tôi chỉ cần Hứa Hoài Thâm xem tôi biểu diễn là được rồi."*

Hách An nắm chặt chậu rửa mặt, sắc mặt càng thêm lạnh: *"Tôi nhìn thấy Hứa Hoài Thâm đưa cậu trở về, cậu và cậu ấy……"*

Cam Niệm lạnh giọng cắt đứt lời nói của Hách An: *"Liên quan gì đến cậu? Cậu bớt hóng hớt chuyện của người khác đi, tôi còn chưa tính sổ với cậu về cái vụ cậu lén gửi tin nhắn cho Hứa Hoài Thâm đâu đấy. Hách An, đừng tự khiến bản thân phải mất mặt."*

Cam Niệm nói dứt lời liền xoay người rời đi.

***

Thứ hai – giờ tiếng Anh.

Vừa mới vào tiết học, giáo viên tiếng Anh đã nói muốn gọi mấy bạn học lên trên bảng kiểm tra từ mới.

Giáo viên tiếng Anh mở sổ điểm danh, Cam Niệm bèn vùi đầu xuống càng thấp:

"Con lạy trời, con lạy phật đừng gọi đến tên con…"

"Cam Niệm ——" giáo viên khép sổ điểm danh, *"Em lên bảng viết từ mới cho cô."*

Cam Niệm thầm than một tiếng trong lòng, đúng là khóc không ra nước mắt.

Lâm Thịnh ở phía sau nhìn thấy Cam Niệm "May mắn" như vậy thì không nhịn nổi cười.

Cam Niệm quay đầu trừng mắt nhìn Lâm Thịnh, còn Hứa Hoài Thâm chỉ nhàn nhạt nhìn cô, không hề có nửa điểm vui sướng, nhìn biểu hiện của hai người trái ngược nhau hoàn toàn. Cô liền nói Lâm Thịnh: *"Hừ, đừng vui sướng khi người khác gặp hoạ."*

Cam Niệm ủ rũ đứng lên rồi đi đến bục giảng, giáo viên lại nói tiếp:

"Cô sẽ gọi thêm một bạn nữa."

Giáo viên còn chưa kịp mở sổ điểm danh, phía dưới đã có một nữ sinh giơ tay lên:

"Cô giáo, để em ạ."

Người vừa nói chính là Hách An.

Cam Niệm đang lấy phấn viết thì hơi dừng lại động tác, cô nghiêng đầu nhìn Hách An, lập tức đụng phải ánh mắt tự tin của cô bạn.

Ồ! Người này muốn lên tuyên chiến với cô!

Giáo viên tiếng Anh hài lòng gật đầu: *"Tốt lắm, em lên đi. Mọi người hãy noi gương Hách An, em ấy không chỉ học tập tốt, mà tinh thần tự giác học tập cũng rất cao."*

Hách An đi tới bên cạnh Cam Niệm, bảng đen được chia đôi để cho hai người bắt đầu viết từ mới.

Sau khi học sinh đều đã chuẩn bị tốt, giáo viên bắt đầu đọc từ mới.

Cam Niệm hình như học bài không kĩ nên viết khá chậm, còn Hách An lại phản ứng rất nhanh, giáo viên vừa đọc dứt lời thì cô đã viết xong.

Đối lập với Hách An, Cam Niệm có vẻ không nhớ từ mới. Giáo viên thấy Hách An viết nhanh thì cũng bắt đầu tăng tốc độ đọc.

Từ mới càng lúc càng nhiều, Cam Niệm cũng càng lúc càng khẩn trương. Bình thường cô làm gì đều rất tự tin, duy chỉ đối mặt với việc học là cô lại bắt đầu luống cuống.

Cam Niệm bỗng nhiên nhớ ra một từ mới mà cô giáo đã đọc, cô vươn tay viết lên trên bảng đen, tầm mắt nhìn thoáng về phía Hách An.

Bạn cùng bàn Hách An ngồi ở phía dưới bỗng la lớn:

"Cô giáo ơi, bạn Cam Niệm nhìn trộm bài của Hách An."

Cam Niệm vô tội nói: *"Em không nhìn bài bạn ấy."*

Nhưng mà cô giáo không hề để ý đến lời giải thích của Cam Niệm, cô nhíu mày, ngữ khí nghiêm khắc:

"Em tự mình viết đi, không được nhìn trộm bài người khác."

Cam Niệm quay sang nhìn thấy Hách An đang hất cằm, ánh mắt khinh thường như muốn nói: *"Cậu cứ nhìn trộm đi, dù có chép được thì cậu cũng không giỏi bằng tôi."*

Cam Niệm hít sâu một hơi, cô quay đầu nghiêm túc viết bài của chính mình.

Mà Hứa Hoài Thâm ở phía dưới đã nhìn thấy hết thảy mọi chuyện diễn ra trên bục giảng, cậu nhíu chặt mày, sắc mặt cũng tối sầm lại.

Viết xong từ mới, Cam Niệm đi xuống dưới. Giáo viên bắt đầu sửa bài, cô sửa cho Hách An trước:

"Hách An làm rất tốt, một trăm điểm."

Sau đó cô nhìn sang bài của Cam Niệm, ngữ điệu lập tức thay đổi: *"Từ mới này sao lại viết thế kia?? Còn cả đây… cả đây nữa… chỗ này cũng sai cả rồi…"*

Do viết sai hơn mười từ mới, Cam Niệm bị cô giáo quở trách một lúc lâu, sau đó cô giáo còn phạt Cam Niệm chép năm mươi lần toàn bộ từ mới ngày hôm nay, chép xong đem đến văn phòng để nộp.

Giáo viên tiếp tục dạy học, Cam Niệm ủ rũ cúi đầu lau phấn viết trên tay, Huệ Hân Nhi thấy thế liền an ủi:

"Không có việc gì đâu, lần này cậu học chưa kỹ mà thôi, lần sau ôn tập cẩn thận thì chắc chắn kết quả sẽ khác."

Cam Niệm gật gật đầu nhưng vẫn không nói thêm cái gì.

Lâm Thịnh cũng nhận ra tâm tình của Cam Niệm đang xuống thấp, cậu bèn liếc mắt nhìn sang người bên cạnh.

Mà Hứa Hoài Thâm chỉ cúi đầu nhìn sách giáo khoa, không có bất kỳ cảm xúc nào khác.

***

Giờ học buổi chiều, Cam Niệm đến lớp sớm hơn ngày thường để chép phạt từ mới tiếng Anh.

Lúc này trong lớp không có một ai ngoài Cam Niệm, một lát sau có tiếng động truyền đến từ phía sau lưng, Cam Niệm quay đầu liền nhìn thấy người đến là Hứa Hoài Thâm.

"Sao cậu cũng đến sớm vậy?"

Hứa Hoài Thâm nhìn về phía Cam Niệm, *"Cậu đang làm gì?"*

Cam Niệm chìa tập giấy chép phạt ra cho Hứa Hoài Thâm nhìn, vẻ mặt buồn bã: *"Tớ chép phạt từ mới, rất là nhiều……"*

Cam Niệm nói xong đã thấy cậu đặt cặp xách lên bàn rồi ngồi xuống bên cạnh cô. Cam Niệm ngây người, không hiểu Hứa Hoài Thâm định làm gì???

Hứa Hoài Thâm cầm tập giấy trong tay Cam Niệm, cậu lấy bút và nói:

"Cậu tập trung ôn bài đi, chút nữa tôi sẽ kiểm tra cậu một lần nữa."

"Không được đâu, cô giáo nói tớ phải nộp trước khi đến giờ học buổi chiều, tớ sắp chép không kịp rồi."

"Để tôi chép giúp cậu."

Cam Niệm càng thêm giật mình… cô không nghe nhầm đấy chứ??? Hứa Hoài Thâm lại giúp cô chép phạt sao?!

Cam Niệm ngơ ngác nhìn Hứa Hoài Thâm cầm bút bắt đầu viết, hơn nữa cậu còn cố tình bắt chước nét chữ của cô.

Trong lòng Cam Niệm dần trở nên ấm áp, nhất thời cô không biết nên nói cái gì.

Thấy Cam Niệm vẫn còn sững sờ, Hứa Hoài Thâm đảo mắt nhìn cô:

"Còn không ôn bài nhanh lên??"

"A… được được." Cam Niệm yên tĩnh học thuộc từ mới, khoé miệng lại không tự giác cong lên.

Lúc này Hách An từ văn phòng trở về lớp, cô đẩy cửa tiến vào liền thấy Hứa Hoài Thâm và Cam Niệm đang ngồi chung một chỗ, cô khẽ nhíu mày, trong lòng đầy khó chịu.

Hách An đi đến trước mặt Hứa Hoài Thâm: *"Lớp trưởng, cô giáo nói tổ của chúng ta sẽ diễn thuyết bằng tiếng Anh đầu tiên, hiện giờ cần phải tìm một chủ đề, cậu có rảnh không? Chúng ta cùng nhau thảo luận một chút?"*

Những học sinh học giỏi tiếng Anh trong khối mười một sẽ được lập thành một nhóm. Mấy ngày hôm trước, giáo viên đã bắt đầu phân nhỏ thành các tổ đội, Hứa Hoài Thâm và Hách An vào một tổ. Sau đó bọn họ còn được giao nhiệm vụ tìm một đề tài để diễn thuyết.

Hứa Hoài Thâm không buồn ngẩng đầu lên, cậu lạnh lùng nói:

"Tôi không rảnh!"

Hách An cắn chặt răng, cô cúi đầu nhìn kỹ mới phát hiện ra Hứa Hoài Thâm vậy mà lại đang chép từ mới tiếng Anh?!! Còn Cam Niệm ngồi ở bên cạnh, một tay chống cằm, thảnh thơi học thuộc từ mới.

Hách An lập tức hiểu rõ mọi chuyện, cô không tin nói:

"Lớp trưởng, sao cậu lại có thể giúp bạn học chép phạt?!! Học tập là chuyện của bản thân mỗi người!"

Hứa Hoài Thâm dừng bút, cậu lười biếng ngước mắt nhìn Hách An, trong ánh mắt hàm chứa sự mất kiên nhẫn và phiền chán:

"Cậu tránh sang chỗ khác được không?! Che hết ánh sáng rồi kìa!"

Bạn đang đọc truyện *Trộm Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Lời đồn

editor: Moe

Hách An mang theo khuôn mặt xám xịt rời đi, Cam Niệm liếc trộm Hứa Hoài Thâm vẫn đang cúi đầu viết chữ, sau đó cô nhoẻn miệng cười. Quả nhiên cậu ấy mỗi lần đối phó với Hách An đều luôn có bộ dạng như vậy, coi như đã báo thù được vụ không thoải mái lúc sáng nay cho cô.

Nhớ lại chuyện xảy ra lúc sáng, Cam Niệm đối với bản thân chính là một loại hận sắt không thể rèn thành thép. Thật ra nếu cô chăm chỉ học hành thì Hách An cũng không đến mức huênh hoang như vậy.

Cam Niệm không thể không thừa nhận về phương diện học tập, cô kém hơn Hách An một bậc, nhưng việc này cũng không quan hệ đến sự tồn tại của Hứa Hoài Thâm trong lòng cô.

Đột nhiên Cam Niệm dâng lên một loại ý chí chiến đấu, cô phải liều mạng học tập để có thể hăng hái tiến về phía trước, tiến về phía Hứa Hoài Thâm.

Cậu ấy đối tốt với cô như vậy, lại còn luôn đứng về phía cô… cô nhất định không thể để cậu thất vọng.

Cam Niệm quay sang gọi một tiếng, *"Hứa Hoài Thâm—"*

"Hửm??"

"Mấy tuần nữa là bắt đầu thi giữa học kỳ, tớ sẽ chăm chỉ ôn tập. Tớ muốn cậu giám sát tớ, như vậy tớ mới có thể nghiêm túc học tập… trước đây tớ còn chưa đủ nỗ lực."

Hứa Hoài Thâm nhàn nhạt nở nụ cười, *"Cậu muốn giám sát như thế nào?"*

"Ừm… Nếu lần thi giữa kỳ này tớ không lọt vào top một trăm thì tớ đồng ý với cậu một điều kiện, ngược lại nếu tớ làm được thì cậu phải đồng ý với tớ một điều kiện." Cô lặng lẽ ghé sát vào bên tai cậu, giọng nói thủ thỉ như muốn câu hồn người, *"Phải những việc liên liên quan đến cậu thì tớ mới có động lực."*

Hứa Hoài Thâm không nhìn vào Cam Niệm, cậu hơi nghiêng đầu lộ ra sườn mặt sắc xảo.

Cam Niệm thấy vành tai cậu ửng hồng thì nhịn không được cười: *"Cậu không nói gì coi như là đã đồng ý. Một lời đã định, tớ nhất định sẽ chuẩn bị thật tốt cho kỳ thi giữa kỳ."*

***

Cam Niệm quả thực là một nữ sinh ham chơi, cô toàn kiểu chơi trước học sau, bình thường cô luôn không đủ kiên trì bền bỉ, chỉ nghiêm chỉnh học được có ba phút đồng hồ.

Nhưng từ khi đặt ra điều kiện chỉ hai người biết với Hứa Hoài Thâm, Cam Niệm dường như đặc biệt nỗ lực, thay đổi thành một con người khác.

Ngày thường ở ký túc xá, cô sẽ lướt bảng tin trên weibo để xem mấy video liên quan đến khiêu vũ, còn hiện tại vừa về đến ký túc xá là cô liền lao đầu vào làm bài tập rồi chuẩn bị bài học ngày hôm sau.

Lúc đi học, cô cũng không còn nói chuyện riêng với Huệ Hân Nhi mà rất nghiêm túc nghe giảng… những người bên cạnh đều nhìn ra được sự nỗ lực của Cam Niệm.

Sáng sớm đến lớp, Cam Niệm đặt bữa sáng lên bàn rồi ngồi xuống chỗ, cô che miệng ngáp một cái, sau đó mơ mơ màng màng xé túi bánh mì.

Lâm Thịnh nhìn đôi mắt như gấu trúc của Cam Niệm, cậu không khỏi ngạc nhiên hỏi:

"Cam Niệm, tối qua cậu lại thức đêm học bài sao?"

Cam Niệm quay đầu chào hỏi hai người phía sau, cô đáp lời: *"Ừm, tớ làm xong toàn bộ bài tập rồi mới đi ngủ."*

"Thật vậy sao… cậu làm hết luôn á, mấy bài kia rất khó đấy!"

Cam Niệm gật gật đầu rồi quay lên ăn bữa sáng.

Lâm Thịnh khoác tay lên vai Hứa Hoài Thâm, cậu híp mắt nói:

"Gần đây Cam Niệm rất kỳ lạ, cậu ấy nỗ lực đến nỗi khiến người ta sợ hãi… chẳng lẽ uống phải thuốc kích thích??"

Hứa Hoài Thâm không thèm để ý đến Lâm Thịnh, cậu ghét bỏ đẩy cánh tay cậu ta ra khỏi người mình. Ánh mắt cậu dừng lại trên bóng lưng nhỏ nhắn của nữ sinh trước mặt, chỉ thấy cô đang chống một tay lên đầu, vừa nhai bánh mì vừa đọc sách.

Hứa Hoài Thâm mím môi, không nói một lời nào.

Tiết học đầu tiên bắt đầu, toàn bộ học sinh lấy sách ngữ văn ra để đọc thơ cổ. Bởi vì đêm qua tận hai giờ mới ngủ, giờ phút này nhìn mấy chữ chi chít trên sách ngữ văn, Cam Niệm liền mơ màng muốn ngủ.

Cô thật sự không thắng nổi cơn buồn ngủ, thế là cô định núp sau quyển sách để ngủ trong chốc lát.

Nhưng lúc sắp ngủ, phía sau lưng cô đột nhiên truyền đến một trận ho khan.

Nghe được âm thanh này, Cam Niệm định xoay đầu lại phía sau, nhưng liếc mắt một cái đã thấy giáo viên Ngữ văn đang cầm sách giáo khoa đi qua từng dãy bàn.

Cam Niệm lập tức ngồi thẳng người, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, cũng may cô giáo không bắt được quả tang cô ngủ gà ngủ gật, nếu không lại phải đứng lên đọc thuộc thơ… T.T

Còn Lâm Thịnh ở phía sau lại lộ ra vẻ mặt khiếp sợ nhìn về phía bạn ngồi cùng bàn.

Vừa rồi cậu cũng thấy đầu Cam Niệm gật gà gật gù như muốn ngủ, trùng hợp giáo viên lại đi xuống bục giảng, cậu định nhỏ giọng gọi Cam Niệm thì đã nghe thấy Hứa Hoài Thâm ho khan vài tiếng ở bên cạnh.

Âm thanh này rõ ràng là cố tình ho…

Trong ấn tượng của Lâm Thịnh thì Hứa Hoài Thâm không phải người thích quan tâm đến chuyện người khác. Cậu nhớ rõ tiết tự học buổi tối hồi lớp mười, có một nữ sinh quay xuống nói chuyện với Hứa Hoài Thâm, cậu ta không thèm phản ứng thì thôi, ngay cả khi nhìn thấy giáo viên chủ nhiệm đang tiến vào lớp, cậu ta cũng không lên tiếng nhắc nhở nữ sinh kia một câu. Vậy mà bây giờ … cậu không ngờ Hứa Hoài Thâm lại cưng chiều Cam Niệm như vậy!!!

Điên rồi… đúng là điên thật rồi!

Hết giờ học, Cam Niệm lập tức quay xuống cười với Hứa Hoài Thâm, *"Vừa nãy cảm ơn cậu đã nhắc tớ."*

Hứa Hoài Thâm ngừng tay, cậu nhẹ nhàng ngước mắt nhìn cô:

"Buổi tối đừng thức quá muộn, như vậy hiệu suất học tập sẽ rất thấp."

Cam Niệm bĩu môi, *"Tớ mà không thức đêm thì không làm được hết bài tập."*

"Chỗ nào không hiểu thì ngày hôm sau cậu có thể đến hỏi tôi, không cần phải liều mạng như vậy."

Cậu biết Cam Niệm hay để tâm vào những chuyện vụn vặt, đôi khi chỉ vì chuyện nhỏ mà tâm trạng dễ dàng đi xuống.

Cam Niệm gãi đầu, *"Thôi được…"*

Hứa Hoài Thâm còn bổ sung thêm câu: *"Nếu cậu lại thức đêm thì điều kiện giữa hai chúng ta sẽ không được tính nữa."*

"Này??? Sao cậu lại có thể như vậy…" Đối diện với ánh mắt không cho phép cự tuyệt của cậu, Cam Niệm chỉ có thể thoả hiệp, *"Được rồi, tớ đồng ý với cậu."*

Cô biết Hứa Hoài Thâm lo lắng cho sức khoẻ của mình, cô phồng má, cong môi cười với cậu:

"Đôi khi tớ thấy cậu rất là bá đạo."

Hứa Hoài Thâm: "……"

Hai người đang nói chuyện thì có người chạy đến gọi Hứa Hoài Thâm:

"Lớp trưởng, cô chủ nhiệm bảo cậu lên văn phòng."

Hứa Hoài Thâm đi đến văn phòng thì Hách Bội Bội đang chữa bài tập. Nhìn thấy Hứa Hoài Thâm, cô liền nói:

"Em lại đây ngồi đi, cô có chuyện muốn nói với em."

Hách Bội Bội nhìn cậu rồi thuận miệng hỏi:

"Tình hình lớp gần đây thế nào?"

"Lớp mình khá là tiến bộ, so với thời gian trước thì kỷ luật hơn nhiều rồi cô."

"Ừm, việc này nhờ công lao không nhỏ của ban cán sự lớp." Hách Bội Bội uống một ngụm trà, cô đan hai tay vào nhau và đặt lên đùi, đôi mắt nhìn thẳng vào Hứa Hoài Thâm, *"Thật ra hôm nay cô gọi em lên đây là vì có chút chuyện tương đối riêng tư liên quan đến em."*

"Gần đây cô nghe nói em và Cam Niệm khá thân thiết, đúng không?"

Ánh mắt Hứa Hoài Thâm hơi động nhưng cậu không nói gì, Hách Bội Bội tiếp tục nói:

"Cô nghe được tin đồn Cam Niệm hình như có tình cảm nam nữ với em, thậm chí còn muốn theo đuổi em?"

Ánh mắt cậu trầm xuống: *"Cô giáo, đây chỉ là lời đồn. Em và Cam Niệm là bạn bè ngồi bàn trước bàn sau, hơn nữa cậu ấy cũng không hề như vậy."*

"Vậy sao? Vậy không nhắc đến chuyện này nữa, nhưng các em quá thân thiết sẽ khiến những bạn học khác hiểu lầm. Cô rất quý cả hai đứa em, cho nên cô hy vọng các em không làm nhưng chuyện không nên làm ở giai đoạn này, như vậy sẽ ảnh hưởng đến việc học tập."

"Cô giáo, chuyện này là do em sai. Chỉ là thành tích trong kỳ thi tháng vừa rồi của Cam Niệm không tốt, em mới phụ đạo giúp cậu ấy." Cậu nhìn về phái Hách Bội Bội, giọng nói bình tĩnh: *"Chuyện này không hề liên quan một chút nào đến Cam Niệm."*

Hách Bội Bội cười, *"Cô tin đây cũng chỉ là hiểu lầm. Bạn bè hỗ trợ lẫn nhau không có vấn đề gì, nhưng đừng ảnh hưởng việc học. Đương nhiên nếu dưới sự trợ giúp của em mà thành tích Cam Niệm được cải thiện, vậy thì rất tốt."*

Hứa Hoài Thâm gật đầu, Hách Bội Bội bổ sung thêm:

"Cô quan tâm đến bọn em nên mới muốn xác nhận lại sự việc. Em cũng không cần phải nói chuyện này với Cam Niệm, tránh tạo áp lực cho em ấy."

"Vâng, em biết rồi."

"Được rồi, không còn việc gì nữa, em về lớp đi."

Hứa Hoài Thâm rời khỏi văn phòng, giáo viên ngồi bên cạnh bàn Hách Bội Bội mới nói:

"Chị nhắc nhở quá nhẹ nhàng rồi đó! Đổi lại là học sinh lớp em, nếu mà dính vào yêu sớm thì kiểu gì em cũng phải nghiêm khắc dạy dỗ cho một trận."

Hách bội bội cười: *"Đối với đám nhóc đang tuổi dậy thì như này, thật ra chúng ta không thể quyết định được suy nghĩ trong lòng bọn chúng."* Hứa Hoài Thâm và Cam Niệm đều là người có lòng tự trọng mạnh mẽ, nếu thật sự làm lớn chuyện thì kết quả sẽ hoàn toàn trái ngược.

Cô lựa chọn nói riêng chuyện này với mình Hứa Hoài Thâm cũng là vì bận tâm đến cảm nhận của Cam Niệm, loại chuyện như này đối với nữ sinh da mặt mỏng mà nói sẽ rất dễ bị tổn thương.

Hơn nữa dù là chủ nhiệm lớp nhưng cô cũng không thể can thiệp quá sâu vào chuyện này, bởi vì tình cảm ngây ngô vườn trường không phải cô chưa từng trải qua. Cô chỉ làm hết chức trách của người giáo viên, chuyện còn lại chỉ có thể dựa vào hai người có biết nắm giữ hay không.

Sau khi Hứa Hoài Thâm lên văn phòng, Cam Niệm một mình đi lấy nước, đi được nửa đường thì Ngải Minh đã gọi cô.

Nhìn biểu tình của Ngải Minh có chút hoảng loạn, Cam Niệm liền hỏi đã xảy ra chuyện gì.

"Vừa rồi tớ nghe được Lưu Y nói với bạn rằng nguyên nhân Hứa Hoài Thâm bị cô chủ nhiệm gọi lên văn phòng là bởi vì cậu."

"Bởi vì tớ?!"

Ngải Minh nhỏ giọng: *"Có người nói với cô chủ nhiệm là cậu thích Hứa Hoài Thâm, khả năng cô chủ nhiệm tìm Hứa Hoài Thâm là muốn nói cậu ấy phải chuyên tâm học tập và giữ khoảng cách với cậu."*

Cam Niệm nắm chặt ly nước trong tay, *"Sao cô giáo lại không tìm tớ nói chuyện."*

"Haizzzz, tớ cũng không biết nữa. Tai vách mạch rừng nên cậu phải cẩn thận một chút."

Cam Niệm gật gật đầu, cô nặng nề di chuyển bước chân về phía trước.

Thấy Cam Niệm lấy nước trở về, Huệ Hân Nhi nói:

"Đi thôi Cam Niệm, sắp muộn giờ thể dục rồi."

Cam Niệm nhàn nhạt đáp: *"Các cậu xuống trước đi, tớ còn có chút việc…"*

Nhìn sắc mặt Cam Niệm không giống bình thường, trong lòng Huệ Hân Nhi hơi nghi ngờ, nhưng cô cũng không nói gì mà chỉ đi xuống trước.

Cam Niệm một mình thu dọn dụng cụ học tập trên bàn, trong đầu xuất hiện rất nhiều suy nghĩ.

Có phải sự tồn tại của cô sẽ làm ảnh hưởng đến việc học của Hứa Hoài Thâm??? Mỗi ngày cậu ấy đều giúp cô phụ đạo, tốn không ít thời gian. Còn cô lại chỉ thích dính lấy Hứa Hoài Thâm, chứ chưa từng nghĩ đến bản thân mình có thể khiến cậu phiền não hay không…

Cam Niệm đột nhiên cảm thấy sợ hãi.

Lúc này cửa lớp bị đẩy ra, Hứa Hoài Thâm bước vào trong.

Ánh mắt hai người giao nhau giữa không trung, Cam Niệm giật mình… sao cậu ấy còn chưa xuống sân thể dục?

Cam Niệm mím chặt môi, cô không nói một lời nào, chỉ yên lặng nhìn Hứa Hoài Thâm tiến lại gần rồi đi lướt qua người cô, hướng về phía chiếc bàn của cậu.

Cam Niệm nghe thấy cậu kéo chai nước trong ngăn bàn ra rồi uống mấy ngụm, tiếp theo đó là một loạt âm thanh sột soạt.

Không biết vì sao bầu không khí lại tràn ngập cảm giác nặng nề, đây cũng là lần đầu tiên Cam Niệm không mở miệng gọi Hứa Hoài Thâm.

Cam Niệm cúi đầu lấy ly nước, cô bỗng thấy trên bàn mình đổ xuống một chiếc bóng… cô hơi ngước mắt nhìn về phía trước, lúc này Hứa Hoài Thâm đang đút một tay vào túi quần và đứng ở trước mặt cô.

"Sao cậu còn chưa đi?" Hứa Hoài Thâm trầm giọng hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Trộm Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.